உ

ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய பரமாத்மனே நம:

ஸ்ரீமத் பாகவதம்

(தமிழ் பெயர்ப்பு)

மூன்றாவது ஸ்கந்தம்

★

இஞ்சிக்கோல்லை

பண்டிதர் ஆர். சிவராம சாஸ்திரி அவர்களால்

மொழிபெயர்க்கப்பட்டது

SRI MAHABHARATHAM PRESS

SRI VEDA VINAYAGAR ST.

KUMBAKONAM

உரிமை பதிவுசெய்யப்பட்டது] [விலை ரூ. 2—8—0

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம்	விஷயம்	பக்கம்
1.	விதுரருக்கும் உத்தவருக்கும் ஸம்வாதம் ...	1
2	உத்தவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண சரிதத்தை வர்ணித்தது ...	8
3.	ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரிதங்கள் ...	13
4.	விதுரர் மைத்திரேயரைச் சந்தித்தது ...	17
5.	மைத்திரேயருக்கும் விதுரருக்கும் ஸம்வாதம் ...	22
6.	விராட் சிருஷ்டி ...	29
7.	விதுரருடைய பிரச்சினைகள் ...	33
8.	பிரம்மதேவருடைய உற்பத்தி ...	38
9.	ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைப் பிரம்ம தேவர் ஸ்தோத்திரஞ் செய்தது ...	44
10.	பத்து வகையான சர்க்கங்கள் ...	51
11.	காலத்தின் சுரூபம் ...	55
12	ஸனகர் முதலியவர்களுடைய சிருஷ்டி ...	60
13.	வராஹாவதாரம் ...	67
14.	திதி தேவி கர்ப்பத்தை அடைந்தது ...	73
15.	ஜய விஜயர்களுடைய சாபம் ...	80
16.	ஜய விஜயர்களுடைய அநுக்கிரகம் ...	89
17.	திதிக்குப் புத்திரர்கள் பிறந்தது ...	94
18.	யக்ஞவராஹருக்கும் ஹிரண்யாக்ஷனுக்கும் யுத்தம் ...	92
19.	ஹிரண்யாக்ஷ வதம் ...	102
20.	சிருஷ்டி ...	106
21.	கர்த்தமருக்கு ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு தரிசனம் கொடுத்தது ...	118

அத்தியாயம்	விஷயம்	பக்கம்
22.	தேவஹூதியின் விவாகம் ...	119
23.	கர்த்தமருடைய யோக மகிமை ...	123
24.	கபிலாவதாரம் ...	130
25.	கபிலருக்கும் தேவஹூதிக்கும் ஸம்வாதம் ...	135
26.	தேவஹூதிக்குக் கபிலர் ஆத்ம தத்துவத்தை உபதேசித்தது ...	141
27.	பிரகிருதி புருஷ விவேகம் ...	153
28.	யோகத்தின் சுரூபம் ...	155
29.	பக்தி யோகம் ...	161
30.	பாபிகளின் கதி ...	166
31.	பாபிகளின் கதி (தொடர்ச்சி) ...	170
32.	உத்தம கதி ...	178
33.	தேவஹூதி ஜீவன் முக்தி யடைந்தது ...	180

ஸ்ரீமத் பாகவதம்

ஸ்கந்தம் 3

அத்தியாயம்—1

விதுரருக்கும் உத்தவருக்கும் ஸம்வாதம்

சுகர் பரீக்ஷித்து மகாராஜனை நோக்கி, "ஓ மகாராஜ! எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதியும், இருதயத்தில் வசிப்பவருமான இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் பாண்டவர்களுக்குத் தூதராக அஸ்தினாபுரம் சென்றபொழுது அரசனாகிய துரியோதனனை லட்சியம் செய்யாமல் விதுரருடைய கிருகத்திற்குச் சென்றாரல்லவா, அவ்வளவு மகிமை பொருந்தியதும், சகல சம்பத்துக்களால் நிறைந்ததுமான தம்முடைய அந்த வீட்டை விட்டு விதுரர் முன்னொரு காலத்தில் காட்டிற் சென்று அவ்விடத்தில் ஸர்வக்ஞரான மைத்ரேயரைச் சந்தித்து, இந்த விஷயத்தைப்பற்றிக் கேட்டார்" என்று சொன்னார். அதனைக் கேட்ட அரசன் சுகரை நோக்கி, "ஓ பிரபுவே! பகவானாகிய மைத்ரேயரும், விதுரரும் எவ்விடத்தில் ஒருவரை யொருவர் சந்தித்துப் பேசிக்கொண்டார்கள்? மிகவும் சிறந்தவரான மைத்ரேயரை நோக்கிச் சுத்தசித்தரான அந்த விதுரரால் செய்யப்பட்டதும், பெரியோர்களால் அனுமோதித்துக் கௌரவப்படுத்தப்பட்டதுமான பிரச்னமானது (கேள்வி) அற்ப விஷயமுள்ளதாக இராது. ஆகையால் அதனைச் சொல்லவேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டனர்.

5—45. ஓ சௌனகர் முதலிய மகரிஷிகளே! இம்மாதிரி அரசனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு மகரிஷிகளுக்குள் சிறந்தவரும், பல விஷயங்களை யறிந்தவருமான சுகர், மிகுந்த பிரியத்துடன் அரசனை நோக்கி, "திருதராஷ்டிர மகாராஜன் அதர்ம

சிந்தையால் விவேகமில்லாதவராய் மிகவும் துஷ்டர்களான துரியோதனன் முதலிய புத்திரர்களை அதர்ம மார்க்கமாய்ப் போஷித்தும், தம்முடைய தம்பியாகிய பாண்டுவினுடைய குமாரர்களும், தகப்பனை யிழந்தவர்களுமான தருமபுத்திரர் முதலானவர்களை அரக்கு மாளிகையில் வசிக்கச் செய்து, அதில் அக்கினியையும் வைத்தார். பிறகு துரியோதனன் சபையில் திரௌபதியின் தலைமயிரைப் பிடித்து இழுத்துவரச் செய்யும்பொழுது, அவள் தன்னுடைய ஸ்தனங்களிலிருக்கும் குங்குமம் கரையும்படி கண்ணீரைப் பெருக்கி அழுதாள். அப்பொழுது தனது மருமகளாகிய திரௌபதிக்கு நேர்ந்த துக்கத்தையும், தமது புத்திரர்களுடைய கெட்ட நடையையும் திருதராஷ்டிரர் நேரில் பார்த்திருந்தும் மௌனமாக இருந்தார். மேலும், துரியோதனன் முதலியவர்கள் மிகுந்த சாதுவாகிய தருமபுத்திரரைச் சொக்கட்டான் ஆட்டத்தில் ஜயித்து நாட்டிலிருந்து காட்டிற்குப் போகச் செய்தார்கள். அப்பொழுது அவர் சத்தியத்திற்குட்பட்டுப் பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசஞ்செய்தும், ஒரு வருஷம் அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்தும், பிறகு தம்முடைய பாகத்தைத் தமக்குக் கொடுக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ள, அப்பொழுதும் தமோகுணத்தால் அந்தத் திருதராஷ்டிர மகாராஜன் கொடுக்கவில்லை. பின்னும், ஜகத்திற்குக் குருவாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் தருமபுத்திரரால் தூண்டப்பட்டு, அஸ்தினாபுரஞ் சென்று சபையில் சில வார்த்தைகளைச் சொன்னார். அவைகள் பீஷ்மர் முதலானவர்களுக்கு அமிருதமாக விருந்தன; துரியோதனன், திருதராஷ்டிரர் முதலானவர்கள் க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கும் புண்யமில்லாதவர்களாகையால், அவைகளைப் பெரியவைகளாக நினைக்கவில்லை. பின்னும் ஒரு சமயத்தில் திருதராஷ்டிரர் பாண்டவர்களுக்கு அவர்களுடைய பாகத்தைக் கொடுக்கும் விஷயமாய் ஆலோசிப்பதற்காக விதுரரைத் தம்முடைய அரண்மனைக்கு வரவழைத்தார். விதுரர் காரியம், அகாரியம் இவைகளை நன்றாக யோசித்துச் சொல்பவர்களுக்குள் சிறந்தவர். "விதுரருடைய வாத்தை மிகவும் மேலானது" என்று பிரசித்தமாயிருக்கிது. அப்பொழுது விதுரர் தமையனை நோக்கி, "ஓ மகாராஜ! தருமபுத்திரருக்கு ஓரிடத்திலும் விரோத புத்தியில்லாமையால் அவர்

தம் சகோதரர்களுடன் உம்மால் செய்யப்பட்ட சகிக்கமுடியாத அபகாரங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறார். தவிரவும், பீமசேனராகிய சர்ப்பாமானது மிகுந்த கோபத்துடன் பெரு மூச்சு விட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த சர்ப்பத்தினிடம் நீர் எப்பொழுதும் மிகவும் பயந்துகொண்டிருக்கிறீரல்லவா? மேலும், பிராமணர்களையே தெய்வமாகக் கொண்டவராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் குந்தியின் புத்திரர்களைத் தம்மைச் சேர்ந்தவர்களாக அங்கீகரித்திருக்கிறார். யாதவர்களுக்கு அதிபதியும், பூமியி லிருக்கும் சகல அரசர்களை ஜயித்தவருமாகிய அந்தப் பகவான் துவாரகா நகரத்தில் சுகமாக வசிக்கிறார்; மேலும், தோஷமே துரியோதனனென்ற பெயருடன் சரீரமெடுத்துக்கொண்டு உம் முடைய கிருகத்தில் பிரவேசித்திருக்கிறது. இவனை அபத்யம் (எந் தக் குழந்தையால் பிதா நரகத்தை யடையாமலிருப்பானோ அந் தக் குழந்தை) என்று நினைத்துப் போஷிக்கிறீர். இவன் பரம புருஷராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானிடத்தில் விரோத புத்தி யுள்ளவன்; இவனால் உமக்கு க்ஷேமம் கிடைக்காது. சம்பத்து உம்மை விட்டு விலகியது. கெட்ட நடையுள்ள இந்தப் புத்திரனை நாட்டை விட்டுத் துரத்திவிடவேண்டும். குலத்தின் க்ஷேமத்திற்காக ஒருவனைப் பரித்தியாகம் செய்வது நியாயமே யாகும். தரும புத்திரருக்கு அவருடைய பாகத்தைக் கொடுத்துவிடும்" என்றார். அதனைக் கேட்ட துரியோதனன் மிகுந்த கோபங்கொண்டு உதடு கள் துடிக்கக் கர்ணன், துச்சாதனன், சகுனி என்னும் இவர் களுடன் சாதுக்களால் விரும்பக்கூடிய சுபாவமுள்ள விதுரரை யுத்தேசித்து, "தாசியின் புத்திரனாகிய விதுரன் கபட சுபாவ முள்ளவன்; நம்முடைய அன்னத்தைப் புசித்தவனாயிருந்தும் நமக்கே விரோதம் செய்கிறான்; சத்துருக்களுக்கு அனுகூலஞ் செய்வதில் ஜாக்கிரதையாக இருக்கிறான். இவனை இந்த ஆலோசனை சபைக்கு எவன் அழைத்தான்? இவனை உயிருடன் பட்டணத்தை விட்டுத் துரத்தவேண்டும்" என்று அவமதித்துச் சொன்னான். இம்மாதிரி விதுரர் திருதராஷ்டிரருடைய முன் பாகத் துரியோதனனுடைய நிஷ்டுர வார்த்தைகளாகிய பாணங் களால் அடிக்கப்பட்டும் அதனால் வருத்தப்படவில்லை. ஆனால், மாயையின் மகிமை அளவிடக்கூடாதது என்று ஆச்சரிய

மடைந்தார். பிறகு அவர் (விதுரர் அஸ்திநபுர பட்டணத்தை விட்டு வெளியில் போய்ப் பீமசேனர் முதலியவர்களுடன் சேர்ந்து யுத்தத்திற்கு வருவாரோ வென்று சந்தேகிக்கவேண்டாம் என்ற விஷயத்தை துரியோதனன் முதலியவர்களுக்குத் தெரிவிப்பதற்காக) தம்முடைய வில்லை அவர்களுடைய அரண்மனை வாசலில் வைத்துவிட்டு, தம்மைத் துரத்த முயற்சிப்பதற்கு முன்னமேயே பட்டணத்திற்கு வெளியில் சென்றார். கௌரவர்களுடைய பாக்கிய ரூபியாகிய அந்த விதுரர் புண்ணியத்தைச் சம்பாதிக்க விரும்பி க்ஷேத்திராடனஞ்செய்ய ஆரம்பித்தார். க்ஷேத்திரங்களில் பகவான் பிரம்மா, ருத்திரன் முதலிய அநேக சரீரங்களுடன் ஸான்னித்யஞ் செய்கிறார். வனங்கள், புண்யகரமாகிய தோட்டங்கள், மலைகள், கொடிவீடுகள், சுத்தமான ஜலமுள்ள நதிகள், ஏரிகள், பகவானுடைய மூர்த்திகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட க்ஷேத்திரங்கள் ஆகிய இவைகளில் சஞ்சரித்தார். மேலும், அவர் ஒவ்வொரு தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ் செய்தும், சுத்தமாகிய ஜீவனமுள்ளவராகப் பூமியில் படுத்துக் கொண்டு, மரவுரியை உடுத்திக்கொண்டு தம்முடைய பந்துக்களாலும் "இவர் விதுரர்" என்று தெரிந்துகொள்ள முடியாத சுரூபமுள்ளவராக ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவிற்குப் பிரியமாகிய விரதங்களை அனுஷ்டித்தார். இப்படிப் பாரதவர்ஷம் முழுவதும் சஞ்சரித்துக் கடைசியில் பிரபாஸ தீர்த்தஞ் சென்றார். அந்தக் காலத்தில் தருமபுத்திரர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய சகாயத்தால் சகல பூமியையும் பரிபாலித்துவந்தார். அப்பொழுது அவருடைய சைன்யம் ஒன்றுதான் பூமியிலிருந்தது. அரசர்களுக்கு அடையாளமாகிய வெள்ளைக் குடை ஒன்றே நிலைத்திருந்தது. மூங்கில்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து அக்கினியுண்டுபண்ணி அதனால் அவைகள் எரிக்கப்படுவதுபோலக் கௌரவர்கள் நாசமடைந்தார்கள் என்று ஜனங்கள் சொல்லிக்கொள்வதை விதுரர் பிரபாஸ தீர்த்தக்கரையில் கேட்டு, வருத்தத்துடன் மௌனமாக அவ்விடமிருந்து மேற்கு முகமாய்ச் சரஸ்வதி நதியை நோக்கிச் சென்றார். அவ்விடத்தில் திரிதர், உசனஸ், மநு, பிருது, அக்கினி, அஸிதர், வாயு, ஸுதாஸர், கோ (பசு), சுப்பிரமண்யர், சிரார்த்த தேவர் என்னும் இவர்களுடைய

பெயரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பதினொரு தீர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. மேலும், மகரிஷிகளாலும் தேவர்களாலும் ஏற்படுத்தப்பட்ட விஷ்ணுவின் ஆலயங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளின் மேற்புறத்திலிருக்கும் கும்பங்கள் பகவானுடைய சக்கரம் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பதால் அவற்றைக் கண்டவுடன் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய ஞாபகமுண்டாகிறது. அவைகள் எல்லாவற்றையும் விதுரர் சேவித்தார். பிறகு, அவ்விடமிருந்து ஸுராஷ்டிரம், ஸௌவீரம், மத்ஸ்யம், குருஜாங்கலம் என்னும் தேசங்களைத் தாண்டி, சில காலம் சென்றபின் யமுனையின் கரை சென்றார். அவ்விடத்தில் பகவத் பக்தராகிய உத்தவரைக் கண்டார். அவர் வசுதேவ புத்திரராகிய பகவானுடன் சஞ்சரிப்பவர்; மிகவும் சாந்தர்; பிருகஸ்பதியின் முந்திய சிஷ்யர்; பிரசித்தர். இப்படிப்பட்ட உத்தவரை விதுரர் மிக்க பிரியத்துடன் தழுவி, பகவானால் போஷிக்கக்கூடிய தம்முடைய பந்துக்கள் க்ஷேமமாக வசிக்கிறார்களாவென்று பின் வருமாறு விசாரிக்கத் தொடங்கினார். எப்படியெனில், தம்முடைய நாபியிலிருந்து உண்டான பிரம்மதேவருடைய வேண்டுகோளின்படி தாமே இரண்டுவிதமாகப் பூமியில் அவதரித்துப் பிரஜைகளுக்கு ஆனந்தத்தை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டிருக்கும் பலராமனும், ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானும் சூரசேனருடைய கிருகத்தில் க்ஷேமமாக வசிக்கிறார்களா? பூஜ்யராகிய வசுதேவர் சுகமாக இருக்கிறாரா? அவர் சகோதரிகளுக்கு இஷ்டமான உத்தம வஸ்துக்களைக் கொடுத்து, பிதாபோல் அவர்களைப் பூஜிப்பவரல்லவா? யாதவ சைனியத்திற்கு அதிபதியான பிரத்யும்னர் க்ஷேமமா யிருக்கிறாரா? அவர் முன்ஜன்மத்தில் மன்மதனாக இருந்தவர்; பிராமணர்களுடைய அனுக்கிரகத்தால் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுக்கு ருக்மிணி தேவியினிடம் பிறந்தவர்; தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ள ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் இராஜ்யத்தை விரும்பாமல் உக்ரசேனருக்கு இராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்வித்தாரல்லவா? சாத்வதர்களுக்கும், விருஷ்ணிகளுக்கும், போஜர்களுக்கும், தாசார்ஹர்களுக்கும் அதிபதியான அந்த அரசன் சௌக்கியமாக இருக்கிறாரா? ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குச் சமமானவரும், ரதிகர்களுக்குள் முந்தியவரும், பகவானு

டைய புத்திரருமாகிய சாம்பனென்பவர் க்ஷேமமாயிருக்கிறார்? அவரை ஜாம்பவதி கடுமையான விரதங்களைச் செய்து புத்திரனாக அடைந்தாள். அவர் முன் ஜன்மத்தில் பார்வதிக்குப் புத்திரனாக விருந்த சுப்பிரமண்யனேயாம். அர்ச்சுனரிடத்தில் அஸ்திர வித்தையை அப்பியசித்தவரும், பகவானைச் சேவித்து யதுக்களுக்கும் அரிதாகிய பகவத் கதியை அடைந்தவருமான யுயுதானர் (ஸாத்யகி) க்ஷேமமா? பகவானிடத்தில் அதிகப் பக்தியுள்ளவரும், பாபமற்றவரும், விவேகியுமான அக்ரூரர் க்ஷேமமா? அவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் நடந்தவிடத்தில் அவருடைய திவ்யமாகிய பாதம் வைத்த புண்ணிய ஸ்தலத்திலுள்ள தூளிகளில் விசேஷ பிரேமையால் தைரியம் தளர்ந்தவராகப் புரளுகிறவரல்லவா? வேதமானது யாக விதியாகிய பொருளை யடக்கிக்கொண்டிருப்பதுபோல் தேவகியானவள் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவைத் தன்னுடைய வயிற்றில் தரித்தாளல்லவா? அவளுக்குச் சமமானவள் அதிதி தேவியே தவிர வேறில்லை. அந்தக் கிருஷ்ண பகவானுடைய மாதா க்ஷேமமாயிருக்கிறாளா? அநிருத்தர் க்ஷேமமாக இருக்கிறாரா? அவர் பக்தர்களுக்கு அபீஷ்டத்தைக் கொடுப்பவர்; அவரே சாஸ்திரத்திற்குக் காரணரென்றும், மனத்தைப் பிரவர்த்திக்கச் செய்பவரென்றும், அந்தக்கரணத்தின் நான்காவது தத்துவமென்றுந் தேவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். தங்களுடைய ஆத்மாவிற்குத் தெய்வமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையே உபாசிப்பவர்களான ஹ்ருதிகர், சத்தியபாமையின் புத்திரர் சாருதேஷ்ணர், ககர் முதலிய மற்ற பந்துக்களனைவரும் க்ஷேமமாக இருக்கிறார்களா? தருமபுத்திரர் தம்முடைய கைகள் போலிருக்கும் அர்ச்சுனன், ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் இவர்களுடன் தர்மமாக உலக மரியாதையைக் காப்பாற்றி வருகிறாரா? அர்ச்சுனனுடைய ஒத்தாசையால் தருமபுத்திரருக்குக் கிடைத்த இராஜ்யலக்ஷ்மியைக் கண்டு துரியோதனன் மிகவும் வருத்தப்பட்டானல்லவா? பீமசேனர் கதாயுத்தஞ் செய்யும்பொழுது அவருடைய பாதங்களின் சஞ்சாரத்தைச் சகியாமல் பூமி அசையுமே. அவர் வெகுநாளாகத் தமக்கு அபராதஞ் செய்தவர்களான சத்துருக்களைத் தக்கபடி சிட்சித்தாரா? அர்ச்சுனன் கிராத வேஷங் (வேட வடிவங்)

கொண்ட பரமசிவனுடன் யுத்தஞ்செய்யும் சமயத்தில் அர்ச்சுன னுடைய பாணங்களால் அவர் மறைக்கப்பட்டு மிகவும் சந்தோஷ மடைந்தாரல்லவா? இரதிகர்களுக்குள் மிகுந்த கீர்த்தியுள்ள அந்த அர்ச்சுனன் சத்துருக்களைக் கொன்றாரா? குந்திதேவியின் ஸ்தன்ய பானத்தால் வளர்ந்தவர்களும், இமைகளுடன் கண் கள் சேர்ந்திருப்பதுபோலக் குந்தி புத்திரர்களுடன் விசேஷ பிரேமையுடன் வசிப்பவர்களுமான நகுல சகதேவர்க ளிரு வர்களும், இரண்டு கருட பட்சிகள் மகேந்திரனிடத்திலிருந்து அமிருதத்தைக் கொண்டுவந்தாற்போலத் தங்களுடைய இராஜ யத்தை எதிரிகளிடமிருந்து வசப்படுத்திக்கொண்டு சந்தோஷிக் கிறார்களா? அதிரதரும், உலகத்தில் முக்கிய வீரராயுமுள்ள பாண்டு மகாராஜன் வில்லேயே ஒத்தாசையாக வைத்துக்கொண்டு நான்கு திக்குகளையும் ஜயித்தார்; அப்பேர்ப்பட்ட சூரனாகிய பர்த்தா இறந்தபிறகு குந்தியானவள் தன்னுடைய புத்திரர் களுக்காகவே உயிருடனிருந்தாள். ஓ, உத்தவரே! துர்க்கதியை யடையத் தயாராக இருக்கும் திருதராஷ்டிரரைப்பற்றித் துக்கிக்கிறேன்; அவர் தம்பியாகிய பாண்டு மகாராஜன் இறந்த பிறகு அவருடைய புத்திரர்களுக்குத் துரோகஞ் செய்ததால் சகோதரனுக்குத் துரோகஞ் செய்தவரானார். மேலும், அவர் தம்முடைய பிள்ளைகளான துரியோதனாதியர்களுடைய இஷ்டப் படி என்னைப் பட்டணத்திலிருந்து துரத்தினாரல்லவா? ஆனாலும் மனுஷிய சரீரமெடுத்து, அவர்களுடைய சித்தத்தைப் பல வகையில் செல்லும்படியாகத் தூண்டும் பகவானுடைய மார்க் கத்தை அவருடைய அனுக்கிரகத்தால் தெரிந்துகொண்டு நான் மற்றவர்கள் கண்களுக்குப் புலப்படாதவனாகிச் சஞ்சரிக்கிறேன். இதில் எனக்கு ஆச்சரியம் யாதுமில்லை. ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் துரியோதனன் முதலியவர்களைக் குற்றஞ்செய்த க்ஷணத்திலேயே கொல்லக்கூடிய சாமர்த்தியம் உள்ளவரானாலும் அப்பொழுதே அவர்களைக் கொல்லாமலிருந்தும், தாம் தூதராகி அவர்களிடம் சென்றும், அவர்களால் அவமதிக்கப்பட்டும், உதாசீனராக இருப்பதற்கு யாது காரணமென்று யோசிப்போமானால், வித்தை, பணம், மேலான குலத்தில் பிறப்பது ஆகிய மூன்று வகை யாலும் ஏற்படும் மதத்தால் விவேகமற்றவர்களும், அளவற்ற

சைனியங்களுடன் பூமியை அசைப்பவர்களுமான கெட்ட அரசர்களையும் நாசஞ்செய்து, பூமியின் பாரத்தைக் குறைப்பதற்காகவேயென்று நிச்சயிக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. உண்மையில் பிறப்பில்லாத மகாபுருஷன் துஷ்டர்களைச் சங்கரிப்பதற்காகவே ஜன்மத்தை அங்கீகரித்தார். மேலும், அவர் (அகர்த்தா) ஒன்றையுஞ் செய்யாதவரானாலும், மனிதர்களுக்குக் கர்மத்தில் சிரத்தை யுண்டாவதற்காகவே லீலைகளைச் செய்கிறார். இப்படியில்லாவிடில், குணங்களை அதிக்கிரமித்தவராகிய பரமாத்மாவிற்குக் கர்மாதீனமாகிய சரீரம் எப்படி ஏற்படக்கூடும்? ஆதலால், தம்முடைய ஆக்ஞைக்குட்பட்டவர்களும், சரணமடைந்தவர்களுமான சகல லோகபாலகர்களுக்காகப் பூமியில் அவதரித்தவரும், ஜன்மமற்றவரும், சம்சாரத்தைப் போக்கக்கூடிய கீர்த்தியுள்ளவருமான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய கதைகளைச் சொல்லும்" என்றார்.

நோட்டு

பதினொரு—1. திரித தீர்த்தம். 2 உசனஸ் தீர்த்தம். 3. மநு தீர்த்தம். 4. பிருது தீர்த்தம். 5. அக்கினி தீர்த்தம். 6. அளித தீர்த்தம். 7. வாயு தீர்த்தம். 8. ஸுதாஸ தீர்த்தம். 9. கோ தீர்த்தம். 10. ஸுப்ரமண்ய தீர்த்தம். 11. சிராத்ததேவ தீர்த்தம்.

அத்தியாயம்—2

உத்தவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண சரிதத்தை வர்ணித்தது

விதுரருடைய பிரியமான வார்த்தையைக் கேட்டுப் பாகவத சிரோமணியான உத்தவர் அதிகப் பிரேமையால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டு பிரதியுத்தரஞ் சொல்லமுடியாதவராயிருந்தார். அந்த உத்தவர் ஐந்து பிராயமுள்ள சிறுவனாயிருக்கும்போது ஒரு நாள் பாலக்கிரீடையில் ஒன்றை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாகப் பாவித்து, அதற்குப் பூஜை செய்துகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அவருடைய தாயானவள் காலையில் போஜனஞ் செய்யவேண்டியதற்காகப் பலவகையான

நல்வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவரை யழைத்தாள். அப்படியும் அவருக்கு ஆகாரத்தில் விருப்பம் உண்டாகவில்லை. பகவத் பக்தர்களுக்குள் சிறந்தவராகிய அப்பேர்ப்பட்ட உத்தவர் பகவானுடைய சேவையாலேயே காலத்தைக் கழித்து ஜரையை யடைந்தவராகையால் பகவானுடைய பாதங்களைத் தியானித்து, அதிலேயே ரமித்துக்கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் விதுரருடைய கேள்விக்குப் பிரதியுத்தரஞ் சொல்லமுடியுமா? அவர் பகவானுடைய பாதாரவிந்த மதுவினால் விசேஷ ஆனந்தமடைந்து, மிகவும் திடமான பக்தி யோகத்தில் மூழ்கினவராகி ஒரு முகூர்த்தம் மௌனமாயிருந்தார். அப்போது அவருடைய எல்லா அவயவங்களிலும் மயிர்க்கூச்சலுண்டாயிற்று. கண்கள் மூடினவைகளாயிருந்தன. துக்கத்தால் கண்ணீர் பெருகியது. பகவத் விஷயமான விசேஷ பிரேமை ரசம் நிறைந்தவரும், கிருதார்த்தருமாகி இருந்தார். பிறகு கொஞ்ச நேரஞ் சென்றபின், பகவானாகிய உலகத்திலிருந்து இவ்வுலகத்திற்கு வந்து கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு பகவான் செய்த லீலைகளை நினைத்து ஆச்சரியமுள்ளவராகி, விதுரரை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானார் : ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாகிய சூரியன் அஸ்தமயத்தை யடைந்தபோது காலமாகிய பெரிய சர்ப்பமானது நம்முடைய வீடுகளைக் கவர்ந்துகொண்டது. இந்த நிலைமையில் உம்மால் கேட்கப்பட்ட பந்துக்களுடைய க்ஷேமத்தைப்பற்றி எதனைச் சொல்வேன்? இவ்வுலகத்திற்கு அதிருஷ்டக் குறைவுண்டாயிற்று. யாதவர்கள் எல்லோரும் இங்கிதத்தை யறிந்தவர்களானாலும், மிகவும் சமர்த்தர்களானாலும், ஒரே இடத்தில் வசிப்பவர்களானாலும் சகல பூதங்களுக்கும் இருப்பிடமாகிய ஈசுவரனை யாதவர்களுக்குள் சிறந்தவராக நினைத்தார்களேயொழிய மகாவிஷ்ணுவென்று தெரிந்துகொள்ளவில்லை. பாற்கடலில் இருக்கும் மத்ஸ்யங்கள் தங்களுடன் சகவாசஞ் செய்த சந்திரனையும் ஒருவகையான ஜல ஜந்துவாக நினைத்தனவே யொழிய அமிருத சுருபியென்று தெரிந்துகொள்ளவில்லை. அவைகள் போன்ற யாதவர்களுக்குப் பாக்கியம் மிகவும் குறைந்துவிட்டது. சில யாதவர்கள் பகவானுடைய மாயையால் மோகித்து, "இவர் யது குலத்தில் பிறந்தவர்; நமக்குப் பந்து" என்று சொல்லு

கிறார்கள். சிசுபாலன் முதலிய சிலர் உண்மையில்லாத வரத்தைக் கொண்டு விரோத புத்தியுள்ளவர்களாய்ப் பகவானை நிந்தித்தார்கள். ஆனாலும் பகவானிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தியவர்களுடைய (என்னைப் போன்றவர்களுடைய) புத்தியானது மேற்காட்டியவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டும் பிரமிக்கவில்லை. மேலும், பகவான் நன்றாகத் தவஞ்செய்யாதவர்களும், பார்த்துத் திருப்தியடையாத கண்களுள்ளவர்களுமான மனிதர்களுக்குத் திவ்ய சரீரத்தைக் காண்பித்து ஜனங்களுடைய கண்களைக் கிரகித்துக்கொண்டு மறைந்தார். அந்தத் திவ்ய சரீரமானது மனுஷ்ய லீலைகளுக்குத் தகுதியானது. அவருடைய மனத்திற்கும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. மிகுந்த சௌபாக்கியத்திற்கும் இருப்பிடம். ஆபரணங்களுக்கு அழகைக் கொடுக்கக்கூடிய அவயவங்களுள்ளது. மேலும், தருமபுத்திரருடைய ராஜசூய யாகத்தில் வந்திருந்த சகல ஜனங்களும் ஆனந்தகரமாகிய அந்தச் சரீரத்தைப் பார்த்து, "பிரம்மதேவர் சிருஷ்டி விஷயத்தில் தமக்கிருக்கும் சாமர்த்தியம் முழுவதையும் இந்தச் சரீரத்தில் காட்டியிருக்கிறார்" என்று நினைத்தார்கள். அந்தத் திவ்ய மூர்த்தியினுடைய அனுராகமுள்ள சிரிப்பு, விநோதம், விளையாட்டான பார்வை ஆகிய இவைகளில் அதிக ஆசைகொண்ட கோபஸ்திரீகள் அனைவரும் அவரவர்கள் செய்துகொண்டிருந்த காரியங்களை முடிக்காமலே பகவானையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மேலும் அவர்களுடைய மனதானது பகவானிடத்திலேயே பதிந்து அவர் பின் சென்றது. அந்தப் பகவானுக்கு சாந்தம், அசாந்தம் என்று இருவகையான சுரூபமுண்டு. அவைகளில் சாந்தசுரூபமாகிய சாதுக்கள், அசாந்தசுரூபமாகிய துஷ்டர்களால் உபத்திரவிக்கப்படும்போது காரியகாரணங்களுக்கு அதிபதியான பகவான் விசேஷ கருணையுள்ளவராக மாயையின் சம்பந்தத்தை அடைந்து (மகத் தத்துவத்தைக் காரியமாக உடையது அவ்யக்தம்), உண்மையில் பிறப்பில்லாதவரானாலும் எப்பொழுதும் சித்தமாக விருக்கும் அக்னியானது சில சமயத்தில் கட்டை முதலியவைகளில் பிரகாசிப்பதுபோல் அவதரிக்கிறார் (பிரகாசிக்கிறார்). ஆனாலும், அளவற்ற வீரியமுள்ள

அந்தப் பகவான் வசுதேவருடைய வீட்டில் (காராகிருகத்தில்) பிறந்ததாக அபிநயஞ் செய்ததையும், கோகுலத்தில் வசித்ததையும், கம்ஸனிடத்தில் பயந்தவர்போல் மதுரையைவிட்டுப் போனதையும், ஒரு சமயத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான், தேவகி, வசுதேவர் இவர்களுக்கும் நமஸ்காரம் செய்து அவர்களை நோக்கி, "ஓ அண்ண! ஓ அம்ம! கம்ஸனிடம் பயந்தவர்களான நாங்கள் உங்களுடன் சகவாசஞ் செய்து, உங்களுக்குச் சிசுரூஷை செய்யமுடியாதவர்களானோம். அந்த விஷயத்தில் தயவுசெய்யவேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டதையும் நினைக்கும்போது அவைகள் என் மனத்திற்கு வருத்தத்தை யுண்டு பண்ணுகின்றன. (ஆனாலும் அவரை ஈசுவரனல்லவென்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும்?) அவர் அசைகின்ற தம்முடைய புருவமாகிய யமனைக்கொண்டு பூமியின் பாரத்தைப் போக்கினார். (அவருடைய புருவத்தின் அசைப்பே துஷ்டர்களுக்கு யமனாக விருந்தது). அவருடைய பாதங்களின் தூளியை ஒரு தடவை சேவித்தவன் மறுபடி மறப்பானா? மேலும், பகவானிடம் விரோத புத்தியுள்ள சிசுபாலன் தருமபுத்திரருடைய இராஜசூயத்தில் யோகிகளால் விரும்பக்கூடிய உத்தம பதத்தைப் பகவானுடைய அனுக்கிரகத்தால் அடைந்தானென்பது உங்களெல்லோருக்குந் தெரிந்த விஷயமே. அவரை விட்டுப் பிரிந்த துக்கம் யாரால் சகிக்க முடியும்? மேலும், யுத்தத்தில் அரசர்கள் அழகான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய தாமரை மலர்போன்ற முகத்தைத் தரிசித்து, அர்ச்சுனனுடைய அஸ்திரத்தால் சுத்தர்களாகி விஷ்ணுபதத்தை யடைந்தார்கள். அவருக்குச் சமமானவரும், மேலானவரும் உலகத்தில் ஒருவருமில்லை. அவர் பிரம்மா முதலியவர்களுக்கும் அதிபதி; பரமானந்த சுரூபியாகையால் சகல காமத்தையும் அடைந்தவர்; இந்திரன் முதலிய உலகபாலர்கள், காணிக்கைகளுடன் அவருடைய தரிசனத்திற்காக வந்து, தங்களுடைய கிரீடம் அவருடைய பாதபீடத்தில் படும்படி நமஸ்கரிக்கிறார்கள். அதனாலுண்டாகும் சப்தமானது அவரைத் துதிப்பதுபோலிருக்கிறது. அந்த மகாபுருஷன் சிம்மாசனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் உக்கிரசேனருடைய பக்கத்தில் நின்று, அரசர்களிடம் வேலைக்காரர்கள்

சொல்லும் சம்பிரதாய வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு கைங்கரியங்களைச் செய்துவந்தார். அதை நினைக்கும்போது என் மனம் நடுங்குகிறது. மேலும், பூதனை யென்னும் துஷ்ட ராக்ஷஷியானவள் கொல்லவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் கால கூட விஷமாகிய ஸ்தன்யத்தை அவருக்குக் கொடுத்தும், அவ ளிடத்தில் பகவான் கோபியாமலும் அவள் செய்த அபகாரத்தை நினைக்காமலும், யசோதைக்குத் தகுதியாகிய உத்தம கதியை அவளுக்குக் கொடுத்தருளினார். பகவானுடைய கருணை வியக்கத்தக்கது. ஆகையால் அவரை விட்டு வேறு யாரைச் சரணமடைவோம்? அசுரர்களானாலும் பகவானிடத்தில் விரோதத் தாலாவது எப்பொழுதும் மனத்தைச் செலுத்தியவர்களானால் அவர்களும் பாகவதர்களேயாம். அவர்கள் யுத்தத்தில் கரு டனையும், அவர்மீது ஏறிவரும் சக்கரபாணியாகிய பகவானையும் தரிசித்தார்கள். முன்னொரு சமயத்தில் இந்தப் பூமியின் பாரத்தை நிவர்த்திப்பதற்காகப் பிரம்மதேவரால் பிரார்த்திக் கப்பட்டு ஸ்ரீ நாராயணன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனென்ற திவ்ய நாம தேயத்துடன் வசுதேவருக்குத் தேவகியிடம் காராக்கிருகத்தில் புத்திரனாக அவதரித்தார். அப்பொழுது வசுதேவர் கம்ஸனி டம் பயந்து வேண்டிக்கொள்ள, அவ்விடமிருந்து கோகுலஞ் சென்று, பலராமனுடன் பதினொரு வருஷங்கள் அவ்விடத்தில் வசித்தார். யமுனையின் கரையில் கன்று மேய்க்கும் சிறுவர் களுடன் கன்றுகளை மேய்த்துக்கொண்டு விளையாடினார். அந்த நதியின் கரையிலிருக்கும் மரங்களின் கிளைகளில் பறவைகள் இனிமையாகச் சப்தித்துக்கொண்டிருந்தன. மேலும், சிங்கக் குட்டிபோல அழகாய்ப் பார்க்கும் சுபாவமுள்ள அந்தப் பகவான் சிறு வயதில் கோபர்கள் பார்த்து ஆனந்திக்கக்கூடிய கௌமார சேஷ்டைகளைக் காட்டியருளினார். சில வேளை சிரிப்பதுபோலும், சில சமயம் அழுவதுபோலும் அபிநயஞ்செய்தார். அவரே சொற்ப காலத்திற்குப் பின் லக்ஷ்மிதேவிக்கு இருப்பிடமான வெண்மை நிறமுள்ள பசுக்களையும், விருட்சங்களையும் வேணு கானஞ்செய்து சந்தோஷப்படுத்தினார். மேலும் அவர் கம்ஸனால் அனுப்பப்பட்டவர்களும், இஷ்டப்படி உருவமெடுக்கக் கூடியவர்களும், மாயாவிகளுமான அசுரர்களைச் சிறுவர்கள்

ஆடும் பிரதிமைகளைப் போல நாசஞ்செய்தார். பின்னும், யமுனையிலிருந்து காளியன் என்ற சர்ப்பத்தின் விஷத்தால் கொதித்திருந்த ஜலத்தைக் குடித்துப் பசுக்களும், கோபர்களும் மரணமடைந்தபோது அவர்களைப் பிழைக்கச் செய்து, அந்தச் சர்ப்பத்தை நிக்ரஹித்து அந்த ஜலத்தைச் சுத்தமாகவுஞ் செய்தார். பின்னும் அவர் இந்திரனை உத்தேசித்துச் செய்யும் பூஜையை நிறுத்தி, பசுக்களுக்குப் பூஜை செய்யும்படி நந்தரிடம் சொல்லி, அந்த மகோத்ஸவத்தை பிராமணர்களைக்கொண்டு முடித்து, ஏராளமாக இருந்த பணத்தை நல்ல விஷயத்தில் செலவிட்டார். பிறகு மகேந்திரன் கோபித்து அதிக மழை பெய்யச்செய்தான். அப்பொழுது பகவான் கோவர்த்தன மலையாகிய குடையைப் பிடித்துக் கோகுலத்தைக் காப்பாற்றினார். பின்னும் அவர் சரத்காலத்தில் நிர்மலமாகிய சந்திரிகையால் பிரகாசிக்கும் இராத்திரியில் அநேக ஸ்திரீகளுடைய மத்தியிலிருந்து இனிமையாக வேணுகானஞ்செய்துகொண்டு விளையாடினார்.

அத்தியாயம்—3

ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரிதங்கள்

1—23. பிறகு அந்தப் பகவான் தம்முடைய தாய் தந்தையர்களுக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்ய விரும்பிப் பலராமனுடன் கோகுலத்திலிருந்து மதுராநகரஞ் சென்று அவ்விடத்தில் உயரமான இராஜமஞ்சத்திலிருப்பவனும், தம்முடைய சத்துருக்களில் பிரதானனுமாகிய கம்ஸனைக் கொன்று, உயிரற்ற அவனுடைய சரீரத்தைப் பூமியில் இழுத்தார். மேலும், அவர் "ஸாந்தீபனி" என்பவரைக் குருவாக வரித்து, வேதங்களை அவைகளின் அங்கங்களுடன் அவரிடமிருந்து ஒருதரம் உபதேசித்தமாத்திரத்திலேயே கிரகித்துக்கொண்டார். சில நாளைக்கு முன் இறந்து போன குரு புத்திரனை, பஞ்சஜனனென்ற ராக்ஷஸனுடைய வயிற்றைக் கிழித்து, அழைத்துவந்து, குருதட்சிணையாக ஆசாரியரிடம்

சமர்ப்பித்தார். பீஷ்மக மகாராஜனுடைய புத்திரியும், லக்ஷ்மீ தேவிபோன்றவளுமாகிய ருக்மிணிதேவியின் ரூபலாவண்யத்தால் அவளைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள விரும்பி, விதர்ப்ப தேசத்தில் வந்து கூடிய அரசர்களுடைய சிரசில் பாதங்களை வைத்து மிகுந்த இலாகவத்துடன் தம்முடைய சொத்தாகிய அந்த ருக்மிணியை அபகரித்தார். பின்பு அவளைக் காந்தர்வ விதிப்படி கல்யாணஞ்செய்துகொண்டார். பின்னும் அவர் மூக்குக் குத்தப்படாத வைகளான விருஷபங்களை ஜயித்து, நக்னஜித்தின் புத்திரியை விவாகஞ் செய்துகொண்டார். அப்பொழுது ஏற்கனவே அந்த விருஷபங்களை அடக்கமுடியாமல் வெட்கப்பட்டு அப்புறஞ் சென்ற அரசர்கள் அந்த ராஜகுமாரியிடம் ஆசைகொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் யுத்தத்திற்கு வந்தார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவர்களை அவர்களுடைய ஆயுதங்களாலேயே கொன்றார். ஆனால் பகவானுக்குக் கொஞ்சமேனும் காயமில்லை. மேலும் அவர் தாம் சுதந்திரராஞலும் ஸ்திரீகளுக்கு வசப்பட்டவர் போல சத்யபாமையின் பிரீதிக்காக பாரிஜாத விருக்ஷத்தைப் பூமிக்குக் கொண்டுவந்தார். அப்பொழுது ஸ்திரீகளின் கிரீடாமிருகம்போன்ற இந்திரன் மிகவும் கோபங்கொண்டு சைனியங்களுடன் பகவானுடன் யுத்தஞ் செய்தான். மேலும் அவர் ஆகாயம் வரையில் பரவிய சரீரமுள்ளவனும், பூமியின் புத்திரனுமாகிய நரகாசுரனைச் சக்கராயுதத்தால் கொன்றார். பின்பு பூமிதேவியால் பிரார்த்திக்கப்பட்டு நரகனுடைய புத்திரனாகிய பகதத்தனுக்கு இராஜ்யத்தைக் கொடுத்து நரகனுடைய அந்தப் புரத்தில் பிரவேசித்தார். அவ்விடத்தில் நரகாசுரனால் அநேக தேசங்களிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட இராஜ கன்னிகைகள் இருந்தார்கள். அவர்கள் அனைவரும், உபத்திரவமடைந்தவர்களுக்குப் பந்துவாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானைக் கண்டவுடன் எழுந்திருந்து, சந்தோஷம், வெட்கம், ஆசை ஆகிய இவைகளுடன் பார்த்தார்கள். பிறகு அவர்களெல்லோருக்கும் தனியாக அந்தப்புரங்களை ஏற்படுத்தி, அவைகளில் ஒரே சமயத்தில் தம்முடைய மாயையால் அநேக ரூபமெடுத்துக்கொண்டு விதிப்படி அவர்களை விவாகஞ்செய்துகொண்டார். பின்பு தமது மாயையை விஸ்தரிப்பதற்காக அந்த ஒவ்வொரு ஸ்திரீயினிடத்திலும் தமக்கு

சமமான பத்துப் புத்திரர்களை உண்டுபண்ணினார். மேலும் அவர் தமது பட்டணத்தை முற்றுகை செய்தவர்களான கால யவனன், மர்கதன், சால்வன் ஆகிய இவர்களை முசுகுந்தர் முதலியவர்களை நிமித்தமாக வைத்துக்கொண்டு தாமே கொன் றார். தம்மைச் சார்ந்தவர்களுக்குக் கீர்த்தியை உண்டுபண்ணி னார். சம்பரனையும், துவிதனையும், பாணனையும், முரனையும், பல்வலனையும், தந்தவக்திரன் முதலியவர்களையும் கொன்றார். மற்றவர்களைப் பிரத்யும்னன் முதலியவர்களைக்கொண்டு கொல் வித்தார். மேலும் பாண்டவர்களுடைய பட்சத்திலும் துரி யோதனனுடைய கட்சியிலும் யுத்தத்திற்குச் சித்தர்களாக விருப்பவர்களும், சகோதரர்களும், புத்திரர்களுமாகிய அரசர்க ளெல்லோரையும் நாசஞ்செய்தார். அந்த சைனியத்தால் குருக்ஷேத்ர பூமியானது அசைந்தது. கர்ணன், துச்சாஸனன், சகுனி ஆகிய இவர்களுடைய துராலோசனையால் துரியோதனு டைய ஐசுவர்யமும், ஆயுசும் குறைந்ததுமன்றி அவனுடைய சைனியங்களும் நாசமடைந்தன. கடைசியில் துரியோதனனுடைய தொடைகளும் முறிக்கப்பட்டன. அவன் பூமியில் விழுந்தான். அப்பொழுது பகவான் அவனைப் பார்த்தும் சந்தோஷப்படவில்லை. ஆனாலும், "துரோணர், பீஷ்மர், அர்ச்சுனர், பீமசேனர் ஆகிய இவர்களால் பதினெட்டு அக்ஷௌஹிணி சைனியங்கள் கொல்லப் பட்டன. அதனால் பூமியின் பாரம் கொஞ்சம் குறைந்தாலும், அளவற்ற யாதவ சைனியமானது என்னுடைய அம்சர்களான பிரத்யும்னர் முதலியவர்களால் காப்பாற்றப்பட்டுச் சத்துருக்க ளால் ஜயிக்க முடியாததாக விருக்கிறது. அது பூமிக்குப் பெரிய பாரமல்லவா? அதை நாசஞ் செய்வதற்கு என்ன உபாயஞ்செய்ய லாம்? மத்யபானஞ்செய்து சிவந்த கண்களுடன் மதங்கொண்டு அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் யுத்தஞ்செய்தாலொழிய அவர் களைக் கொல்ல வேறு உபாயமில்லை. நான் என்னுடைய உலகஞ் சென்றால் யாதவர்களெல்லோரும் சண்டைசெய்து நாசமடை வார்கள்" என்று ஆலோசித்து, தருமபுத்திரருக்கு இராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்வித்து, வர்ணாசிரம தர்மங்களை அனுஷ் டித்துக் காண்பித்து, பந்துக்களைச் சந்தோஷிக்கச் செய்தார். பின்னும், பூருவின் வம்சம் தொடர்ச்சியற்றுப்போகாமலிருப்ப

தற்காக அபிமன்யுவினால் உத்தரையினிடம் கர்ப்பம் உண்டு பண்ணப்பட்டதல்லவா? அந்தக் கர்ப்பமானது அசுவத்தாமாவினுடைய அஸ்திரத்தால் எரிக்கப்படும்போது அக்குழந்தையை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் காப்பாற்றினார். மேலும் அவர் தருமபுத்திரருக்கு மூன்று அசுவமேத யாகங்களை நடத்திவைத்தார். அந்த தருமபுத்திரரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானை ஆசிரயித்தவராய்த் தம்முடைய தம்பிகளுடன் பூமியைப் பரிபாலித்தார். சகல ஜகத்ரூபியாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானும் சிரௌத கர்மங்களையும், ஸ்மார்த்த கர்மங்களையும் அனுஷ்டித்து, துவாரகா நகரத்தில் காமங்களை அனுபவித்தார். ஆனால் ஆத்ம தத்துவத்தை அறிந்தவராகையால் அவைகளில் அபிமானம் வைக்கவில்லை. மேலும், அவர் தம்முடைய புன்சிரிப்புள்ள பார்வையாலும், அமிருதம்போன்ற வார்த்தையாலும், குற்றமற்ற சரித்திரத்தாலும், லக்ஷ்மீதேவிக்கு வாசஸ்தலமாகிய சரீரத்தாலும், பூலோகத்தையும் மேலுலகத்தையும் சந்தோஷிக்கச் செய்தார். இரவில் ஸ்திரீகளுக்குச் சந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணி அவர்களிடத்தில் க்ஷணநேரம் பிரீதிசெய்பவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் யாதவர்களை விசேஷமாகச் சந்தோஷப்படுத்தினார். இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் வெகு வருஷங்கள் கிருஹஸ்த தருமத்தை அனுஷ்டித்து, காமங்களை அனுபவித்துப் பிறகு அவைகளில் வைராக்கியம் அடைந்தார். காமங்கள் யாவும் தெய்வாதீனங்களாயிருக்கின்றன. அவைகளை அனுபவிக்கும் புருஷனும் அந்தத் தெய்வத்துக்கு வசப்பட்டவனாகவே இருக்கிறான். அப்படிக்கிருக்க, யோகாப்பியாசத்தால் ஈசுவரனை அனுசரித்த எவன்தான் அவைகளில் ஆசைப்படுவான்?

24—28. பிறகு ஒருகால் துவாரகா நகரத்தில யது குமாரர்களும், போஜகுமாரர்களும் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது அவ்விடத்தில் வந்த பிராமணர்களுக்கு அவர்கள் கோபத்தை யுண்டுபண்ணினார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்த பிராமணர்கள் அந்தக் குமாரர்களைச் சபித்தார்கள். சில மாதஞ் சென்ற பின்பு, விருஷ்ணிகளும், போஜர்களும், அந்தகர்களும் இரதங்களின்மீதேறிக்கொண்டு

தெய்வத்தால் புத்தி மாறினவர்களாகி, மிகவும் சந்தோஷத்துடன் பிரபாஸமென்ற தீர்த்தம் சென்றார்கள். அந்தப் புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து, பிதிரு தர்ப்பணம், தேவ தர்ப்பணம், ரிஷி தர்ப்பணம் ஆகிய இவைகளை முடித்துக் கொண்டு உத்தமமான பசுக்களையும், சுவர்ணத்தையும், வெள்ளியையும், படுக்கைகளையும், வஸ்திரங்களையும், மான்தோல் முதலியவைகளையும், கம்பளங்களையும், குதிரைகளையும், இரத்தினங்களையும், யானைகளையும், கன்னிகைகளையும், ஜீவனத்துக்குப் போதுமான தானியம் விளையக்கூடிய பூமியையும் பிராமணர்களுக்குக் கொடுத்தார்கள். மேலும் பசுக்கள், பிராமணர்கள் ஆகிய இவைகளுக்காகவே ஜீவிப்பவர்களும், சூரர்களுமான அவர்கள் மேலான ரசமுள்ள அன்னத்தையும் பிராமணர்களுக்குக் கொடுத்து அவர்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்தார்கள்.

அத்தியாயம்—4

விதுரர் மைத்திரேயரைச் சந்தித்தது

1—18. பின்பு அவர்கள் பிராமணர்களிடம் விடைபெற்று மத்யத்தைக் குடித்து, அதனால் மயக்கமடைந்து மர்ம ஸ்தானங்களைப் பிளக்கக்கூடிய கெட்ட வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டார்கள். மேலும், மத்யபானஞ்செய்து புத்தி மாறிப்போனதால் சூரியன் அஸ்தமயத்தை அடைந்தபிறகு மூங்கில்கள் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்துகொள்வதுபோலக் கலகஞ்செய்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் தம்முடைய மாயையின் காரியமாகிய அந்தக் கலகத்தைப் பார்த்து சரஸ்வதி நதியில் ஆசமனஞ்செய்து ஒரு அரசமரத்தின் கீழ் உட்கார்திருந்தார். அதற்கு முன்னமேயே என்னை நோக்கி, "ஓ உத்தவ! நீ பதரிகாச்ரமம் போ" என்று தம்முடைய குலத்தைக் கொல்லவேண்டுமென்று விரும்பியவரும், பக்தர்களுடைய உபத்திரவத்தைப் போக்கடிப்பவருமாகிய ஸ்ரீ பகவான் சொல்லியிருந்தார். அப்படியும் நான் அவருடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்திருந்தும் அவருடைய

பாதங்களை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாதவனாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பின் சென்றேன். பிறகு சரஸ்வதி நதியின் கரையில் ஒருவராய் உட்கார்ந்திருப்பவரும், பிரீதியுள்ளவரும், நாதருமாகிய பகவானைக் கண்டேன். அவர் லக்ஷ்மிக்கு வசிக்குமிடம்; ஆசிரயமற்றவர்; கறுத்ததிருமேனியுள்ளவர்; ரஜோகுணமில்லாதவர்; மிகவும் சாந்தர்; அழகான கண்களுள்ளவர்; நான்கு கைகளுள்ளவர்; பீதாம்பரந்தரித்தவர்; இடத்தொடையில் வலக்காலை வைத்துக்கொண்டு சிறிய அசுவத்த மரத்தில் சாய்ந்துகொண்டிருப்பவர்; விஷய சுகத்தில் ஆசையில்லாதவர்; ஆனந்தத்தால் நிறைந்தவர்; அப்பொழுது வியாஸ மகாமுனிக்கு மித்திரரும், கிருதகிருத்யருமாகிய மைத்ரேயர் தெய்வச் செயலால் அவ்விடம் வந்தார். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் பக்தராகிய மைத்ரேயர் முன்பாகப் பிரியம், சிரிப்பு ஆகிய இவைகளுள்ள பார்வையால் சிரமத்தை நிவர்த்தித்துக்கொண்டு என்னை நோக்கி, "ஓ உத்தவ! உம்முடைய மனத்திலிருக்கும் எண்ணமின்னதென்று எனக்குத் தெரியும். முன் ஜன்மத்தில் நீர் பிரஜாபதிகளான வசுக்களுடைய யாகத்தில் என்னைப் பூஜித்தீர். ஆதலால் என்னுடைய ஸ்தானத்தை யடையவேண்டுமென்று நீர் நினைத்தது மற்றவர்களுக்குத் துர்லபமேயாகும். ஓ சாதுவே! மனுஷ்ய லோகத்தைவிட்டு நான் வைகுண்டம் செல்லும் சமயத்தில் மிகுந்த பக்தியுடன் என்னை நீர் தரிசித்து என்னுடைய அனுக்கிரகம் பெற்றபடியால் இதுவே உமக்குக் கடைசியான ஜன்மம். முந்திய பாத்மகல்பத்தில் என்னுடைய கொப்பூழில் தோன்றி, தாமரை புஷ்பத்திலிருந்த பிரம்தேவருக்கு என் மகிமையைக் காண்பிக்கும் ஞானத்தை உபதேசித்தேன். அதனை வித்வான்கள், பாகவத ஞான மென்றார்கள். அதனை உமக்கு உபதேசிக்கிறேன்" என்றார். இப்படிப் பரமபுருஷன் மிகுந்த பிரீதியுடன் சொல்லி ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் என்னை அனுக்கிரகிக்கும்போது, எனக்கு அவரிடத்தில் பக்திமேலிட்டு அதனால் மயிர்க்கூச்சலுண்டாயிற்று. துக்கத்தால் கண்ணீரைப் பெருக்கிக்கொண்டு கத்கத ஸ்வரத்துடன் கைகூப்பிப் பகவானை நோக்கி, "ஓ ஈச! உம்முடைய பாதார விந்தங்களை ஆசிரயித்தவர்களுக்கு நான்கு புருஷார்த்தங்களில் எதுதான் கிடைக்காது? ஆனாலும்

எனக்குத் தருமம் முதலியவைகளில் ஆசையில்லை. உம்முடைய பாதங்களைச் சேவிப்பதிலேயே விருப்பமுள்ளவனாக இருக்கிறேன். கர்மங்களுடைய சம்பந்தமற்றவராகிய நீர் கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பது, ஜன்மமற்றவரானாலும் பூமியில் அவதரிப்பது, காலரூபியாகிய நீர் சத்துருக்களிடம் பயந்து ஓடுவது, சமுத்திர மத்யத்திலுள்ள துவாரகா நகரத்தில் ஒளிந்து வசிப்பது, ஆத்மாவினால் சந்தோஷப்படுகிறவரானாலும் அநேக ஸ்திரீகளைக் கல்யாணஞ்செய்துகொண்டு கிருகஸ்தாசிரமத்தை அடைந்திருப்பது ஆகிய இவைகளைக் கண்டு வித்வான்களுடைய புத்தியும் மோகத்தை அடைகிறது. மேலும் ஓ தேவ! தடையற்றதும், பூர்ணமும், சம்சயமற்றமதுமான ஆத்ம ஞானமுள்ளவராகிய நீர் இராஜ காரியங்களைப்பற்றி ஆலோசிக்கவேண்டிய சமயத்தில் வெகு ஜாக்கிரதையுள்ளவராக என்னை வரவழைத்து ஒன்று மறியாதவர்போல இராச்சியத்தில் என்னுடைய அபிமதத்தைக் கேட்கிற வழக்கமல்லவா? அதனை நினைக்கும் போது என் மனம் மோகத்தை அடைகிறது. ஓ சுவாமியே! ஆத்மாவின் உண்மையைத் தெரிவிக்கக்கூடியதும், மேலானதுமான எந்த ஞானத்தைப் பூர்ணமாக நீர் பிரமதேவருக்கு உபதேசித்தீரோ, அது என்னால் தெரிந்துகொள்ளக்கூடியதானால் அதை உபதேசியும். அதனால் சம்சார துக்கத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுவேன்'' என்று பிராத்தித்தேன்.

19—22. பிறகு தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ளவரும் குருவுமாகிய ஸ்ரீ பகவான் என்னுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு தம்முடைய உத்தம கதியை எனக்கு உபதேசித்தார். இம்மாதிரி பகவானுடைய பாதங்களாகிய தீர்த்தத்தை ஆராதித்து ஆத்மஞானத்தை அடைந்தேன். பின்பு அவருடைய பாதங்களில் நமஸ்கரித்து அவரைப் பிரதட்சிணஞ் செய்து அவருடைய விரதத்தைச் சகிக்காமல் மனவருத்தத்துடன் இவ்விடம் வந்தேன். அவரைத் தரிசித்ததால் உண்டான சந்தோஷமுள்ளவனும், அவரை விட்டுப்பிரிந்ததால் உண்டான துக்கமுள்ளவனுமாகிய நான் அவருக்கு மிகவும் இஷ்டமான பதரிகாசிரமத்தை உத்தேசித்துப் போகிறேன். அவ்விடத்தில்

நர நாராயணரென்ற திவ்ய நாமதேயங்களுடன் பகவான் முனி வேஷம் பூண்டு பிறருக்கு இம்சையில்லாமலும், மற்றவர்களால் அனுஷ்டிக்க முடியாததுமான தபசை வெகு காலமாகச் செய்து வருகிறார்" என்று சொன்னார்.

23—25. அதைக் கேட்டு வித்வானாகிய விதுரர் சகிக்கமுடியாத பந்துக்களின் நாசத்தை உத்தவர் முகமாகத் தெரிந்து கொண்டு, அந்தத் துக்கத்தை விவேகத்தால் அடக்கிக்கொண்டார். அப்போது விதுரர், கிருஷ்ணபக்தர்களுக்குள் முக்கியரும், பாகவதர்களுக்குள் உத்தமரும், பதரிகாசிரமம் செல்லுபவருமான உத்தவரை நோக்கி, "ஓ உத்தவ! யோகீசுவரராகிய ஈசுவரன் ஆத்மாவின் உண்மையைக் காண்பிக்கும் எந்த மேலான ஞானத்தை உமக்கு உபதேசித்தாரோ, அதனை நீர் எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்; ஏனென்றால், விஷ்ணுபக்தர்கள் பக்தர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக உலகத்தில் சஞ்சரிக்கிறார்களே யொழிய, அவர்களுக்குச் சொந்தமான காரியம் வேறு ஒன்றுமில்லை" என்று பிரியமாகக் கேட்டுக்கொண்டார்.

26—27. அதனைக் கேட்டு உத்தவர் விதுரரை நோக்கி, "ஓ விதுர! பகவான் பூலோகத்தை விட்டு வைகுண்டம் செல்லுங் காலத்தில் உமக்கு உபதேசம் செய்வதற்காக மைத்ரேய மகாமுனிக்கு ஆஞ்ஞாபனம் செய்திருக்கிறார்; ஆனதால் அவரை ஆத்மஞானத்திற்காக நீர் உபாசிக்கவேண்டும் என்று சொல்லி அன்று இராத்ரி யமுனா நதியின் மணல்திட்டில் சகல ஜகத் சுரூபியான பகவானுடைய கதைகளை விதுரருக்குச் சொல்லிக் கொண்டு, அந்த அமிருதத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து, தாபமில்லாதவராக அன்றிரவை ஒரு க்ஷணம் போல் கழித்து மறுநாள் பதரிகாசிரமஞ் சென்றார்" என்று சுகர் சொன்னார்.

28. அதனைக் கேட்டு பரீட்சித்து மகாராஜன் சுகரை நோக்கி, "ஓ பிராமண! அதிரதர்களும், அவர்களுடைய சேனாபதிகளுமாகிய விருஷ்ணிகள், போஜர்கள் ஆகிய இவர்கள் நாசமடைந்த பிறகு, பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவபெருமான் ஆகிய இவர்களுக்கு மேலானவராகிய பகவான் தம்முடைய சரீரத்தை விட்டுவிட்டா

ரல்லவா ? அப்பொழுது உத்தவர்மாத்திரம் எப்படி மிகுந்தார் ?" என்று கேட்டார்.

29—32. அதனைக் கேட்டு சுகர், அரசனை நோக்கி, "ஓ மகாராஜ! வீணாகாத சங்கற்பமுள்ள பகவான் மிகவும் விருத்தியடைந்திருந்த தம்முடைய குலத்தைப் பிராமண சாபத்தை நிமித்தமாகவுடைய தம்முடைய சக்தியைக்கொண்டு நாசஞ்செய்து தம்முடைய தேகத்தை விட்டுவிட விரும்பியபொழுது, "நான் இவ்வுலகத்தைவிட்டு மேலுலகஞ் சென்றால் எனக்கு சுவாதீனமான ஞானத்தை அடைவதற்கு இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்களுக்குள் உத்தமராயிருக்கும் உத்தவரே தகுதியானவர். மேலும், என்னிடத்திலிருக்கும் குணங்கள் யாவும் கொஞ்சமேனும் குறைவின்றி இவரிடத்தில் இருக்கின்றன. இவர் விஷயங்களால் கலக்கமுடியாதவர். ஆதலால் இவர் ஆத்ம ஞானத்தை ஜனங்களுக்கு உபதேசித்துக்கொண்டு இருக்கட்டும்" என்று யோசித்து மூவுலகத்திற்கும் குருவாயும் வேதங்களுக்குக் காரணராயும் இருக்கும் அந்த பகவான் இவரைப் பூமியில் வசிக்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்தார். உத்தவரும் அந்த உத்தரவின்படி பதரிகாசிரமத்தில் பகவானைச் சமாதியால் பூஜித்துவந்தார்.

33—36. ஓ குருசிரேஷ்ட! விதுரரும், பரமாத்மாவாகிய கிருஷ்ணன் உலகானுக்கிரஹார்த்தமாய்ப் பூமியில் அவதரித்து நடத்திய உத்தமமான சரிதங்களை உத்தவர் சொல்லக்கேட்டு, ஞானிகளுக்குத் தைரியத்தை விருத்திசெய்யக்கூடியதும், மற்றவர்களால் செய்யமுடியாததுமான பகவானால் செய்யப்பட்ட சரிதியாகத்தையும் தெரிந்துகொண்டு, (பகவான் விதுரருக்கு மைத்ரேயரை ஞானோபதேசம் செய்யும்படி ஆஞ்ஞாபனம்செய்தார் என்றதை) உத்தவருடைய வார்த்தையால், தம்முடைய ஞாபகம் அவருக்கு இருந்ததையும், நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டதுமல்லாமல் பாகவதராகிய உத்தவர் பதரிகாசிரமம் சென்றபிறகு ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானையே தியானஞ்செய்து அழுதார். பிறகு பாகவதர்களுக்குள் சிறந்தவராகிய விதுரர் யமுனா நதியிலிருந்து மைத்ரேயர் வசிக்கும் இடமாகிய கங்கா தீரத்திற்குச் சில தினங்களில் சென்றார்.

அத்தியாயம்—5

மைத்திரேயருக்கும் விதுரருக்கும் ஸம்வாதம்

1—16. ஓ மகாராஜ! இப்படி குருக்களில் சிறந்தவராகிய விதுரர், கங்கையின் கரையில் உட்கார்ந்திருப்பவரும், அளவற்ற ஞானமுள்ளவரும், பகவத் தியானத்தால் சுத்தரும், நல்ல சுபாவமுள்ளவராயிருப்பதாகிய குணத்தால் திருப்தியடைந்தவருமான மைத்திரேயரைக் கண்டு, அவருடைய சமீபஞ்சென்று, "ஓ மகரிஷியே! ஜனங்கள் சுகத்தை அடையவேண்டியதற்காகக் கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள். ஆனால் அவைகளால் சுகமாவது, துக்க நாசமாவது ஏற்படுகிறதில்லை. அவைகளால் துக்கமே நேரிடுகிறது. ஆதலால் சம்சாரத்தில் எதனைச் செய்வது யுக்தமோ அதனைச் சொல்லவேண்டும், பூர்வஜன்மத்திய கர்மவசத்தால் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானிடத்தில் பக்திசெய்யாதவனும், அதர்ம சுபாவமுள்ளவனும், துக்கத்தை அடைந்தவனுமாகிய ஜனத்தை அனுக்கிரகிப்பதற்காகவே திவ்யமங்களங்களான விஷ்ணுவின் சரீரங்கள் இவ்வுலகத்தில் சஞ்சரிக்கின்றன. ஓ சாதுக்களில் சிறந்தவரே! எந்த உபாயத்தால் பகவானை ஆராதித்தால் இருதயம் சுத்தமாகும்? அதில் பகவான் வாசஞ் செய்து அனுதியாகிய அபரோக்ஷ ஞானத்தை கொடுப்பார். அந்த சுகரூபமான மார்க்கத்தை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்; முக்குண சுரூபமாகிய மாயைக்கு அதிபதியும், படைப்பது முதலியவைகளுக்கு அதிபதியும், சுதந்திரருமாகிய பகவான் பூமியில் அவதரித்து எந்தக் காரியங்களைச் செய்தார்? ஒரு விஷயத்திலும் ஆசையற்றவரான அந்தப் பிரபு இந்த உலகத்தை முன்காலத்தில் எப்படி சிருஷ்டித்தார்? மறுபடியும் தம்மால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜகத்திற்கு ஜீவனத்தைக் கற்பித்து எப்படிக் காப்பாற்றுகிறார்? மறுபடியும் அந்தப் பரமாத்மாவே வியாபாரமற்றவராக இந்த ஜகத்து முழுவதையும் தம்முடைய இருதயாகாசத்தில் அடக்கிக்கொண்டு யோகமாயையிடம் எப்படிச் சயனஞ் செய்தார்? யோகிகளுக்கு அதிபதியும், பிரபஞ்சத்தின் உள்பிரவேசித்தவருமாகிய அந்தப்பகவான் தாம் ஒருவரானாலும் பிரம்மா முதலிய அநேக உருவங்களை எப்படித் தரிக்கின்றார்?

மேலுமவர் மத்ஸ்யம், கூர்மம் முதலிய அவதாரங்களைச் செய்து பிராமணர்களுக்கும், பசுக்களுக்கும், தேவர்களுக்கும் அனுகூலமான காரியங்களைச் செய்கிறார். புண்ய சுலோகர்களுக்குக்குள் சிரேஷ்டராகிய அந்தப் பகவானுடைய சரிதங்களைக் கேட்டு என்னுடைய மனம் திருப்தி யடையவில்லை; சகல லோகத்திற்கும் அதிபதியாகிய புருஷன் எந்த எந்தத் தத்துவங்களைக்கொண்டு உலகபாலர்களையும், உலகங்களையும், லோகாலோக பர்வதங்களையும் கற்பித்தார்? மேலும், சகல பிராணிகள், அதன் கூட்டம் ஆகிய இவைகளுடைய பேதமானது அவரவர்களுடையகர்மத்திற்குத் தக்கபடி ஏற்பட்டிருப்பதாகத் தோற்றுகிறது? ஓ பிராமணசிரேஷ்ட! தாமாக உண்டானவரும், உலகங்களைச் சிருஷ்டித்தவருமான ஸ்ரீமந் நாராயணன் பிரஜைகளுடைய சுபாவத்தையும். கர்மாவையும், பெயரையும் எப்படி வெவ்வேறாகச் செய்தார்? அவற்றை எனக்குச் சொல்லும். ஓ பகவன்! பிராமணர்கள், க்ஷத்திரியர்கள், வைசியர்கள், (பர) சூத்ரர்கள் (அபர) ஆகிய இவர்களால் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய விரதங்களை வியாஸ மகரிஷியின் முகமாக அடிக்கடி கேட்டிருக்கிறேன்; அவைகள் அற்ப பலத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவைகள்; ஆதலால் அவைகளைக் கேட்டுப் போதுமென்ற திருப்தி உண்டாயிற்று. ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய கதையைக் கேட்பதில் அப்படிப்பட்ட திருப்தி உண்டாகிறதில்லை; ஏனெனில், அந்தக் கதாமிருதமானது புருஷனுடைய காதுவழியாக உட்சென்று சம்சார துக்கத்தைக் கொடுக்கும் அபிமானத்தைப் (வீடு முதலானவைகளில் என்னுடையதென்பதை) போக்கடிக்கிறது; ஆகையால் சாதுக்களின் கூட்டத்தில் நாரதர் முதலிய விவேகிகளால் கொண்டாடப்பட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய கதையிலிருந்து எவன்தான் திருப்தியடைவான்? பகவத் குணங்களைச் சொல்ல வேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவரும், உமக்கு மித்திரருமான வியாஸ மகரிஷியானவர் எனக்குப் பாரதக் கதையைச் சொன்னார். அதில் கிராம்ய சுகங்கள் வருணிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவைகளைத் துச்சமென்று நிந்தித்துப் பகவானுடைய கதையிலேயே மனம் பதிந்திருக்குமானால் விஷயங்களில் வைராக்கியமுண்டாகும். பகவானுடைய கதையை நினைப்பதனால் சுகமடைந்தவனுக்கு சகல

துக்கங்களும் நீங்கிவிடுகின்றன; மேலும், எவர்கள் பாகவதத்தின் கருத்தை யறியாதவர்களோ அவர்கள் துக்கிக்கக்கூடியவர்கள்; எவர்கள் அறிந்தும் பகவானுடைய கதையைக் கேட்கிறதில்லையோ அவர்கள் மிகவும் துக்கிக்கத்தகுந்தவர்கள்; வீணான வார்த்தை, சிந்தை இவைகளுள்ள அவர்களுடைய ஆயுளைத் தேவனாகிய காலமானது குறைத்துவிடுகிறது. ஆதலால் அவர்களைப்பற்றித் துக்கிக்கிறேன்; ஓ மைத்திரேய! இந்த லோகத்துக்கு க்ஷேமத்தை யுண்டுபண்ணுகிறவரும், சம்சாரதுக்கமுள்ளவர்களுக்குப் பந்துவுமாகிய ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவினுடைய சாரமான கதையைப் புஷ்பங்களிலிருந்து வண்டானது தேனை எடுப்பதுபோல நீர் எடுத்துரைக்கவேண்டும்; ஜகத்தைச் சிருஷ்டிப்பதற்கும், அவைகளைப் பரிபாலிப்பதற்கும், நாசஞ்செய்வதற்கும் எவர் சத்வம் முதலிய குணங்களை அடைந்தாரோ அவரே பின்பு பூமியில் அவதரித்துப் புருஷர்களால் செய்யமுடியாத எந்த எந்தக் காரியங்களைச் செய்தாரோ அவைகளைச் சொல்லும்" என்று கேட்டார்.

17—50. இப்படி விதுரர் மனிதர்களுடைய க்ஷேமத்திற்காகக் கேட்க, அதனைக் கேட்டு, குஷாரவருடையபுத்திரராகிய மைத்திரேய மஹரிஷி விதுரரை நோக்கி, அவரைக் கொண்டாடி, "ஓ சாதுவே! நீர் நன்றாகக் கேட்டீர்; இதனால் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானிடத்தில் மனதைச் செலுத்தியவரான உமக்குக் கீர்த்தி விருத்தியடையும்; ஜனங்கள் உம்மால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டார்கள். ஓ விதுர! நீர் ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவிடத்தில் ஏகாந்த பக்திசெய்து, அவரைச்சுவாதீனப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறீர்; மேலும் நீர் வியாஸ மகரிஷியின் புத்திரரானதால் "பகவத் கதையைச் சொல்லவேண்டும்" என்று நீர் பிரச்னஞ்செய்வது ஆச்சரியமல்ல. பகவத்பக்தியில்லாதவர்களைச் சிட்சிப்பவராகிய யமன், ஆணிமாண்டவ்யருடைய சாபத்தால் வியாஸருடைய பிராதாவாகிய விசித்திரவீரியனுடைய களத்திரம்போன்ற தாசியினிடம் வியாஸ மகரிஷிக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்தார்; அவர் நீர் தான். மேலும் நீர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுக்கும், பாகவதர்களுக்கும் பிரியர்; அதனால்தான் பகவான் பரலோகஞ் செல்லும்

சமயத்தில் உம்முடைய ஞாபகம் வைத்துக்கொண்டு உமக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்யும்படி எனக்கு ஆஞ்ஞாபனஞ்செய்தார். ஆதலால் யோகமாயையின் ஆச்சரிய சக்தியால் கற்பிக்கப்பட்டவைகளும், ஜகத்தின் உற்பத்தி, பரிபாலனம் ஆகிய இவைகளையே பிரயோசனமாகவுடையவைகளுமான பகவானுடைய லீலைகளைக் கிரமமாய் வருணிக்கிறேன். சிருஷ்டிகாலத்தில் பலவகையாகத்தோன்றுகிறவரும், எல்லாப் பிராணிகளின் சுரூபமாகவிருப்பவரும், எங்குமிருப்பவருமாகிய பகவானுக்குத் தாமொருவராக விருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டாகும் சமயமான சிருஷ்டிக்கு முந்திய காலத்தில் அவர் ஒருவரே இருந்தார். அந்தப் பரமாத்மா தான் பார்க்கிறவராய் (திருஷ்டாவாக) இருந்துகொண்டு, பார்க்கப்படும் வஸ்துவை (திருச்யத்தை) பார்க்கவில்லை. ஏனென்றால் அவர் தாம் ஒருவரே அப்பொழுது பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தார். மாயை முதலிய சக்திகள் அடங்கியிருந்ததால் தம்மை இல்லாதவர்போல் நினைத்தார். பார்க்கப்படும் வஸ்து இலலாவிடில். பார்க்கிறவனென்ற வியவகாரம் இல்லாததனால் என்பது கருத்து). ஆனால் அவர் (திருக்) சக்தியுள்ளவர்; காரியகாரண சுரூபமான அந்த ஸத்தாகிய திருஷ்டாவினுடைய சக்தியே மாயை என்று சொல்லப்படுகிறது. ஓ மகா பாக்கியமுள்ளவரே! பிரபுவாகிய பகவான் அந்த மாயையைக்கொண்டே உலகத்தைப் படைத்தார். சித்சக்தியுள்ள பரமாத்மாவானவர் காலத்தின் சக்தியால் கலங்கின குணங்களுள்ள மாயையினிடத்தில் தம்முடைய அம்சமாயிருக்கும் புருஷனைக் கொண்டு சிதாபாஸமாகிய வீர்யத்தை வைத்தார். காலத்தால் தூண்டப்பட்ட அந்த மாயையினிடமிருந்து அஞ்ஞானத்தைப் போக்கக்கூடிய விஞ்ஞானாத்மசுரூபமாகிய மகத் தத்துவமானது தன்னுடைய தேகத்தில் அடங்கியிருக்கும் ஜகத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு உண்டாயிற்று. அம்சம், சிதாபாஸம், குணங்கள், காலம் ஆகிய இவைகளுக்கு சுவாதீனமான அந்த விஞ்ஞானாத்மாவானவர் பகவானுடைய கடாக்ஷத்தால் இந்த ஜகத்தை சிருஷ்டிக்கவேண்டிய நிமித்தம் வேறு உருவத்தை அடைந்தார். அந்த மகத் தத்துவத்திலிருந்து காரியம், காரணம், கர்த்தா ஆகிய இவைகளுக்கு ஆசிரயமும், பூதங்கள், இந்திரியங்கள்,

மன்ஸ் ஆகிய இவைகளின் உருவமாயுமிருக்கும் அகங்காரமானது உண்டாயிற்று. அது வைகாரிகம், தைஜஸம், தாமஸம் என்று மூன்று வகையுள்ளது. வைகாரிகமென்ற அகங்காரம் வேறு உருவத்தை அடைய, அதனிடமிருந்து மனம் உண்டாயிற்று. இந்திரியங்களுக்கு அதிபதிகளும், சப்தம் முதலிய விஷயங்களைப் பிரகாசிக்கச் செய்பவர்களுமான காரிய தேவதைகளும் வைகாரிகர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். ஞானேந்திரியங்களும், கர்மேந்திரியங்களும் தைஜஸங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றன. சூட்சும பூதமாகிய சப்தமானது தாமஸ அகங்கார தத்துவத்திலிருந்து உண்டாயிற்று. அதனிடமிருந்து, ஆத்மாவிற்குச் சரீரமாகிய ஆகாசமானது, எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதியான பகவானால் பார்க்கப்பட்டு, காலம், பிரகிருதி, சிதாபாஸம் இவைகளுடைய சேர்க்கையால் உண்டாயிற்று. ஆகாசத்திலிருந்து உண்டான ஸ்பர்சமானது வேறு உருவத்தை யடைந்து வாயுவை உண்டுபண்ணிற்று. அந்த வாயுவும் வேறு உருவத்தை அடைந்து ஆகாசசம்பந்தத்தால் விசேஷ உருவ பலத்துடன் ரூப தன்மாத்ரையை உண்டுபண்ணிற்று. அதுவே யோகத்தைப் பிரகாசிக்கச்செய்யும் ஜ்யோதிஸ்ஸாகும். அந்த ஜ்யோதிஸ்ஸானது வேறு உருவத்தை அடைந்து வாயுவுடன் பரமேசுவரனால் கடாக்ஷிக்கப்பட்டு, காலம், மாயை, அம்சம் ஆகிய இவைகளுடைய சேர்க்கையால் ஜலத்தை உண்டுபண்ணிற்று. அந்த ஜலமானது தேஜசுடன் விகாரத்தை யடைந்து பகவானுடைய கடாக்ஷம் பெற்று, காலம், மாயை, அம்சம் ஆகிய இவைகளுடைய சம்பந்தத்தால் கந்தத்தைக் குணமாயுடைய பூமியை உண்டுபண்ணிற்று. ஆகாசம் முதலிய பூதங்களுக்குள் எதற்கு எது காரணமோ, எதற்கு எது காரியமோ, அந்தக் காரியபூதங்களுக்குக் காரண பூதங்களுடைய சேர்க்கையால் மேல்மேலும் அதிகமான குணங்கள் உண்டாகின்றன. காலலிங்கமாகிய விகாரம், மாயாலிங்கமாகிய விட்சேபம், அம்சலிங்கமாகிய சைதன்யம் ஆகிய இவைகளுள்ளவர்களும், மகத்தத்துவம் முதலியவைகளுக்கு அபிமானிகளாயுமுள்ள இந்தத் தேவர்கள் விஷ்ணுவின் அம்சபூதர்களேயாம். இந்தத் தேவர்கள் அநேகர்களாகையால் பிரம்மாண்டத்தை உண்டுபண்ண

அசக்தர்களாக, பிரபுவாகிய மகாவிஷ்ணுவினிடம் வந்து கைகூப்பி, "ஓ தேவ! உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தை நமஸ்கரிக்கிறோம். அது சரணமடைந்தவர்களுக்குத் தாபத்தை நிவர்த்திக்கும் குடையாயிருக்கிறது. அந்தப் பாதாரவிந்தத்தின் மூலத்தை ஆசிரயித்து யதிகள் சம்சாரதுக்கத்தை அடைகிறதில்லை. ஓ! பிதாவாகிய ஸ்வாமியே! இந்த சம்சாரத்தில் மூன்று வகையான தாபத்தால் ஜீவர்கள் வருத்தமடைகிறார்களே யொழியக் கொஞ்சமேனும் சுகத்தை அடைகிறதில்லை. ஆகையால் ஓ, பகவன்! எப்பொழுதும் ஞானப்பிரகாசமுள்ள உம்முடைய பாதச்சாயையை ஆசிரயிக்கிறோம். ஓ, பகவன்! சுத்தசித்தர்கள், விஷயத்தில் ஆசையில்லாத தம்முடைய மனத்தில் உம்முடைய முகமாகிய தாமரைப் புஷ்பத்தில் வசிக்கக் கூடிய வேதங்களாகிய பட்சிகளைக்கொண்டு எதனைத் தேடுகிறார்களோ, பாபங்களைப் போக்கடிக்கும் ஜலமுள்ள அநேக நதிகளுள் சிறந்தவளாகிய கங்கையானவள் எதனிடமிருந்து உண்டானாளோ, அந்த உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தைச் சரணமடைகிறோம். தைரியமுள்ளவர்கள் மிக்க சிரத்தையுடன் பகவத் குணங்களைக் கேட்டு, அதனால் பக்தியடைந்து, அதனால் தம்முடைய இருதயத்தைச் சுத்தமாகச் செய்துகொண்டு, அதில் எதனைத் தியானஞ்செய்து வைராக்யம், ஞானம் ஆகிய இவைகளை அடைகிறார்களோ, அந்தப் பாதங்களை ஆசிரயிக்கிறோம். பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டிப்பதற்கும், பரிபாலிப்பதற்கும், நாசஞ் செய்வதற்கும் அவதரித்தவரான உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தை நாங்களெல்லோரும் சரணமடைகிறோம். அதை நினைத்த மாத்திரத்தில் பக்தர்களுக்கு சகல பயமும் நீங்குகிறது. ஓ தேவ! இந்திரியம் முதலிய பலவகையான சாமக்கிரியுள்ள இந்த அற்பமான தேகத்தில் "நான், என்னுடையது" என்ற துரபிமானம் வைத்திருக்கும் புருஷர்களுக்குத் தங்களுடைய தேகத்தில் வசிப்பவராகிய உம்முடைய பாதாரவிந்தம் வெகு தூரத்திலிருப்பதாக ஆகிவிடுகிறது. அதைச் சரணமடைகிறோம். மாயைக்கு அதிபதியான ஓ பரம புருஷ! பெரியோர்களால் கானம் பண்ணக்கூடியவரே! எவர்கள் இந்திரியங்களை வெளியிலிருக்கும் விஷயங்களில் செலுத்தி உம்மிடத்தில்

மனதைச் செலுத்தாமல் இருக்கிறார்களோ அவர்கள் உம்முடைய லீலைகளைக் கானம் பண்ணிக்கொண்டு பிரகாசிக்கும் பக்தர்களையும் பார்க்கமாட்டார்கள். ஓ தேவ! உம்முடைய கதையின் அமிருதத்தைப் பானம்செய்து, மிகுந்த பக்தியால் சுத்தசித்தர்களாக இருப்பவர்கள் வைராக்கியத்தை அடைந்து, உடனே வைகுண்ட லோகஞ் சேருகிறார்கள். சிலர் பரமாத்மாவினிடத்தில் ஸ்திரமாக மனதைச் செலுத்துவதாகிய உபாயத்தால் மிக்க பலமுள்ள பிரகிருதியை ஜயித்து உம்மையே அடைகிறார்கள். ஆனால் அது சிரமமான மார்க்கம். உம்மைச் சேவிப்பதாகிய மார்க்கம் மிகவும்சிரமமற்றது. எல்லாவற்றிற்குப் ஆதியாயிருப்பவரே! உலகங்களைச் சிருஷ்டிக்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்தால் முக்குணங்களைக்கொண்டு நாங்கள் அனைவரும் உம்மால் உண்டுபண்ணப்பட்டோம். அந்தக் குணங்களின் சுபாவம் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாயிருப்பதால் நாங்கள் ஒன்றுசேராமல் இருக்கிறோம். விளையாட்டுக்குச் சாதனமான பிரம்மாண்டத்தைப் படைத்து உம்மிடம் சமர்ப்பிக்க எங்களால் முடியவில்லை. பிறப்பில்லாதவரே! அனுபவிக்கவேண்டிய காலத்தில் போகத்தை எப்படி சமர்ப்பிப்போம்? நாங்கள் அன்னத்தை எப்படிப் புசிப்போம்? இந்த ஜீவர்கள் விக்கினமில்லாதவர்களாக நம்மிருவர்களுக்கும் பாகத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டு எப்படித் தாமும் அன்னத்தைப் புசிப்பார்கள்? தேவர்களாகிய எங்களுக்கும் எங்களுடைய காரணத்திற்கும் நீரேகாரணம். விகாரமற்றவர்; புராண புருஷர்; பிறப்பற்றவர்; ஸத்வம் முதலிய குணங்களுக்கும், ஜன்மம் முதலியவைகளுக்கும் காரணமாகிய மாயையினிடத்தில் எல்லாவற்றையும் அறிந்த மகத் தத்துவ சுரூபமாகிய ரேதஸ்ஸை முதலிய வைத்தீர். ஓ பரமாத்மாவே! மகத் தத்துவம் முதலில் நாங்கள் எவருக்காக உண்டாயிருக்கிறோமோ, அந்தத் தங்களுக்கு எங்களால் செய்யக்கூடிய காரியம் என்ன? உங்களுடைய அனுக்கிரகமில்லாதவரையில் பிரம்மாண்டத்தைச் சிருஷ்டிக்க எங்களால் முடியாது. ஆகையால் உம்முடைய ஞானத்தையும், சக்தியையும் எங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

———

அத்தியாயம்—6

விராட் சிருஷ்டி

1—29. இப்படி மகத்தத்துவம் முதலிய சக்திகள் ஒன்றோடொன்று சேராமல் உலகத்தைத் சிருஷ்டிக்கச் சக்தியற்றவர்களாக இருப்பதைக் காலமென்ற சக்தியைத் தரித்தவரும் அளவற்ற லீலையுள்ளவருமான ஈசுவரன் பார்த்து, இருபத்துமூன்று தத்துவங்களின் கூட்டத்தில் தாம் ஒரே சமயத்தில் அனுப்பிரவேசஞ் செய்தார். கிரியாசக்தியுடன் அதில் பிரவேசித்த பகவான் சிருஷ்டி சக்தியை அவைகளுக்கு ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு தனித்தனியாக இருந்த அவைகளை ஒன்றோடொன்று சேர்த்தார். பின்பு சிருஷ்டி சக்தியை அடைந்த அந்த இருபத்துமூன்று தத்துவங்களும் பகவானுடைய தூண்டுதலால் தங்கள் தங்கள் அம்சங்களைக்கொண்டு விராட் சரீரத்தைப் படைத்தன. இப்படிப் பரமாத்வினுடைய அனுப்பிரவேசத்தால் அவைகளுடைய அம்சங்கள் வேறு ரூபத்தை (பரிணாமத்தை) அடைந்தன. சுவர்ணம்போன்ற இந்தப் புருஷன் (ஹிரண்மயன்) அண்டகோசத்தின் நடுவில் ஜலத்தில் சகல ஜீவர்களுடன் வசித்தார். தெய்வ சக்தி, கிரியா சக்தி, ஆத்ம சக்தி இம்மூன்று சக்திகளுள்ளவரும், இருபத்துமூன்று தத்துவங்களால் உண்டுபண்ணப்பட்டவருமாகிய விராட் புருஷனானவர் தம்மை ஒருவகையாகவும், பத்து வகையாகவும், மூன்று வகையாகவும் பிரித்தார். பரமாத்மாவின் முதல் அவதாரமாகிய அவர் சகல பிராணிகளுடைய ஆத்மாவின் அம்சம். அவரிடத்திலேயே இந்தப் பூதக்கிரமங்கள் யாவும் தோன்றுகின்றன. விராட் புருஷன், ஸாத்யாத்மன் (இந்திரியங்களுடன்கூடினவன்), ஸாதிபூதன் (வியஷ்டி தேகங்களுள்ளவன்), ஸாதிதைவன் (தைவங்களுடன் கூடியவன்), என்று மூன்றுவகையாகவும், பிராணரூபத்தால் பத்து வகையாகவும், இருதயத்தால் ஒருவகையாகவும் இருக்கிறார். பகவான் தத்துவங்களுடைய பிரார்த்தனையை நினைத்துக்கொண்டு அவைகளுக்குப் பல வகையான விருத்தியைக் கற்பிப்பதற்காகத் தம்முடைய தேஜஸ்ஸால் விராட்டைப்பற்றி யோசித்தார். இப்படிப் பகவான்

யோசித்தபோது தேவர்களுக்குச் சில ஸ்தானங்கள் உண்டாயின. அவைகளைச் சொல்லுகிறேன், கேளும். அந்த விராட் புருஷனுக்கு முதலில் முகம் உண்டாயிற்று. உலகபாலராகிய அக்னியானவர் தம்முடைய சக்தியாகிய வாக்குடன் அந்த முகத்தில் பிரவேசித்தார். அந்த வாக்கினாலே ஜீவன் சப்தங்களை உச்சரிக்கிறான். பிறகு தாதுவானது உண்டாயிற்று. உலகபாலராகிய வருணன் ஜிஹ்வேந்திரியத்துடன் அதில் பிரவேசித்தார். ஜீவன் அந்த இந்திரியத்தாலேதான் ரஸங்களைக் கிரகிக்கிறான். பிறகு மூக்குகள் உண்டாயின. அசுவினீ தேவர்கள் தங்கடையஅம்சமாகிய கிராணேந்திரியத்துடன் அதனைத் தங்களுடைய ஸ்தானமாக்கிக்கொண்டார்கள். அந்த இந்திரியத்தாலேயே ஜீவன் கந்தத்தைக் கிரகிக்கிறான். பின்பு கண்கள் உண்டாயின. சூரியன் சட்சுரிந்திரியத்துடன் அவைகளில் பிரவேசித்தார். அதனால் உருவ ஞானமுண்டாகிறது. பிறகு அந்த விராட்புருஷனுக்குச் சர்மங்கள் உண்டாயின. அந்த ஸ்தானத்தில் உலகபாலரான வாயுவானவர் தம்முடைய அம்சமாகிய துவக்கிந்திரியத்துடன் பிரவேசித்தர்ா. ஜீவன் அந்த இந்திரியத்தைக்கொண்டே ஸ்பர்சத்தைக் கிரகிக்கிறான். பின்பு அந்தப் புருஷனுக்குக் காதுகள் உண்டாயின. அவைகளில் திக்குகள் தங்களுடைய அம்சமாகிய சுரோத்திரேந்திரியத்துடன் பிரவேசித்தன. அந்த இந்திரியத்தைக்கொண்டே ஜீவன் சப்தத்தைக் கிரகிக்கிறான். அந்தப் புருஷனுடைய சர்மாவை ஓஷதிகள் தங்களுடைய அம்சமாகிய உரோமங்களுடன் பிரவேசித்தன. ஜீவன் அவைகளைக்கொண்டே தினவைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறான். பிறகு அந்தப் புருஷனுக்கு ஆண்குறி (மேட்ரம்) உண்டாயிற்று. பிரம்மதேவர் தம்முடைய அம்சமாகிய இரேதஸ்ஸுடன் அந்த ஸ்தானத்தை அடைந்தார். ஜீவன் அந்த இரேதஸ்ஸைக்கொண்டே ஆனந்தத்தை அடைகிறான். பிறகு அந்த விராட் புருஷனுக்கு குதமானது உண்டாயிற்று. மித்திரனானவர் தம்முடைய அம்சமாகிய பாயுவுடன் அந்த ஸ்தானத்தை அடைந்தார். அந்தப் பாயுவைக்கொண்டே ஜீவன் மல விசர்ஜனம் முதலியவைகளைச் செய்கிறான். அந்த விராட் புருஷனுக்குக் கைகள் உண்டாயின; சுவர்க்கத்திற்கு அதிபதி

யான இந்திரன் தம்முடைய அம்சமாகிய வார்த்தையுடன் (கிரயவிக்ரய சக்தி) அவைகளில் பிரவேசித்தார். அந்தச் சக்தியைக்கொண்டே ஜீவன் விருத்தியை (ஜீவிகையை) அடைகிறான். பின்னுமந்தப் புருஷனுக்குப் பாதங்கள் உண்டாயின. அவைகளில் மஹாவிஷ்ணுவானவர் தம்முடைய அம்சமாகிய கதி (நடை)யுடன் பிரவேசித்தார்; அதைக்கொண்டே ஜீவன் போக வேண்டிய இடங்களுக்குச் செல்லுகிறான். அந்தப் புருஷனுக்கு இருதயம் உண்டாயிற்று. சந்திரனானவர் தம்முடைய அம்சமாகிய மனசுடன் அந்த இருதயத்தில் பிரவேசித்தார். அந்த மனத்தாலேயே ஜீவன் சங்கல்பம் முதலிய விகாரங்களை அடைகிறான். பின்னும் அவருக்குப் புத்தியுண்டாயிற்று. பிருகஸ்பதி பகவான் தம்முடைய அம்சமாகிய ஞானத்துடன் அந்த ஸ்தானத்தை அடைந்தார். அந்தப் போதத்தாலேயே அறியவேண்டிய விஷயங்களை ஜீவன் தெரிந்துகொள்ளுகிறான். இந்த விராட் புருஷனுக்கு அபிமானம் (அகங்காரம்) உண்டாயிற்று. அதனை ருத்திரன் அடைந்தார். அதனால் செய்ய வேண்டியவைகளைச் செய்கிறான். அந்த விராட் புருஷனுக்கு ஸத்வம் (சித்தம்) உண்டாயிற்று. அந்த ஸ்தானத்தை பிரம்மா தம்முடைய அம்சமாகிய சேதனையுடன் அடைந்தார். அந்தச் சேதனையாலேயே இந்த ஜீவன் விஞ்ஞானத்தை அடைகிறான். மேலும், அந்தப் புருஷனுடைய தலையிலிருந்து த்யுலோகமும், பாதங்களிலிருந்து பூலோகமும், நாபியிலிருந்து ஆகாசமும் உண்டாயின. த்யுலோகம் முதலியவைகளில் குணங்களுடைய பரிணாமபூதகர்களான தேவர்கள் முதலியவர்கள் தோன்றுகிறார்கள். பலிஷ்டமான சத்வகுணத்தால் தேவர்கள் த்யுலோகத்தை அடைந்தார்கள். மனிதர்கள், பசு முதலியவைகளுடன் ரஜோகுண ஸம்பந்தத்தால் பூலோகத்தை அடைந்தார்கள். மேற் காட்டிய இரண்டு உலகங்களுக்கும் மத்தியிலுள்ளதும், பகவானுடைய நாபி ரூபமுமான ஆகாசத்தை ருத்திரருடைய பார்ஷத கணங்கள் தமோகுண சுபாவத்தால் அடைந்தார்கள்.

30—40. மேலும் அந்த விராட் புருஷனுடைய முகத்திலிருந்து வேதமோதுதலும் பிராம்மண ஜாதியும் உண்டாயின.

ஓ குருசிரேஷ்ட! அதனால் பிராம்மணன் நான்கு வர்ணத்திற்கும், அதிபதியும் குருவுமானான். அவருடைய இரு கைகளிலிருந்து பரிபாலன ரூபமாகிய விருத்தியும், க்ஷத்ரிய ஜாதியும் உண்டாயின. க்ஷத்ரியன் அந்த விருத்தியை அனுசரித்தான். அந்த க்ஷத்ரியன் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் அம்சபூதர்களாகிய பிராம்மணன் முதலியவர்களைத் திருடர்கள் முதலியவர்களுடைய உபத்திரவங்களிலிருந்து காப்பாற்றுகிறான். பிரபுவாகிய அந்த விராட் புருஷனுடைய தொடைகளிலிருந்து பயிர்த்தொழில் முதலிய ஜீவன ஏதுக்களும், வைசிய ஜாதியும் உண்டாயின. வைசியன் அந்த விருத்தியைக் கைக்கொண்டான். அவருடைய பாதங்களிலிருந்து சிசுரூஷையும், சூத்ர ஜாதியும் உண்டாயின. சூத்ரன் மேலான ஜாதியார்களுக்குச் சிசுரூஷை செய்வதையே தனது விருத்தியாக வைத்துக் கொண்டான். அந்தச் சிசுரூஷையால் மஹாவிஷ்ணு சந்தோஷப்படுகிறார். மேற்காட்டியபடி நான்கு ஜாதிகளும் அவைகளின் விருத்திகளுடன் உண்டாகி, ஆத்மசுத்திக்காகச் சிரத்தையுடன் தங்களுக்குரிய தருமத்தைக்கொண்டு தங்களுக்குப் பிதாவாகிய ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைப் பூஜித்தார்கள். ஓ விதுரரே! காலம், கர்மம், சுபாவம் ஆகிய சக்திகளுள்ள பகவானுடைய யோகமாயா பலத்தாலுண்டான அந்த விராட் ரூபத்தைப் பூர்ணமாக வருணிக்க எவன்தான் விரும்புவான்? (ஒருவராலும் வருணிக்கமுடியாதென்று கருத்து.) ஓ விதுரரே! ஆனாலும் நாமங்களை உச்சரித்ததால், அசுத்தமாயிருக்கும் என்னுடைய வார்த்தையைச் சுத்தப்படுத்துவதற்காக நான் குருவினிடம் தெரிந்துகொண்டபடி என்னுடைய புத்திக்கெட்டியவரையில் ஸ்ரீ ஹரியின் கீர்த்தியைச் சொல்லுகிறேன். புண்யசுலோகராகிய பகவானுடைய குணங்களைச் சொல்வதே புருஷர்களுடைய வாக்குக்கு முக்கியமாகிய இலாபம் என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். வித்வான்களால் சொல்லப்படும் ஸ்ரீ பகவானுடைய கதையைக் கேட்பதே காதுகளின் முக்கிய பலனாகும். பகவானுடைய மகிமையானது யோகத்தால் பக்குவமாகிய புத்தியுள்ள பிரம்மதேவரால் பல வர்ஷங்களிலும் அறியமுடியவில்லை. பகவானுடைய மாயையானது மாயாவி

யாகிய பகவானையும் மோகிக்கச்செய்யக்கூடியது ஆச்சரியம். ஏனென்றால் ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவும் தம்முடைய மாயாகதியைத் தாமும் அறிந்தவரல்ல. (அளவிடக்கூடாததாலென்று கருத்து) எதனைத் தெரிந்துகொள்வதற்காகப் பிரவர்த்தித்த வாக்குகளும், மனசும், அகங்காரத்திற்கு அதிஷ்டான தேவதையாகிய ருத்ரரும், புத்திக்கு அதிஷ்டான தேவதையாகிய பிரம்மாவும், இந்திரியங்களுக்கு அதிஷ்டான தேவதைகளாகிய இந்தத் தேவர்களும், இன்னும் மற்றவர்களும் அதனைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாமலே திரும்பினார்களோ அந்தப் பகவானுக்கு நமஸ்காரம்.

அத்தியாயம்—7

விதுரருடைய பிரச்சினங்கள்

1—7. வியாஸ மஹரிஷியின் புத்திரரும், வித்வானுமாகிய விதுரர் மேற்காட்டியபடி சொல்லிவரும் மைத்திரேயரை நோக்கித் தம்முடைய வார்த்தையால் அவரைச் சந்தோஷிக்கச் செய்து கொண்டு, "ஓ பிராம்மணோத்தம! சித்ரூபியும், விகாரமற்றவருமாகிய பகவானுக்குக் கர்மங்கள் உண்டென்று சொல்லுவதும், நிர்க்குணராகிய (குணங்களற்றவராகிய) அவருக்குக் குணங்களிருக்கின்றனவென்றும், அவைகள் அவருக்கு விளையாட்டிற்காக (லீலை) ஏற்பட்டவைகளென்று சொல்லுவதும் எப்படிப் பொருந்தும்? குழந்தைகளுடைய சேஷ்டைகளுக்கு எப்படி விளையாட்டே பிரயோசனமோ, அப்படியே பகவானுடைய சேஷ்டைக்கும் லீலையே பலன் என்று சொல்லுவதும் பொருந்தாது. ஏனென்றால், குழந்தைகள் விளையாட்டுக் கருவிகளுடன் அவற்றில் பிரவிருத்திப்பதற்குக் காமம் காரணமாகிறது. மற்ற குழந்தைகளிருப்பதால் அவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடவேண்டுமென்ற இச்சை உண்டாகிறது. பகவான் இயற்கையில் திருப்தியுள்ளவராகையால் அவருக்குக் காமம் உண்டாவதற்கு நியாயமில்லை. மேலும், அவர் ஒரு விஷயத்திலும் ஆசையில்லாதவர்;

அத்விதீயர். ஆகையால் அவருக்கு இம்மாதிரியான விருப்ப முண்டாயிற்று என்று சொல்லுவது பொருந்தாது. அவித்தையை உபாதியாயுடைய ஜீவனுடைய போகத்திற்காகப் பகவான் சிருஷ்டி முதலியவைகளைச் செய்கிறார் என்று சொல்லுவதும் நியாய விரோதமேயாம். எப்படியெனில், பகவான் முக்குண சுவரூபி யான தம்முடைய மாயையால் இந்த ஜகத்தைச் சிருஷ்டிக் கிறார்; பின்பு அதனைக் காப்பாற்றுகிறார்; பிறகு அதை மறைத்துவிடுகிறார் என்று சொல்லப்படுகிறது. தேசத்தாலும்; காலத்தாலும், அவஸ்தையாலும் (நிலைமை), இயற்கையாலும், மற்ற வஸ்துவினாலும் நாசஞ்செய்யப்படாத ஞானமுள்ள ஜீவ னுக்கு (பிரம்மசுவரூபமாகையால் என்று கருத்து) மாயையின் சம்பந்தம் ஏற்பட்டதென்று சொல்வது யுக்தமல்ல. மேலும் பகவான் ஒருவரே சகல சரீரங்களிலும் அந்தர்யாமியாக வசிக் கிறார். அப்படிக்கிருக்க ஜீவனுக்கு ஆனந்தம் முதலியவை களின் குறைவாவது, துக்கமாவது கர்மங்களால் நேரிடுகிறது என்று எப்படிச் சொல்லலாம்? ஓ வித்வானாகிய மகரிஷியே! அறி யாத்தன்மையாகிய துக்கத்தில் என் மனம் சிக்கிக்கொண் டிருக்கிறது. ஓ பிரபுவே! என்னுடைய பெரியதாகிய மோகத்தை நிவர்த்திக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டார்.

8—14. மேற்காட்டிய விஷயத்தைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பிய விதுரரால் இம்மாதிரி கேட்கப்பட்ட மைத்திரேயர், பகவானிடத்தில் சித்தத்தைச் செலுத்தியவராக, தத்துவத்தை அறிந்தவராகையால் ஆச்சரியமில்லாதவராய், ஆச்சரியமடைந் தவர்போல் விதுரரை நோக்கி, "ஓ விதுரரே! நித்ய முக்தராகிய பகவானுக்குத் தைன்யமும், சம்சார பந்தமும் உண்டென்று சொல்வது யுக்திக்கு விரோதம். அதுவே பகவானுடைய மாயை யாகும். எப்படி சொப்பன சாட்சியாயிருக்கும் புருஷன், "என் னுடைய தலை வெட்டப்பட்டது" என்று நினைக்கிறானோ (உண்மை யில் தலை வெட்டப்படவில்லை) அப்படி நினைப்பது பொய்யல்லவா? மேலும், ஜலத்தில் பிரதிபிம்பித்த சந்திரனுக்கு ஜலமாகிய உபாதியால் அசைவது முதலியவை ஏற்படுவதுபோல, அனாத் மாவாகிய தேகம் முதலியவைகளுடைய தருமமானது தேகத்தில்

அபிமானமுள்ள ஜீவனுக்கே ஒழிய ஈசுரவனுக்கு இல்லை. அந்த அனுத்மாவின் குணமானது நிவர்த்தி தருமத்தாலும், ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய தயையினாலும், பக்தியோகத்தாலும், அந்தந்த ஸ்தானத்துக்குத் தக்கபடி மெள்ள மெள்ள மறைந்துபோகும். தூங்கினவனுக்கு எப்படி சகல துக்கங்களும் நாசமடைகின்றனவோ, அப்படிப்போல அந்தர்யாமியாகிய பரமாத்மாவினிடத்தில் ஜீவனுடைய இந்திரியங்கள் ஸ்திரமாக எப்பொழுது அடங்கி யிருக்குமோ அப்பொழுது எல்லாத் துக்கங்களும் நிவர்த்தியாகும். பகவானுடைய குணங்களைச் சொல்வதாலும், அவைகளைக் கேட்பதாலும் சகல துக்கங்களும் நிவர்த்தியாகின்றன. அவருடைய பாதாரவிந்தத்தி லுள்ள தூளியின் சேவையானது மனத்தால் அடையப்படுமானால் துக்கங்கள் நிவர்த்திக்கப்படுமென்பதில் என்ன சந்தேகம்? என்று பிரதியுத்தரஞ் சொன்னார்.

15—20. "ஓ பிரபுவே! உம்மால் சொல்லப்பட்ட தகுந்த பிரதியுத்தரமாகிய கத்தியால் என்னுடைய சம்சயம் போக்கடிக்கப்பட்டது; மேலும் என்னுடைய மனமானது ஈசுவரன் சுதந்திரர் என்ற விஷயத்தையும், ஜீவன் பரதந்திரன் என்பதையும் நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டது. ஓ வித்வானாகிய மஹரிஷியே! ஸ்ரீ பகவானுடைய சக்தியாகிய மாயையால் ஜீவனுக்கு ஆத்மானந்தம் முதலியவைகள் கிடைக்காமற் போகின்றன என்று உம்மால் நன்றாக நிரூபிக்கப்பட்டது. அந்த மாயை உண்மையானதல்ல; காரணமற்றது; தேகம் முதலிய பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமாயுள்ளது; அது வெளியிலில்லை, (எந்த வஸ்து காரணமற்றதும், சூன்யமுமாயிருக்கிறதோ அதை நீர் நன்றாகச் சொன்னீர் என்பது கருத்து.) உலகத்தில் எவன் தேகம் முதலியவைகளில் அபிமானம் வைத்து மிகவும் மூடனாயிருக்கிறானோ, எவன் பிரகிருதிக்கு மேற்பட்ட பரமபுருஷனை அடைந்திருக்கிறானோ அவ்விருவர்களும் சுகத்தை அடைகிறார்கள்; மத்தியிலிருப்பவர்கள் துக்கத்தை அடைகிறார்கள். (அஞ்ஞர்களுக்கும் ஞானிகளுக்கும் ஸம்சயமில்லை, அதனால் துக்கமில்லை யென்பது

கருத்து.) சத்தியம் போலத் தோன்றுகிறதும், அனாத்மாவுமான பிரபஞ்சம் உண்மையிலில்லை என்று நான் நிச்சயித்து, அந்தத் தோற்றத்தை உம்முடைய பாதசேவையாலே போக்கிக்கொள்வேன். பகவத்பக்தர்களான பெரியோர்களுடைய சேவையாலே, கூடஸ்தரும் மதுவைக் கொன்றவருமாகிய பகவானுடைய பாதங்களில் விசேஷப் பிரேமை யுண்டாகும். அதனால் சம்சார துக்கம் நீங்கும். தேவர்களுக்கும் தேவராகிய பகவானைச் சாதுக்கள் எப்பொழுதும் கானஞ்செய்வார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட மகான்களுடைய சேவையானது விசேஷ புண்யஞ் செய்தவர்களுக்கும் கிடைக்க அரிதானாலும் எனக்குக் கிடைத்தது.

21—41. பிரபுவாகிய பகவான் முதலில் மகத் தத்துவம் முதலியவைகளையும், இந்திரியங்களையும், கிரமமாகச் சிருஷ்டித்து அவைகளின் அம்சங்களைக்கொண்டு விராட் சரீரத்தையும் உண்டுபண்ணி அதனிடம் அனுப்பிரவேசஞ்செய்தார். அந்த விராட் புருஷனே முதலில் உண்டானவர். அவருக்கு ஆயிரம் பாதங்களும், ஆயிரம் தொடைகளும், ஆயிரம் கைகளு மிருக்கின்றன. இவ்வுலகங்கள் யாவும் அவரிடத்திலேயே நெருக்கமில்லாமல் வசிக்கின்றன. பத்து விதமான பிராணனும் (ஐந்து பிராணன்களுடன், வாக்கு முதலிய இந்திரியங்கள் ஐந்தும் சேர்ந்து பத்து என்பது கருத்து.) இந்திரியங்கள், அவைகளின் அபிமானி தேவதைகள், விஷயங்கள் ஆகிய மூவகையான பிராணன்களும் அந்த விராட்புருஷனிடத்தில் வசிக்கின்றன. அவரிடத்திலிருந்தே பிராமணர் முதலிய நான்கு வர்ணங்களும் உண்டாயின" என்று சொன்னீர்களல்லவா? அவரிடத்தில் பலவகையான சுரூபமுள்ள பிரஜைகள் தங்களுடைய பிள்ளைகளுடனும், பேரன்களுடனும், கொள்பேரன்களுடனும், மற்றும் வம்சத்திலுண்டானவர்களுடனும் வசிக்கிறார்கள் அல்லவா? அவருடைய விபூதிகளைச் சொல்லவேண்டும். மேலும், பிரஜாபதிகளுக்கு அதிபதியாகிய அந்தப் புருஷன் எந்த எந்தப் பிரஜாபதிகளைச் சிருஷ்டித்தார்? ஸர்க்கம், அநுஸர்க்கம், மனுக்கள், மன்வந்தரத்தின் அதிபதி

கள், இவர்களுடைய வம்சத்திலுண்டானவர்கள், வம்சத்தின் சரிதம், கீழுலகங்கள், மேலுலகங்கள், பூலோகம், அவைகளுடைய நிலைமை, அளவு ஆகிய இவைகளையும் சொல்ல வேண்டும். திர்யக் (பசு முதலியவைகள்), மனிதர்கள், தேவர்கள், மலைப்பாம்புகள், பறவைகள் முதலிய கர்ப்பத்திலிருந்தும், அண்டத்திலிருந்தும், வேர்வையிலிருந்தும், பூமியிலிருந்தும் உண்டாகும் நான்கு வகையான பிராணிகளுடைய சிருஷ்டியின் விவரத்தையுஞ் சொல்லவேண்டும். மேலும், பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரர் ஆகிய இவர்களின் உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு சிருஷ்டி, பரிபாலனம், சம்ஹாரம் ஆகிய இவைகளைச் செய்து வரும் ஸ்ரீ பகவானுடைய கம்பீரமான சரிதத்தையும், உருவம், ஆசாரம், சுபாவம் இவைகளால் ஏற்படும் வர்ணாசிரம விபாகங்களையும், ரிஷிகளுடைய பிறப்பு, சரிதம் ஆகிய இவைகளையும், வேதங்களின் பிரித்தலையும், யாகங்களினுடைய விஸ்தாரங்களையும், பக்தி யோகம், ஞானம், ஸாங்கியம் ஆகிய இவைகளுடைய மார்க்கத்தையும், பகவானால் செய்யப்பட்ட தந்திரத்தையும், பாஷண்ட மார்க்கத்தின் பேதத்தையும், பிரதிலோம ஜாதிகளுடைய ஆசாரத்தையும், குணங்களாலும் கர்மங்களாலும் ஜீவர்களுக்கு ஏற்படும் எல்லா கதிகளையும், தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் இவைகளுக்கு அவிருத்தமான உபாயங்களையும், வார்த்தை (பயிர் முதலிய) தண்டநீதி, விரதம் இவைகளுடைய விதியையும், சிராத்த விதியையும், பிதிருக்களுடைய சிருஷ்டியையும், கிருஹங்கள், அசுவினி முதலிய நட்சத்திரங்கள், மற்ற நட்சத்திரங்கள், காலசக்கரம் ஆகிய இவைகளின் ஸ்திதியையும், தானம், தபஸ், யாகங்கள், பூர்த்ததர்மங்கள் ஆகிய இவைகளுடைய பலனையும், சக்தனாகிய புருஷனுக்கேற்பட்ட தர்மத்தையும், ஆபத் தர்மத்தையும், தர்மத்திற்குக் காரணமாகிய பகவான் எந்த மார்க்கத்தால் சந்தோஷப்படுவாரோ, எவர்களிடத்தில் தயை செய்வாரோ அவை யெல்லாவற்றையுஞ் சொல்லவேண்டும். ஓ பிராமணோத்தம! தம்மை அனுசரித்திருக்கும் சிஷ்யர்களுக்கும், புத்திரர்களுக்கும், தீனர்களிடத்தில் பிரியமுள்ள ஆசாரியர்கள் அவர்களால் கேட்கப்படாத விஷயங்களையும் உபதேசிப்பார்கள். ஓ பகவன்! அந்த மகத் தத்து

வம் முதலியவைகளுடைய லயமானது எவ்வளவு வகை யுள்ளது? பிரளயகாலத்தில் இந்தப் பரமேசுவரனுடைய சமீபத்தில் எவைகள் இருக்கின்றன? எவைகள் அவர் நித்திரை செய்யும் பொழுது தூங்குகின்றன? மேலும் ஜீவனுடைய உண்மையையும், பரமேசுவரனுடைய சுரூபத்தையும், உபநிஷத்துக்களால் உண்டாகும் ஞானத்தையும், எந்த அம்சத்தால் ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவிற்கும் ஐக்கியம் ஏற்படுகிறது என்பதையும் சொல்ல வேண்டும். ஓ தோஷமற்றவரே! வித்வான்களால் எவைகள் ஞானத்திற்குச் சாதனங்களென்று சொல்லப்படுகின்றனவோ, அவைகளையும் உபதேசிக்கவேண்டும். ஞானம், பக்தி, வைராக்யம் ஆகிய இவைகள் குருவின் உபதேசமில்லாமல் எப்படி சித்திக்கும்? ஆதலால் மாயையால் மறைக்கப்பட்ட திவ்யசக்ஷுசுள்ளவனும், அதனால் அந்தகனும் (கண்ணில்லாதவன்), ஸ்ரீ பகவானுடைய கர்மங்களைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பிக் கேட்பவனுமாகிய எனக்கு மித்திரரான நீர் அவைகளைச் சொல்லும். ஓ பாபமற்றவரே! ஜீவனுக்கு அபயதானஞ் செய்வதால் கிடைக்கும் பலனுடைய பதினாறிலொரு பாகம் சகல வேதங்களாலும், யஞ்ஞங்களாலும், தபசுகளாலும், தானங்களாலும் கிடைக்காது. ஆதலால் என்னை அனுக்கிரகிக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தா.

42. ஓ மஹாராஜ! இப்படிக் குருக்களில் சிறந்தவராகிய விதுரர் முனிவர்களுள் சிறந்தவராகிய மைத்திரேயரை நோக்கி, முன்கற்பத்தைப்பற்றிக் கேட்க, பகவானுடைய கதையைச் சொல்வதில் தூண்டப்பட்டபடியால் மிக்க சந்தோஷத்துடன் சிரித்துக் கொண்டு மைத்ரேயர் பிரதியுத்தரஞ் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

அத்தியாயம்—8

பிரம்மதேவருடைய உற்பத்தி

1—9. "ஓ விதுரரே! பகவானையே முக்கிய தெய்வமாய்க் கொண்ட நீர் எந்த வம்சத்தில் பிறந்தீரோ ஜனங்களைக் காம்பாற்றும் அந்தப் பூருவம்சமானது சாதுக்களால் சேவிக்கத்தக்கது.

பகவானுடைய சரித்திர பரம்பரையை நீர் அடிக்கடி புதிதாகப் பண்ணுகிறீர். அற்ப சுகத்திற்காகப் பெரிதாகிய துக்கத்தை அடைந்தவர்களான மனிதர்களுக்கு அந்த சம்சார துக்கம் நீங்குவதற்காகப்பாகவத புராணத்தை ஆரம்பிக்கிறேன் பகவான் அதனைத் தாம் நேராக ரிஷிகளுக்கு உபதேசித்தார். அதெப் படியெனில் :—முன்னொரு சமயத்தில் சனத்குமாரர் முதலிய மகரிஷிகள் பாதாளத்திலிருக்கும் தடையற்ற ஞானமுள்ள சங் கர்ஷண பகவானை நோக்கி அவருக்கு மேற்பட்டசுரூபத்தை அறிய விரும்பினவர்களாகப் பிரச்னம்செய்யவாரம்பித்தார்கள். அந்தப் பகவான் வாசுதேவனென்ற பெயருள்ள தமக்கு ஆசிரயமாகிய ஜ்யோதிஸ்ஸைத் தியானஞ் செய்துகொண்டிருப்பவர்; அந்தர் முகமாகச் செய்யப்பட்ட தாமரைமலர்போன்ற நேத்திரத்தை சனக்குமாரர் முதலியவர்களுடைய க்ஷேமத்திற்காகப் பகிர்முக மாகச் செய்து அவர்களைப் பார்த்தார். மேலும் பாதாளத்தில் வசிக்கும் நாக கன்னிகைகள் விசேஷப் பிரேமையுடனும், பலவகையான காணிக்கைகளுடனும், தங்களுக்கு நல்ல புரு ஷன் கிடைக்கவேண்டுமென்ற எண்ணமுள்ளவர்களாய்ச் சங்கர் ஷண பகவான் கால் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் எந்தத் தாமரை புஷ்பத்தைப் பூஜிக்கிறார்களோ, அதனை மேற்சொல்லிய மக ரிஷிகள் ஆகாச கங்கையின் ஜலத்தால் நனைத்த தமது ஜடையின் சமூகங்களால் தொட்டுக்கொண்டும் (நமஸ்கரித்து என்று அர்த் தம்), அநேக கிரீடங்களில் இழைத்திருக்கும் உயர்ந்த இரத் னங்களுடைய காந்திகளால் பிரகாசிக்கும் ஆயிரம் படங்களுள்ள அந்த சங்கர்ஷண பகவானுடைய சரிதங்களைச் சொல்லிக்கொண் டும், அதிகப்பிரேமையால் தடங்கின வாக்குள்ளவர்களாகக் கேட் டார்கள். அப்பொழுது அந்த சங்கர்ஷணர் நிவர்த்தி தர்மத் தில் ஆசையுள்ள சனத்குமாரருக்கு உபதேசித்தார். அந்த சனத் குமாரர் விரதங்களை அனுஷ்டித்தவரான சாங்கியாயனருக்குச் சொன்னார். பரமஹம்சர்களுடைய தர்மிகளின் முக்கியராகிய அந்த சாங்கியாயனர், பகவானுடைய விபூதிகளைச் சொல்ல விரும்பின வராய்த் தம்மிடத்தில் வணக்கத்துடன் வந்த எனது குருவாகிய பராசரருக்கும் பிருகஸ்பதிக்கும் உபதேசித்தார். மிக்க தயையுள்ளவரான புலஸ்தியரால் புராணத்தைச் சொல்லும்படி

அனுக்கிரகிக்கப்பெற்ற அந்தப் பராசர மகரிஷி எனக்கு உபதேசித்தார். ஓ விதுரரே! சிரத்தையுடன் கேட்க விரும்பிய உமக்கு நான் அதைச் சொல்லுகிறேன்.

18—20. இந்த ஜகத்தானது எந்தக் காலத்தில் சமுத்திர ஜலத்தால் மூடப்பட்டிருந்ததோ, அப்பொழுது மறைக்கப்படாத சித்சக்தியுள்ளவரும், ஆதிசேஷனாகிய படுக்கையில் படுத்தவரும், தம்முடைய சுரூபானந்தத்திலேயே இரமிப்பவரும், கர்மங்களற்றவரும், தாமொருவராக இருப்பவருமான பகவான் கண்களை மூடிக்கொண்டு யோகநித்திரை செய்தார். (மாயா விலாசத்துடன் விளையாடிவிட்டு) மேலும் அவர் தம்முடைய சரீரத்திற்குள் பூதசூட்சுமங்களை அடக்கிக்கொண்டு, கால ரூபமாகிய சக்தியைத் தூண்டுகிறவராகக் கட்டையில் மறைந்திருக்கும் அக்கினிபோல் தமக்கு இருப்பிடமாகிய ஜலத்தில் வசித்தார். இப்படி ஆயிரம் சதுர்யுகங்கள் ஜலத்தில் யோக நித்திரைசெய்து, முன்னமேயே தம்மை எழுப்புவதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட காலசக்தியால் கிரியைகளை அடைந்து, தம்முடைய தேகத்தில் உலகங்கள் லயித்திருப்பதைக் கண்டார். அப்பொழுது பூதசூட்சுமங்களைப் பிரவர்த்திக்கச்செய்யும் ஞானமுள்ளவராகிய அந்தப் பகவானுடைய நாபியிலிருந்து அவருடைய சரீரத்திற்குள்ளிருந்ததும், மிகவும் சூட்சுமமுமாகிய பூதசூட்சுமமானது காலவசத்தால் விருத்தியடைந்த ரஜோகுணத்தின் சம்பந்தத்தால் உண்டாகப்போகிறதாகி வெளிப்பட்டது. (பூத் சூட்சுமங்கள் ரஜோகுண சம்பந்தத்தால் தாமரஸ புஷ்பமாக ஆயிற்று என்பது கருத்து.) கர்மங்களைத் தெரிவிக்கும் காலத்தால் ஸ்ரீ பகவானிடமிருந்து உண்டான அந்தப் பத்மகோசமானது சூரியன் போலத் தன்னுடைய காந்தியால் விஸ்தாரமாகிய ஜலத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு வெளிப்பட்டது. ஜீவனுடைய போகத்திற்கு உபயோகமானவைகளை வெளிப்படுத்தும் சகல ஜகத் ரூபமுமான அந்தப் பத்மத்தில் (தாமரஸ புஷ்பத்தில்) அந்த விஷ்ணுவே அந்தர்யாமியாகிப் பிரவேசித்தார். அந்தத் தாமரஸ புஷ்பத்திலிருந்து வேத சுரூபியாகிய பிரம்மதேவர் உண்டானார். அவரையே ஜனங்கள் சுவயம்பூ என்று சொல்லுகிறார்கள். (முன்

கற்பத்தின் முடிவில் ஸ்ரீமந் நாராணயருடன் யோகநித்திரையில் பிரம்மதேவர் கலந்திருந்தார்; பிறகு நாராயணன் விழித்துக் கொண்டபோது அவரிடமிருந்தே பாத்மகற்பத்தில் பத்மத்தின் வழியாக அந்த பிரம்மதேவர் வெளியானார் என்பது கருத்து.) அவர் அந்தத் தாமரஸ புஷ்பத்தின் நடுவில் இருந்து நான்கு புறத்திலும் பார்த்துக்கொண்டிருக்க ஒவ்வொரு திக்குகளிலும் ஒவ்வொரு முகமாக அவருக்கு நான்கு முகங்கள் உண்டாயின. பிரளய காலத்திய காற்றினால் அசைந்த பெரிதாகிய அலைகளுள்ள ஜலத்திலிருந்து உண்டான தாமரஸ புஷ்பத்தில் இருப்பவராகிய அந்த ஆதிதேவர் அந்தப் புஷ்பத்தையும், உலகங்களின் தத்துவத்தையும், தம்மையும் நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அப்பொழுது அவர், "தாமரஸ புஷ்பத்தில் இருக்கும் நான் யார்? இந்த ஒரு புஷ்பமாத்திரம் எங்கிருந்து ஜலத்தில் உண்டாயிற்று? இதற்கு ஆதாரம் கீழாக ஏதாவது இருக்கவேண்டும்" என்று யோசித்து, அந்தப் புஷ்பத்தின் தண்டிலுள்ள துவாரத்தின் வழியாக ஜலத்திற்குட் சென்றார். அவ்விடத்தில் அந்தத் தாமரைத் தண்டின் மூலத்தைத் தேடிப் பார்த்தும் அவருக்கு அது தெரியவில்லை. ஓ விதுரரே! தம்முடைய உற்பத்திக்குக் காரணமாயிருப்பதைத் தேடிச் செல்லும் அவர் ஜலத்திற்குள் இருக்கும் இருட்டிற்கு அப்புறம், மூன்று முனைகளுள்ளதும் (நடந்தது, நடக்கிறது, நடக்கப்போவது ஆகிய மூன்று முனைகள்) பிராணிகளுடைய ஆயுளைச் செலவழித்து அவர்களுக்குப் பயத்தை உண்டுபண்ணுகிறதும், பெரியதும், ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் சுதர்சனமென்ற அஸ்திரமுமான கால சக்கரத்தைக் கண்டார். (வெகு நாளாகத் தேடினார் என்பது கருத்து.)

21—31. பிறகு அவர் தம்முடைய எண்ணம் நிறைவேறாமல் மறுபடியும் தமக்கிருப்பிடமாகிய புஷ்பத்தை அடைந்து, சுவாசங்களை அடக்கி, மனத்தை ஒருவகைப்படுத்தித் தியானஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். இப்படி நூறு வருஷங்கள் சென்றன. யோகத்தால் ஞானம் விசேஷமாக விருத்தி யடைந்தது. முந்தித் தேடியும் எவர் காணப்படவில்லையோ, அவர் அவருடைய

இருதயத்தில் தாமாகவே பிரகாசித்தார். அந்தப் புருஷன் தாமரைத் தண்டுபோல வெண்மை நிறமுள்ளதும், ஆதிசேஷனுடைய நீண்ட உடலாகிய மஞ்சத்தில் சயனித்துக்கொண்டிருந்தார். அந்த ஆதிசேஷன் தம்முடைய அனேக படங்களிலிருக்கும் உத்தம இரத்தினங்களுடைய காந்தியால் பிரளய காலத்திய இருட்டை விலக்கி ஜலத்தில் வசித்துவந்தார். மேலும் அந்தப் புருஷன் மரகதமலையின் காந்தியைக்காட்டிலும் அழகுள்ளவராக இருந்தார். சந்தியா காலத்தில் சிவந்த மேகங்கள் அந்த மலையின் மத்தியிலிருப்பதுபோல, பீதாம்பரத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருந்தார். அந்த மலையின் சுவர்ண சிகரம்போல அவருடைய கிரீடம் பிரகாசித்தது. அந்த மலையிலிருக்கும் மேகங்கள், ஓஷதிகள், புஷ்பங்கள் ஆகிய இவைகள்போல அவருடைய வனமாலை விளங்கிற்று. அதிலிருக்கும் மூங்கில்கள்போல அவருடைய கைகள் பிரகாசித்தன. அதிலிருக்கும் மரங்கள்போல அவருடைய பாதங்கள் விளங்கின. அவர் தமக்குத் தகுதியான பருமன், உயரம் ஆகிய இவைகளுடன் கூடியதும், மூவுலகத்தையும் தனக்குள் அடக்கிக்கொண்டதுமான திவ்ய சரீரமுள்ளவர்; பல வகையான திவ்யமான ஆபரணங்களாலும் வஸ்திரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்; மேலும் தங்கள் தங்கள் இஷ்டத்தை அடைவதற்காக வேதத்தில் சொல்லியபடி பூஜிப்பவர்களுக்கு அவர்களுடைய காமத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய தம்முடைய பாதமாகிய தாமரஸ புஷ்பத்தைப் பிரகாசப்படுத்துகிறவர். அந்தப் பாதங்களிலிருக்கும் நகங்கள் சந்திரன்போலப் பிரகாசிக்கின்றன. அவைகளின் காந்தியானது புஷ்பத்தின் இதழ்போன்ற விரல்களில் பரவுகிறது. அவருடைய முகமானது ஜனங்களுடைய துக்கத்தை நீக்கும் சிரிப்புள்ளது; மிகுந்த காந்தியுள்ள குண்டலங்களால் அழகானது; சிவந்த உதடுகளுள்ளது; அழகான மூக்குள்ளது; மனோகரமாகிய புருவங்களுள்ளது; அப்பேர்ப்பட்ட முகத்தால் தம்மைப் பூஜிப்பவர்களைக் கௌரவப்படுத்துகிறவர்; கதம்பப் புஷ்பத்தின் தாதுக்கள்போல பொன்னிறமுள்ள வஸ்திரத்தாலும், மேகலையாலும் பிரகாசிக்கும் இடுப்புள்ளவர்; விலை யுயர்ந்ததும், ஸ்ரீ வத்ஸத்துடன் கூடிய மார்புக்குத் தகுதியானதுமான ஹாரத்தால் பிரகாசிப்பவர்; மேலும் அவர் சந்

தன மரம் போன்றவர்; உத்தமமான தோள்வளைகளில் இழைக்கப்பட்ட இரத்தினங்களால் பிரகாசிக்கும் அவருடைய கைகள் கிளைகள்போலிருந்தன; அந்த மரத்தின் வேர்கள் போல் அவருடைய மூலம் ஒருவராலும் காணமுடியாதது; மரமானது சிறந்த சர்ப்பங்களின் உடல்களால் சுற்றப்பட்டிருப்பதுபோல அவர் ஆதிசேஷனால் சுற்றப்பட்டவர். பின்னும் அவர் பர்வதம் போல் பிரகாசித்தார்; தாவர ஜங்கமங்களுக்கு இருப்பிடமாக இருப்பவர்; பர்வதம் சிறந்த சர்ப்பத்தால் ஆசிரயிக்கப்படுவது போல் ஆதிசேஷனால் ஆசிரயக்கப்பட்டவர்; பர்வதம் சமுத்திர ஜலத்தில் மறைந்திருப்பதுபோல பிரளய ஜலத்தில் மறைந்தவர்; மைனாகம் முதலியவை சுவர்ண சிகரமுள்ளவையாக இருப்பது போல சுவர்ணகிரீடமுள்ளவர்; பர்வதத்தில் இரத்தனங்களிருப்பதுபோலக் கௌஸ்துப ரத்னத்தைத் தரித்தவர்; வேதங்களாகிய வண்டுகளால் பிரகாசிப்பதும், தம்முடைய கீர்த்திரூபமாயுள்ளதுமான வனமாலையுள்ளவர்; சூர்யன், சந்திரன், வாயு, அக்கினி ஆகிய இவர்களாலும் அடையமுடியாதவர்; முக்காலத்திலும் பிரகாசிப்பவைகளும், நான்கு புறத்திலும் சஞ்சரிப்பவைகளும், யுத்தத்திற்குச் சாதனங்களுமான சுதர்சனம் முதலியவைகளாலும் அடையமுடியாதவர். (இம்மாதிரியான புருஷனைப் பார்த்து ஹரியென்று தெரிந்துகொண்டார்.)

32—33. இப்பேர்ப்பட்ட பகவத்ஸ்ரூபத்தைப் பார்த்த பொழுதே பிரம்மதேவர் அந்தப் பகவானுடைய நாபியில் தோன்றிய தாமரைப் புஷ்பத்தையும், தம்மையும், ஜலத்தையும், வாயுவையும், ஆகாசத்தையும் கண்டார். இந்த ஐந்தைக் காட்டிலும் வேறொன்றும் அவருக்குப் புலப்படவில்லை. அவர் இரஜோகுணத்தின் சம்பந்தத்தை அடைந்து, ஜனங்களைச் சிருஷ்டிக்க விரும்பியவராக, மேற்காட்டிய ஐந்தைக்கொண்டே சிருஷ்டிகாரணங்களைப் பார்த்து, பலவகையான ஜகத்சிருஷ்டியைப்பற்றி யோசித்து, ஸ்தோத்திரஞ்செய்யத் தகுந்தவரான ஸ்ரீமந் நாராயணனைப் பின்வருமாறு ஸ்தோத்திரஞ்செய்ய ஆரம்பித்தார்.

———

அந்தியாயம்—9

ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவை பிரம்மதேவர் ஸ்தோத்திரஞ்செய்தது

1—26. ஓ பகவன்! வெகுநாளாக உம்மை உபாசித்ததனால் நான் நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டேன். உம்முடைய சுரூபத்தை ஜனங்கள் தெரிந்துகொள்ளாமலிருப்பதே குற்றமாகும்; உம்மைத்தவிர வேறு ஒரு வஸ்துவுமில்லை ; ஆதலால் அறியக் கூடியவர் நீர் ஒருவரே; உம்மைக்காட்டிலும் வேறு வஸ்து இருப்பதாகத் தோன்றினாலும் அது சுத்த சத்வகுணமுள்ளதன்று; மேலும் மாயையின் குண சம்பந்தத்தால் நீரே பல வகையாகத் தோன்றுகிறீர்; ஓ பகவன்! சித்சக்தியின் ஆவிர்ப்பவத்தால் தமோ குணங்கள் நீங்கிய நீர் பக்தர்களை அனுக்கிரகிப்பதற்காக இந்த உருவத்தை அங்கீகரித்திருக்கிறீர்; இந்த உருவமானது அனேக அவதாரங்களுக்குக் காரணமாயுள்ளது; இந்த உருவத்தின் நாபியிற்றோன்றிய தாமரை புஷ்பத்திலிருந்து நான் உண்டானேன்; ஓ! பரமாத்மன்! தடையற்ற பிரகாசமுள்ளதும், பேதமற்றதும், ஆனந்தசுரூபமும், ஜகத்தை சிருஷ்டிப்பதும், அத்விதீயமும், ஜகத்தைக்காட்டிலும் வேறானதும், பூதங்களுக்கும் இந்திரியங்களுக்கும் காரணமாயிருப்பதுமான பகவத்ரூபமானது இந்த உம்முடைய உருவத்தைக் காட்டிலும் வேறானதென்று நான் நினைக்கவில்லை; அதனால் தான் இந்த சுரூபத்தை ஆசிரயித்திருக்கிறேன். ஓ, உலகத்திற்கு க்ஷேமத்தைச் செய்பவரே! உபாஸகர்களான நமக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்வதற்காக, நீர், தியானம் பண்ணும்போது அந்த இந்த உருவத்தைக் காண்பித்தீர். அப்பேர்ப்பட்ட பகவானாகிய உமக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறோம். ஈசுவரன் இல்லை என்று சொல்பவர்களும், நரகத்தை அனுபவிக்கக் கூடியவர்களுமான புருஷர்களால் நீர் ஆதரிக்கப்படுகிறதில்லை. எவர்கள் வேதங்களாகிய காற்றின்வழியாக வீசுகிற உங்களுடைய பாதங்களாகிய தாமரை புஷ்பத்தின் வாசனையைக் கிரசிக்கிறார்களோ, எவர்கள் உம்முடைய கதைகளைக் கேட்கிறார்களோ, எவர்கள் மிகுந்த பக்தியால் உம்முடைய சரணத்தை ஆசிரயிக்கிறார்களோ அவர்களுடைய இருதய புண்டரீகத்திலிருந்து நீர் ஒரு

பொழுதும் விலகுகிறதில்லை. (எப்பொழுதும் அவ்விடத்திலேயே வசிக்கிறீர் என்பது தாத்பரியம்) ஜனங்கள் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் உம்முடைய பாதத்தை எதுவரையில் ஆசிரயிக்கவில்லையோ, அதுவரையில் பணம், வீடு, மித்திரர்கள் ஆகிய இவர்களுக்காக பயம், துக்கம், ஆசை, அவமானம், அதிக ஆசை ஆகிய இவைகளும், உபத்திரவத்திற்குக் காரணமாகிய "என்னுடையது" என்ற கெட்ட அபிமானமும் உண்டாகின்றன. எவர்கள் சகல அசுபங்களையும் போக்கடிக்கக்கூடிய உம்முடைய கதைகளைக் கேட்பது, நாமங்களை உச்சரிப்பது முதலியவைகளில் ஆசையில்லாதவர்களாகவும், புத்திகெட்டவர்களுமாக இருக்கிறார்களோ, அவர்கள் மிகவும் அதமர்கள்; மேலும், உலோபத்தால் கெடுக்கப்பட்ட மனது உள்ளவர்களும் தீனர்களுமாகிப் போகத்தினுடைய சொற்பசுகத்திற்காகத் துக்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய கர்மங்களை அடிக்கடி செய்கிறார்கள். ஓ, பகவன்! பசி, தாகம், வாதம், பித்தம், சகிக்கமுடியாத சிலேஷ்மம், சீதம், உஷ்ணம், காற்று, சகிக்கமுடியாத மழை, மன்மதனுகிய அக்கினி, மிகுந்த கோபம் ஆகிய இவைகளால் ஒருவருக்கொருவர் துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் இந்த ஜனங்களைப் பார்த்து என்னுடைய மனம் துக்கிக்கிறது. ஓ ஈச! இந்திரியங்கள், விஷயங்கள் ஆகிய இவைகளாகிய மாயையின் பலமுள்ளதும், ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறானதுமாகிய தேகம் முதலியவைகளுடைய உண்மையை ஜனங்கள் எப்பொழுது தெரிந்துகொள்ளுகிறார்களோ, அதுவரையில் கர்மங்களுடைய பலனுள்ளதும், பிரயோசனமற்றதுமான சம்சாரமானது ஒழிவடைகிறதில்லை. மேலும், ஜனங்களும் அதுவரையில் துக்கக் கூட்டத்தை அடைகிறார்கள். ஓ தேவ! பகலில் பல விஷயங்களில் சென்று கஷ்டப்படும் இந்திரியங்களுள்ளவர்களும், இராத்திரியில் தூங்குகிறவர்களும், பலவகையான மனோரதத்தால் சொப்பனம் நேர்ந்தபோது உடனே விழித்துக்கொள்வதால் சொப்பனசுகத்தையும் இழந்தவர்களும், இப்படி எல்லாக் காரியங்களிலும் தெய்வத்தால் தடுக்கப்பட்ட முயற்சியுள்ளவர்களுமான புருஷர்கள் ரிஷிகளானாலும் (விவேகிகளானாலும்) உம்முடைய கதையைக் கேட்பதிலும், நாமங்களை உச்சரிப்பதிலும் ஆசையில்லாதவர்களாக இருப்பார்களேயானால்

அவர்கள் சம்சாரத்தை அடைகிறார்கள். ஓ நாத! குரு முக மாகத் தங்களுடைய மார்க்கத்தைச் சிரவணம்பண்ணின புருஷர் கள் உம்மிடத்தில் பக்திசெய்வார்கள். பக்தியோகத்தால் சுத்த மான அவர்களுடைய இருதய கமலத்தில் நீர் வசிக்கிறீர். ஓ பெரியோர்களால் கானம் பண்ணக்கூடியவரே! உம்முடைய பக்தர்கள் தங்களுடைய மனத்தால் உம்முடைய உருவத் தைத் தங்களுடைய இஷ்டப்படி (குரு முகமாகத் தெரிந்து கொள்ளாமல்) தியானம் பண்ணுகிறார்கள். அவர்களை அனுக் கிரகிப்பதற்காக, நீர் உண்மையான சுரூபத்தை அவர்களுக்குக் காண்பிக்கிறீர். அத்விதீயரும் பலவிதமான ஜனங்களிடத்தில் அந்தர்யாமியாய் அவர்களுக்கு அனுகூலத்தைச் செய்பவருமான நீர் பக்திசெய்யாதவர்களுக்கு அரிதாகிய பூத தயையால் எப்படி சந்தோஷப்படுத்துகிறீரோ, அதுபோல மிகுந்த உபசாரங் களால் பூஜிப்பவர்களிடத்திலும் காமனையால் பூஜிக்கும் தேவர் களிடத்திலும் சந்தோஷப்படுகிறதில்லை. ஆனதால் புருஷர் களால் செய்யப்படும் யாகம் முதலிய அநேக ஸத்கர்மங்களுக்கும், தானத்திற்கும், கடுந்தபசிற்கும், விரதானுஷ்டானத்திற்கும், பகவானுடைய பிரியமே, சிரேஷ்டமாகிய பலன் (காமத்தை யடைவது அவாந்தர மயன்). பகவானுகிய உம்மிடத்தில் சமர்ப்பிக்கப்படும் தருமமானது நாசமடைகிறதில்லை. எப் பொழுதும் சுரூப சைதன்யத்தாலேயே பேத ஞானத்தைப் போக்குகிறவரும், வித்யாசக்தி யுள்ளவருமான பரம புருஷ னுகிய உமக்கு நமஸ்காரஞ்செய்கிறேன். மேலும், ஜகத்தைப் படைப்பது, பரிபாலிப்பது, சங்கரிப்பது ஆகிய இவைகளுக்குக் காரணமாகிய மாயையின் விலாசத்துடன் விளையாடுகிறவரும், எல்லாவற்றிற்கும் நியந்தாவுமான உமக்கு நமஸ்காரம்செய் கிறேன். எந்தப் பகவானுடைய அவதாரங்கள், குணங்கள், செய்கைகள் ஆகிய இவைகளால் ஏற்படும் திவ்ய நாமங்களை (தேவகீநந்தன, தாசரதி, சர்வஞ்ஞ, பக்தவத்ஸல, கம்சா ராதே, கோவர்த்தனோத்தரண என்பது முதலியவைகள்) சாகுந் தருணத்தில் எவர்கள் விவசர்களாகவாவது உச்சரிக்கிறார்களோ, அவர்களுடைய பல ஜன்மங்களில் சம்பாதிக்கப்பட்ட பாபங்கள் யாவும் அந்த க்ஷணத்திலேயே நீங்குகின்றன. மேலும்

அவர்கள் ஆவரணமற்றதும், உற்பத்தியற்றதும், சத்யமுமான பிரம்ம சுரூபத்தை அடைகிறார்கள். அந்தப் பகவானைச் சரண மடைகிறேன். எவர் தம்மையே அதிஷ்டானமாயுடைய பிர தானத்தை முக்குணரூபமாகப் பிரித்து ஜகத்தின் உற்பத்தி, பரி பாலனம், சம்ஹாரம் ஆகிய இவைகளுக்கு முறையே காரணர் களாக இருக்கும் நான், பரமசிவன், விஷ்ணு ஆகிய மூன்று பாதங்களுள்ளதும் (வேர்களுள்ளது) மரீசி முதலிய பிரஜா பதிகளாகிய அநேக கிளைகளுள்ளதும், ஒன்றாயிருப்பதுமான உலக விருக்ஷமாக விருக்கிறாரோ, அந்த உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன். இவ்வுலகத்திலிருக்கும் ஜனங்கள் கெட்ட காரியத்திலேயே பிரவர்த்திக்கிறார்கள். மேலும், உம்மால் சொல்லப்பட்டதும், க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதுமான உம்மைப் பூஜிப்பதாகிய காரியங்களைச் செய்கிறதில்லை. அப்பேர்ப்பட்ட ஜனங்களுடைய ஜீவிதாசையை (பிழைத்திருக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தை) எவர் காலசுரூபியாயிருந்து போக்குகிறாரோ, அவருக்கு நமஸ் காரஞ் செய்கிறேன். மேலும், இரண்டு பரார்த்தம்வரையில் (பிரம்மதேவருடைய ஆயுளின் பாதியாகிய ஐம்பதுவருஷங் களுக்குப் பராத்தமென்று பெயர்.) அழியாமலிருப்பதும், சகல லோகங்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டதுமான இந்தப் பதத்தை அடைந்த நானும் காலசுரூபியாகிய உம்மைக் கண்டு பயப்படுகி றேன். உம்மைத் தெரிந்துகொள்வதற்காக அநேக வருஷங் கள் தவஞ் செய்தேன். ஆதலால் யாகம் முதலிய சத்கர் மங்களுக்கு அதிபதியாகிய உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன். நீர் விஷய சுகத்தில் ஆசையில்லாதவரானாலும், திர்யக், மனுஷ் யர்கள், தேவர்கள் முதலியவர்களின் சரீரத்தை உமது இஷ்டப் படி அங்கீகரித்து உம்மால் செய்யப்பட்ட தருமத்தின் மரி யாதையைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு கிரீடிக்கிறீர். அப்பேர்ப்பட்ட புருஷோத்தமராகிய உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன். எவர் ஐந்து பர்வங்களுள்ள அவித்தைக்கு வசப்படாதவரானாலும், சகல உலகங்களையும் வயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றிக்கொண்டு, பயங் கரமான அலைகளுள்ள சமுத்திர ஜலத்திற்குள் ஆதிசேஷனாகிய மெதுவான படுக்கையில் படுத்து, ஜனங்களுக்கு நித்திரா சுகம் இப்பேர்ப்பட்டது என்பதைக் காண்பிக்கிறாரோ, எவருடைய நாபி

யில் தோன்றிய தாமரை புஷ்பத்திலிருந்து மூவுலகத்தையும் சிருஷ்டிக்கும் நான் எவருடைய அனுக்கிரகத்தால் உண்டானேனோ, எவருடைய வயிற்றில் சகல உலகங்களும் வசிக்கின்றனவோ, எவர் யோகநித்திரையின் முடிவில் தாமரைமலர் போன்ற கண்களைத் திறக்கின்றாரே அந்தப் பகவானாகிய உமக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன். அப்பேர்ப்பட்ட இந்தப் பகவான் சகல உலகத்திற்கும் அனுகூலத்தைச் செய்பவர்; அந்தர்யாமியாயிருப்பவர்; ஒருவர்; நமஸ்கரித்தவர்களிடத்தில் பிரியமுள்ளவர்; அந்தப் பரமபுருஷன் எந்த ஞானத்தாலும், ஐசுவரியத்தாலும் இந்த ஜகத்தைச் சுகப்படுத்துகிறாரோ, அப்பேர்ப்பட்ட ஞானத்தை எனக்குக் கொடுக்கட்டும். அதனால் நான் இந்த ஜகத்தை முன்கல்பத்திலிருந்ததுபோல் சிருஷ்டிப்பேன். குணவதாரமுள்ளவரும், முகமலர்ச்சியுள்ளவருமான இந்தப் பகவான் தம்முடைய சக்தியாகிய லக்ஷ்மீதேவியுடன் எந்த எந்தச் சரிதங்களைச் செய்யப்போகிறாரோ, அவைகளெல்லாம் எனக்குத் தோன்றட்டும். அந்தப் பகவானுடைய ஆஞ்ஞையால் ஜகத்தை (பகவானையே பிரபாவமாயுடையது) நான் சிருஷ்டிக்கும்பொழுதும் என்னுடைய மனமானது அந்தப் பகவானிடத்திலேயே இரமிக்கட்டும். சிருஷ்டியின் வைஷம்யத்தால் ஏற்படும் பாபத்தைப் போக்கடித்துக்கொள்வேன். அளவற்ற சக்தியுள்ள அந்தப் பரம புருஷன் பிரளய ஜலத்தில் வசிக்கும்பொழுது அவருடைய கொப்பூழிலிருந்து விஞ்ஞான சக்தியாகிய நான் உண்டானேன். அப்பேர்ப்பட்ட நான் விசித்திரமான இந்தப் பிரபஞ்சத்தை விஸ்தாரப்படுத்தும்பொழுது வேதத்தினுடைய அவயமாகிய என்னுடைய வாக்கின் உச்சாரணங்கள் கெட்டுப்போகாமலிருக்கட்டும். மேலும், மிகுந்த கருணையுள்ளவராகிய அந்தப் புராண புருஷன், விசேஷ விசுவாசமுள்ள சிரிப்புடன் மலர்ந்த கண்களுள்ளவராகி என்னிடம் வந்து ஜகத்தை உண்டுபண்ணுவதற்காகத் தேன்போல் இனிமையான வார்த்தையால் என்னுடைய மனக்கவலையைத் தீர்க்கவேண்டும். இப்படி பிரம்மதேவர் தம்முடைய உற்பத்திக்குக் காரணமாயிருக்கும் பகவானைத் தபசினாலும் உபாசனையாலும், சித்தத்தை யொருவகைப்படுத்துவதாகிய சமாதியாலும் தரிசித்து, மனத்திற்கும் வாக்குக்கும்

எட்டிய வரையில் ஸ்தோத்திரஞ்செய்து சிரமப்பட்டவர்போல மௌனமாக இருந்தார்.

27—44. மதுவென்னும் அசுரனைக் கொன்றவராகிய பகவான் பிரளய கால ஜலத்தால் வருத்தப்பட்ட மனமுள்ளவரும் உலகத்தைப் படைக்கும் விஞ்ஞானத்திற்காக முயற்சிப்பவரும், தம்முடைய அம்சமுமான பிரம்மதேவருடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, "ஓ வேதகர்ப்பரே! சோம்பலை அடையாதீர்; சிருஷ்டியில் முயற்சியும். எதற்காக என்னைப் பிரார்த்திக்கிறீரோ, அதனை முன்னமேயே அனுக்கிரகித்திருக்கிறேன். மறுபடியும் நீர் தவஞ்செய்யும். என் விஷயமாகிய உபாசனையையும் அனுஷ்டியும். அவைகளால் உம்முடைய இருதயத்தில் சகல லோகங்களும் தோன்றும் (இதுவரையில் மறைந்திருந்தவைகள்). மேலும் பக்தியுள்ளவராகிய நீர் உம்மிடத்திலும், உலகத்திலும், எங்கும் பரவியிருக்கும் பரப்பிரமமாகிய என்னையும் என்னிடத்திலுள்ள ஜீவர்களையும் பார்ப்பீர். கட்டைகளில் அக்கினியிருப்பதுபோல சகல பிராணிகளிடத்திலும் நானிருப்பதாக ஜனங்கள் எப்பொழுது பார்க்கிறார்களோ, அப்பொழுது அஞ்ஞானம் விலகும். மேலும் எப்பொழுது ஜீவன், தன்னைப் பூதங்கள், இந்திரியங்கள், குணங்கள் ஆகிய இவைகளின் சம்பந்தமற்றவனாகவும், சுரூபமாகிய என்னுடன் இலயித்தவனாகவும் பார்க்கிறானோ, அப்பொழுது மோட்சத்தை அடைகிறான். பலவகையான கர்மங்களைக்கொண்டு அநேக பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்க விரும்பிய உம்முடைய மனம் இவ்விஷயத்தில் சிரமத்தை அடையாது. என்னுடைய அனுக்கிரகம் மேலானது. பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்கும்போதும் உம்முடைய மனமானது என்னிடத்திலேயே அதிக ஆசக்தியுள்ளதாக இருக்குமாகையால் பாபியான இரஜோகுணமானது முந்திய ரிஷியான உம்மிடத்தில் சம்பந்திக்கிறதில்லை. நான் பிராணிகளால் அறிய முடியாதவனானாலும், பூதங்கள், இந்திரியங்கள், சத்வம் முதலிய குணங்கள், அகங்காரம் ஆகிய இவைகளுடைய சம்பந்தமற்றவனென்று உம்மால் அறியப்பட்டிருக்கிறேன். தாமரைப் புஷ்பத்தின் தண்டு வழியாக அதன்

காரணத்தைத் தேடி நீர் சென்றபோது உமக்கு என் விஷயமாக சந்தேகமிருந்தபடியால் (இதற்குக் காரண மொன்றிருக்கவேண்டும். அதுவோ தெரியவில்லை. ஆனதால் இருக்கிறதா இல்லையாவென்ற சம்சயம்) என்னுடைய சுரூபத்தை வெளியில் காண்பிக்கவில்லை. ஓ பிரம்மதேவரே! ஆச்சரியமான என் கதையின் அடையாளமுள்ளதாக என்னை ஸ்தோத்திரஞ் செய்ததும், தபஸ்செய்ததும் ஆகிய இவைகள் என்னுடைய அனுக்கிரகத்தால் உண்டானவையேயாகும். சிருஷ்டிக்க விரும்பிய நீர் குணங்களின் சம்பந்தமுள்ளவன்போலத் தோன்றும் என்னை அவைகளின் சம்பந்தமற்றவனாகவே வருணித்துக்கொண்டு ஸ்தோத்திரம் செய்தபடியால் உம்மிடத்தில் பிரியமுள்ளவனாக இருக்கிறேன். இந்த ஸ்தோத்திரத்தால் எந்த மனிதன் ஒவ்வொரு நாளும் என்னைச் சந்தோஷப்படுத்துகிறானோ, அவனிடத்தில் நான் மிக்க பிரியத்துடன் அவனுடைய இஷ்டங்களைப் பூர்த்தி செய்வேன். மேலும் குளம், கிணறு ஆகிய இவைகளை வெட்டுவிப்பது முதலிய பூர்த்த தருமம், தபஸ், யக்ஞம், தானம், யோகம், சமாதி ஆகிய இவைகளால் கிடைக்கும் க்ஷேமமாகிய பலன் என்னுடைய பிரீதியென்றே ஞானிகள் நினைக்கிறார்கள். நான் ஜீவர்களுக்கு ஆத்மாவாக இருப்பவன்; பிரியமானவர்களுக்குள் மிக்க பிரியமானவன்; அதனால் என்னிடத்தில் ஆசைப்படவேண்டும். ஆதலால் சகல வேதசுரூபமாயும், என்னிடத்திலிருந்து உண்டானதுமாகிய உம்முடைய சுரூபத்தாலேயே (வேறு சாதனத்தை அபேட்சியாமல்) பிரஜைகளைச் சிருஷ்டியும்; என்னிடத்திலிருப்பவர்களை வெளிப்படுத்தும்" என்று தாமரை மலர்போன்ற நாபியுள்ளவரும், பிரதானம் (மாயை), புருஷன் (ஜீவன்) இவர்களுக்கு அதிபதியுமான ஸ்ரீமந் நாராயணன் அனுக்கிரகித்து, சிருஷ்டிக்கவேண்டியதைப் பிரகாசப்படுத்தி அவருடைய கவலையைத் தீர்த்து மறைந்தார்.

———

அத்தியாயம் 10

பத்து வகையான சர்க்கங்கள்

1—2. அதனைக் கேட்டு விதுரர், மைத்திரேயரை நோக்கி, "ஓ பகவன்! உலகங்களுக்குப் பிதாமகரும் பிரபுவுமாகிய பிரம்ம தேவர் புருஷோத்தமன் மறைந்தபிறகு தேகத்திலுண்டானவைகளும் மனத்திலிருந்து உண்டானவைகளுமான பிரஜைகளை எவ்வளவு வகையாகப் படைத்தார்? தவிரவும், என்னால் கேட்கப்பட்ட மற்ற எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் கிரமமாக உத்தரஞ் சொல்லி என்னுடைய சம்சயங்களை நீக்கவேண்டும்; நீர் சகலத்தையும் அறிந்தவர்களுக்குள் சிறந்தவர்" என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

3—9. அதனைக் கேட்டு அந்த மைத்திரேய மகரிஷி மிகவும் பிரியத்துடன் அவைகளை மறவாமலேயே தமது மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு பிரதியுத்தரம் சொல்ல ஆரம்பித்தார். பிரம்மதேவர் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய ஆஞ்ஞையின்படி அவரிடத்திலேயே தம்முடைய மனத்தைச் செலுத்தி தேவமானத்தில் நூறு வருஷ காலம் தவஞ் செய்தார். அப்பொழுது பிரம்மதேவர் எதிலிருந்து தவஞ்செய்தாரோ அந்தத் தாமரைப் புஷ்பத்தையும் ஜலத்தையும் பிரளயகாலக் காற்றானது அசைத்தது. அதனைக் கண்ணுற்ற பிரம்மதேவர் தம்முடைய வித்தையாலும், மிகவும் விருத்தியடைந்த தபசினாலும் மிக்க விஞ்ஞான பலமுள்ளவராக அந்த வாயுவையும், ஜலத்தையும் பானஞ்செய்தார். பிறகு அவர் தமக்கு இருப்பிடமும், ஆகாசத்தில் வியாபரித்ததுமான தாமரைப் புஷ்பத்தைப் பார்த்து, "பூர்வ கல்பத்தில் லயமடைந்த உலகங்களை இந்தப் புஷ்பத்தைக்கொண்டு சிருஷ்டிப்பேன்" என்று யோசித்தார். பின்பு அவர் ஸ்ரீமந் நாராயணனால் ஜகத்சிருஷ்டியில் தூண்டப்பட்டு, பதினான்கு வகையாக ஆகக்கூடிய அந்தத் தாமரைப் புஷ்பத்தை மூன்று வகையாகப் பிரித்தார் (மூவுலகமாகவென்பது கருத்து). பிராணிகளுடைய போகஸ்தானமாகிய மூவுலகத்தின் சிருஷ்டியானது இம்மாதிரி சொல்லப்பட்டது. (மூவுலகமும் காம்ய கர்மத்தின்

பலமாகையால், பிரம்மதேவரின் ஒவ்வொரு பகலிலும் அவை சிருஷ்டிக்கப்படுகின்றன என்பது கருத்து.) பலத்தை உத்தேசியாமல் செய்த நல்ல கர்மங்களின் பல்மே பிரம்ம பதம் என்றார். (மகர்லோகம் முதல் சத்யலோகம் வரையிலுள்ள லோகங்கள் நிஷ்காம கர்மங்களின் பலன்களாகையால் இரண்டு பரார்த்தம் வரையில் அவைகளுக்கு நாசமில்லை.)

10. அதனைக் கேட்ட விதுரர் மைத்திரேயரை நோக்கி, "பிரபுவாகிய ஓ பிராமணோத்தம! அனேக உருவமுள்ளவரும், ஆச்சரியகரமான காரியங்களுள்ளவருமாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணருக்குக் காலமென்ற சுரூபம் உண்டென்று சொன்னீரல்லவா? அதனை விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டார்.

11—31½. பிறகு மைத்திரேயர் விதுரரை நோக்கி, "காலமென்பது மகத் தத்துவம் முதலியவைகளுடைய பரிணாமத்தால் ஏற்படுகிறது. அதற்கு உற்பத்தியும் இல்லை; முடிவும் இல்லை; அந்தக் காலத்தை நிமித்த காரணமாக வைத்துக்கொண்டு பரமபுருஷன் தம்மை விளையாட்டாகச் சிருஷ்டித்துக்கொண்டார். விஷ்ணுவின் மாயையால் பிரமமானது இந்தப் பிரபஞ்ச உருவமாக ஆகி, அவ்யக்த சுரூபமுள்ளதும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலானதுமானகாலத்தால் தனியாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இந்தப் பிரபஞ்சமானது இப்பொழுது பிரகாசித்துக்கொண்டிருப்பதுபோலப் பூர்வ கற்பத்திலும் இருந்தது. அடுத்த கற்பத்திலும் இம்மாதிரியாகவே இருக்கும். அதனாலுண்டாகும் பிராகிருதம், வைகிருதம் என்ற பேதமுள்ள சர்க்கமானது ஒன்பது வகையுள்ளது. அந்த சர்க்கத்திற்குக் காலத்தாலும், திரவியத்தாலும், குணங்களாலும் மூன்றுவகையான பிரளயம் ஏற்படுகிறது. பரமாத்மாவினிடமிருந்து குணங்களுடைய வித்தியாசத்தால் ஏற்படும் மகத் தத்துவத்தின் சிருஷ்டி முதலாவது. திரவியம், ஞானம் இவைகளால் ஏற்படும் அகங்காரத்தின் சிருஷ்டி இரண்டாவது. பூத சிருஷ்டி மூன்றாவது. அது தன்மாத்திரையுள்ளது; திரவிய சக்தியுள்ளது. நான்காவது இந்திரியசிருஷ்டி; அது ஞானம், கருமம் ஆகிய இவைகளின் சுரூபம். ஐந்தாவது மனசிருஷ்டி. அதுவே வைகாரிகசிருஷ்டி எனப்படுகிறது. ஆறாவது

அவித்தையின் சிருஷ்டி; அந்த அவித்தை ஜீவர்களுக்கு ஆவரணத்தையும், விக்ஷேபத்தையும் உண்டுபண்ணுகிறது. இந்த ஆறு வகையான சர்க்கங்களும்பிராகிருத மெனப்படுகின்றன. வைகிருதமான சர்க்கங்களையும் சொல்லுகிறேன். எவரைத் தியானஞ் செய்தமாத்திரத்தில் சம்சார துக்கம் நீங்குமோ, இரஜோ குணத்தையடைந்த அந்தப் பரமபுருஷனுக்கு இது லீலையேயாம். தாவரங்களுடைய சிருஷ்டியே வைகிருத சிருஷ்டியில் முக்கியமானது. அதுவே ஏழாவது சிருஷ்டியாகும். அந்தத் தாவர சிருஷ்டியானது ஆறுவகையானது. எப்படியெனில், புஷ்பிக்காமல் காய்க்கும் அரசு, அத்தி, பலா முதலிய மரங்கள் ஒருவகையாம். புஷ்பித்துப் பழுக்கும் யவம், நெல், பயறு முதலியவைகள் மற்றொரு வகையாம். புஷ்பங்களையே பிரதானமாயுள்ள மல்லிகை முதலிய கொடிகள் மற்றும் ஒருவகையாம். மூங்கில் முதலியவைகள் பின்னொரு வகையாம்; மற்ற கொடிகள் ஒரு வகையாம்; மற்ற மரங்களும் ஒருவகையாம். இவைகள் யாவும் நடையற்றவை; ஆகாரமற்றவை; வெளியில் பிரகாசிக்காத சைதன்யமுள்ளவை; உள்ளே ஸ்பரிசத்தை அறியக் கூடியவை; பலவகையான பருமன், உயரம் முதலியவைகளுமுள்ளவை. எட்டாவது திர்யக் சிருஷ்டி. அது பசு, ஆடு, எருமை, கிருஷ்ணசாரம், பன்றி, கவயம், ருரு, செம்மறியாடு, ஒட்டகம் ஆகிய இரண்டு குளம்புகளுள்ள ஒன்பது வகையான பிராணிகள்; கழுதை, குதிரை, அச்வதரம், கௌரம், சரபம், சமரீ என்ற ஒற்றைக் குளம்புள்ள ஆறு வகையான பிராணிகள்; நாய், நரி, செந்நாய், புலி, பூனை, முயல், சல்யகம், சிம்மம், குரங்கு, யானை, ஆமை, உடும்பு ஆகிய ஐந்து நகங்களுள்ள பன்னிரண்டு வகையான பிராணிகள்; மகரம் முதலிய ஜலத்தில் சஞ்சரிக்கும் பிராணிகள்; கழுகு, பருந்து, கொக்கு, சேனம், பாஸம், பல்லூகம், மயில், ஹம்ஸம், சாரசம், சக்ரவாகம், காக்கை, கோட்டான் முதலிய பறவைகள் ஆகிய இருபத்தெட்டு வகையுள்ளது. இவைகள் யாவும் ஞானமில்லாதவை; மிகவும் தமோ குணமுள்ளவை; கிராணேந்திரியத்தாலேயே தங்களுக்கு இஷ்டமானவைகளை அறிந்துகொள்ளக் கூடியவை; தீர்க்கமாகிய ஆலோசனையற்றவை; (பசுக்களுக்கு,

பசி தாகத்திலேயே அறிவு என்று சுருதி.) ஒன்பதாவது மனிதர்களுடைய சிருஷ்டியோ ஒரு வகையானது. அதற்கு ஆகாரம், சஞ்சரிப்பது ஆகிய இவைகள் பூமியிலேயே ஏற்படுகின்றன. அம்மனிதர்களிடத்தில் இரஜோ குணமே அதிகம். கருமங்களைச் செய்வதிலேயே அவர்கள் ஆசையுள்ளவர்கள். துக்கத்தையே சுகமாக நினைத்தவர்கள். இம்மூன்று சிருஷ்டிகளுமே வைகிருத சிருஷ்டிகளென்று சொல்லப்படுகின்றன. வைகாரிகமென்று சொல்லப்பட்ட தேவ சிருஷ்டியும், வைகிருத சிருஷ்டியாகும். கௌமார சிருஷ்டியானது, பிராகிருதம், வைகிருதம் இரண்டும் சேர்ந்ததாக ஆகும். (அவர்களுக்கு தேவத்வம், மனுஷ்யத்வம் இரண்டும் உண்டென்பது கருத்து.) இந்த வைகிருதமான தேவசிருஷ்டியானது தேவர்கள், பிதிருக்கள், அசுரர்கள், கந்தர்வர்கள், அப்ஸரசுக்கள், யக்ஷரக்ஷசுக்கள், சித்தசாரண வித்யாதரர்கள், கின்னரர் முதலியவர்கள், பூதப் பிரேத பிசாசங்கள் ஆகிய எட்டுவகையுள்ளது. இப்படி பிரம்மாவினால் செய்யப்பட்ட சர்க்கங்கள் பத்துவகையென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்குமேல் மனுக்களையும், மன்வந்தரங்களையும் சொல்லுகிறேன். ஸ்ரீமந் நாராயணன் இரஜோ குணமுள்ளவராகப் பிரம்மதேவ சுரூபத்தை யடைந்து தம்மைத் தாமே தம்மைக்கொண்டு படைக்கிறார். அவர் வீணாகாத சங்கற்பமுள்ளவர். ஓ விதுரரே! எல்லாவற்றிற்கும் ஈசுவரனாகிய பரமாத்மா மாயாவியாகையால் குணங்களுடைய சம்பந்தமுள்ள இவரிடத்திலிருந்து ஒன்றன்பின் மற்றொன்று உண்டாயிற்று என்று சொல்லவேண்டியதில்லை. நதியில் அனேகம் சுழல்கள் ஒரே காலத்தில் உண்டாகவில்லையா? மேலும் தேவர்கள் அசுரர்கள் முதலியவர்களில், இந்தக் கற்பத்தில் எவர்கள் இருக்கிறார்களோ, அவர்களே வேறு பெயருடனும், வேறு உருவத்துடனும் பிந்திய கற்பங்களிலும் இருக்கிறார்கள்.

அத்தியாயம் 11

காலத்தின் சுரூபம்

1—15. "காரியரூபமாகிய பிரபஞ்சத்தின் எந்த அம்சமானது கடைசியானதோ (பிரிக்க முடியாததோ), எது காரியமாயிருக்கும் தன்மையை அடையாததோ, மேலும் எது சமுதாயமாயிருக்கும் தன்மையை அடையாததோ அதே பரமாணுவென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அதற்கு அவயவங்கள் உண்டென்று மனிதர்கள் பிரமிக்கிறார்கள். (இது காலத்தின் சூட்சும ரூபம். காரியமாத்திரமாயும், மாறுதலை அடையாததாயுமுள்ள அந்த வஸ்துவின் சேர்க்கையே மிகவும் பெரியது; அது பேதமற்றது; விசேஷமற்றது; ஓ சாதுக்களுக்குள் மேலானவரே! இந்தப் பிரபஞ்சமானது பரமாணுவாயிருக்கும்பொழுது இதை எந்தக் காலம் வியாபித்திருந்ததோ, அதுவே காலப் பரமாணு. காரியமாயிருக்கும் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் எந்தக் காலம் வியாபித்திருக்கிறதோ, அதுவே மகா காலம். இரண்டு காலப் பரமாணுக்கள் சேர்ந்தால் அணுவாகிறது. மூன்று அணுக்களால் திருஸரேணு உண்டாகிறது. வீடுகளில் சன்னல் வழியாகப் பிரகாசிக்கும் வெயிலில் பறந்துகொண்டிருக்கும் தூளிகளே திருஸரேணு எனப்படும். மூன்று கால திருஸரேணுக்களால் திருடி யுண்டாகிறது. நூறு திருடிகொண்டது வேத மெனப்படுகிறது. மூன்று வேதங்கொண்டது லவமெனப்படுகிறது. மூன்று லவங்கள் நிமிஷமாகின்றது. மூன்று நிமிஷங்களால் க்ஷணம் உண்டாகிறது. ஐந்து க்ஷணங்களால் காஷ்டை ஏற்படுகிறது. பதினைந்து காஷ்டைகளால் லகு ஏற்படுகிறது. பதினைந்து லகுக்களால் நாடிகை (நாழிகை) உண்டாகிறது. இரண்டு நாடிகைகள் ஒரு முகூர்த்தமாகும். ஆறு அல்லது எழு நாழிகைகொண்டது பிரஹரமென்றும், யாமமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஆறு பலம் தாமிரத்தால் செய்யப்பட்ட உயரமான வடிவமுள்ள பாத்திரத்தில், இருபது குன்றிமணி நிறையுள்ள தங்கத்தால் செய்யப்பட்டவைகளும், நான்கு அங்குல விஸ்தாரமுள்ளவைகளுமான நான்கு ஊசிகளால் துவாரஞ்செய்து அந்தப் பாத்திரத்தை

ஜலத்தில் மிதக்கச்செய்து அந்தத் துவாரத்தின் வழியாய்ப் பாத்திரத்தில் ஜலம்கொண்டு, பாத்திரம் ஜலத்தில் எவ்வளவு காலத்தில் மூழ்குமோ அந்தக் காலமே நாழிகையாகும். நாலு யாமம் கொண்டது மனிதர்களுக்கு ஒரு பகலாம். இராத்திரியும் அவ்வளவு காலமேயாம். இவ்விரண்டும் சேர்ந்தது ஒரு நாள் என்று சொல்லப்படுகிறது. பதினைந்து நாட்கள் கொண்டது ஒரு பக்ஷமாகும். அது சுக்லமென்றும், கிருஷ்ணமென்றும் இருவகையுள்ளது. அவ்விரண்டு பக்ஷங்கள் கொண்டது ஒரு மாதமாகும். அது பிதிரு தேவதைகளுக்கு ஒரு நாள் ஆகும். அதிலும் சுக்லபக்ஷம் பகலாகும்; கிருஷ்ண பக்ஷம் இராத்திரியாகும். இரண்டு மாதம் கொண்டது ஒரு ருது. ஆறு மாதம் கொண்டது ஒரு அயன மெனப்படுகிறது. அதிலும் தக்ஷிணாயனம், உத்தராயணம் என்று இருவகையுண்டு. தக்ஷிணாயனமானது தேவர்களுக்கு ஒரு இராத்திரியாகும். உத்தராயணமோ அவர்களுக்கு ஒரு பகலாகும். ஆதலால் மனுஷ்ய மானத்தில் பன்னிரண்டு மாதங்கொண்டது தேவர்களுக்கு ஒரு நாளாகின்றது. மனுஷ்யமானத்தில் நூறு வருஷங்கள் மனிதர்களுக்குப் பரமாயுஸ் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கால சுரூபியான சூரிய பகவான், கிரகங்கள், அசுவனி முதலிய இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்கள், மற்ற தாரைகள் ஆகிய இவைகளுள்ள காலச் சக்கரத்திலிருந்துகொண்டு பரமாணு முதல் வருஷம்வரையிலுள்ள காலமானத்தால் ஜகத்தில் சஞ்சரிக்கிறார். மேலும், மேற்சொல்லிய சம்வத்ஸர சுரூபமாகிய காலத்திற்கு சம்வத்ஸரம், பரிவத்ஸரம், இத்வத்ஸரம், அநுவத்ஸரம், வத்ஸரமென்று ஐந்து பேதங்கள் (ஸௌரம், பார்ஹஸ்பத்தியம், ஸாவனம், சாந்திரம், நாக்ஷத்ரம் என்ற மானபேதத்தால்) ஏற்படுகின்றன. எந்தப் பரமபுருஷன் இம்மாதிரியான கால சுரூபியாயிருந்து பலவகையாகக் காரியங்களை உண்டுபண்ணி (விதைகளுக்கு முளைக்கும் சக்தியை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு) சம்சாரிகளுக்கு சுவர்க்கம் முதலிய பலனை, யாகம் முதலிய சத்கர்மங்களால் கொடுத்துக்கொண்டும், புருஷர்களுடைய மோகத்தை நீக்குவதற்காக ஆகாசத்தில் சஞ்சரிக்கிறாரோ, ஐந்து வகையான வத்ஸரங்களை எவர் உண்டுபண்ணுகிறாரோ,

அப்பேர்ப்பட்ட தேஜோரூபியான சூரியனைப் பூஜிக்கவேண்டும்" என்றார்.

16—17. அதனைக் கேட்டு விதுரர், "ஓ பகவானாகிய மைத்திரேயரே! பிதிருக்கள், தேவர்கள், மனிதர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய மானத்தைச் சொன்னீர். மேலும், நீர் காலரூபியான பகவானுடைய சுரூபத்தை நன்றாக அறிந்தவர். யோகத்தால் கிடைத்த ஞானக்கண்ணால் வித்வான்கள் எல்லாவற்றையும் அறிகிறார்கள். ஆகையால் மூவுலகத்திற்கு வெளியிலிருக்கும் ஞானிகளுடைய கதியையும் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டார்.

18—21. அதனைக் கேட்டு மைத்திரேயர், "தேவமானத்தால் அளக்கப்பட்ட பன்னீராயிரம் வருஷங்களைக்கொண்டு கிருத யுகம், திரேதா யுகம், துவாபர யுகம், கலி யுகம் என்று நான்கு யுகங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. நாலாயிரத்தெண்ணூறு (4800) வருஷங்கள் கொண்டது கிருத யுகம்; மூவாயிரத்தறுநூறு வருஷங்கள் கொண்டது துவாபரயுகம்; இரண்டாயிரத்து நானூறு வருஷங்கள் கொண்டது திரேதா யுகம்; ஆயிரத்து இருநூறு வருஷங்கள் கொண்டது கலி யுகம். கிருத யுகத்தில் முதல் நானூறு வருஷங்கள் யுகத்தின் சந்தி எனப்படுகின்றன. கடைசி நானூறு வருஷங்கள் சந்தியாம்ச மெனப்படுகின்றன. திரேதாயுகத்தில் முதல் முந்நூறு வருஷங்கள் சந்தி என்றும், கடைசி முந்நூறுவருஷங்கள் சந்தியாம்ச மென்றும், துவாபர யுகத்தில் முதல் இருநூறு வருஷங்கள் சந்தியென்றும், கடைசி இருநூறுவருஷங்கள் சந்தியாம்சமென்றும், கலியுகத்தில் முதல் நூறு வருஷங்கள் சந்தியென்றும், கடைசியில் நூறு வருஷங்கள் சந்தியாம்சமென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. சந்தி, சந்தியாம்சம் என்னும் இவ்விரண்டிற்கும் நடுவிலிருக்கும் பாகமே யுகமெனப்படுகிறது; அந்தக் காலத்தில்தான் யுக தர்மங்கள் நன்றாகப் பிரகாசிக்கும் கிருதயுகத்தில் தருமமானது நான்கு பாதங்களுடன் மனிதர்களை யநுசரிக்கிறது. மற்ற யுகங்களில் அந்தத் தருமத்திற்கு ஒவ்வொரு பாதம் குறைகிறது; இந்த மூவுலகத்தைக்காட்டிலும் வெளியிலிருக்கும் மகர்லோகம்

முதல் பிரம்மலோகம் வரையில் ஆயிரம் சதுர்யுகங் கொண்டது ஒரு பகலாகும். இரவும் அவ்வளவு காலமேயாகும். அதில் பிரம்மதேவர் தூங்குகிறார். இராத்திரி முடிந்து பகல் ஆரம்பிக்கும்பொழுது சிருஷ்டி ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. அந்தப் பிரம்ம தேவருடைய பகலில் பதினான்கு மனுக்கள் உண்டு; எழுபத்தொரு யுகங்களுக்குக் கொஞ்சம் அதிகமான காலம் ஒவ்வொரு மனுக்களின் காலமாகும். ஒவ்வொரு மன்வந்தரங்களிலேயும் அந்தந்த மனுவின் வம்சத்தில் பிறந்த அரசர்களும், ரிஷிகளும், தேவர்களும், தேவர்களுக்கு அதிபதிகளும், அந்த மனுக்களை அனுசரிக்கிறார்கள். இது பிரம்மதேவரால் ஒவ்வொரு நாளும் செய்யப்படும் சிருஷ்டி. இது மூவுலகத்தையும் விருத்தி செய்யக்கூடியது. திர்யக்ஜாதிகளும், மனிதர்களும், பிதிருக்களும், தேவர்களும் இதில் சிருஷ்டிக்கப்படுகிறார்கள். மேலும் ஒவ்வொரு மன்வந்தரங்களிலும் பரமபுருஷன் சத்குணமுள்ளவராக மனு முதலியவர்களின் சுரூபமாகவிருந்து இந்த ஜகத்தைக் காப்பாற்றுகிறார். பின்னும் அவர் பகலின் முடிவில் தமோ குணத்தின் சொற்ப பாகத்தை அங்கீகரித்துக் காலகதியால் எல்லாவற்றையும் தமக்குள் அடக்கிக்கொண்டு வியாபார மற்றவராய் இருக்கிறார். அப்பொழுது பூமி முதலிய மூன்று உலகங்களும், சந்திரன், சூரியன் ஆகிய இவர்களுடைய பிரகாசமில்லாமல் மறைந்திருக்கின்றன. பிறகு பகவானுடைய சக்தியாகிய சங்கர்ஷண முகாக்கினியால் மூவுலகமும் எரிக்கப்படும் பொழுது அந்தத் தாபத்தைப் பொறுக்காமல் பிருகு முதலிய மகரிஷிகள் மகர்லோகத்திலிருந்து ஜனலோகம் செல்லுகிறார்கள். அப்பொழுது சமுத்திரங்கள் பிரளயகாலத்திய காற்றினால் அசைக்கப்பட்டுப் பெரிதாகிய அலைகளுடன் பயங்கரமான ஆடம்பரமுள்ளவைகளாக உலகங்களை மூழ்கச்செய்யும். அந்தக் காலத்தில் அந்த ஜலத்திற்குள் ஆதிசேஷனாகிய ஆசனத்தில் பகவான் யோகநித்திரை செய்துகொண்டிருக்கிறார். ஜனலோகத்தில் வசித்தவர்கள் அவரை ஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டிருப்பார்கள். இம்மாதிரியான இராத்திரி, பகல்களால் பிராணிகளின் வயதைவிட அதிகமான பிரம்மதேவருடைய வயதும் அபகரிக்கப் பெற்றுக் குறைந்துபோகிறது. அந்தப் பிரம்மதேவருடைய ஆயு

ளின் பாதிப் பாகம் பரார்த்தம் என்று சொல்லப்படுகிறது. முதல் பரார்த்தம் சென்றுவிட்டது. இப்பொழுது இரண்டாவது பரார்த்தம் நடக்கிறது. முந்திய பரார்தத்தின் முன்பாகத்தில் பிராஹ்மம் என்ற பெரிதாகிய கற்பம் நடந்தது. சப்தபிரம்மமென்று சொல்லப்படுகிற பிரம்மதேவர் உண்டான காலமாகையால் அதற்குப் பிரம்மம் என்று பெயர் கிடைத்தது. அதற்கு அடுத்த கற்பத்தைப் பாத்ம கல்பம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்தக் கற்பத்தில் பகவானுடைய நாபியாகிய எரியிலிருந்து உலகமாகிய பத்மம் (தாமரைப் புஷ்பம்) உண்டாயிற்று. இதுவே முதலாவது கற்பம். இரண்டாவது வராஹ கற்பமென்று சொல்லப்படுகிறது. அதில் பகவான் வராஹமாக (பன்றி) அவதரித்தார். உபாதியற்றவரும், நாசமற்றவரும், உற்பத்தியற்றவரும், ஜகத்காரணரும் ஆகிய பகவானுக்கு இரண்டு பரார்த்தங்க ளடங்கிய பிரம்மதேவருடைய ஆயுளானது நிமேஷமாம். பரமாணுமுதல் இரண்டு பரார்த்தம் வரையிலுள்ள மேற்சொல்லிய காலமானது வீடு முதலியவைகளில் அபிமானமுள்ள சம்சாரிகளுக்கு யஜமானனே யொழியப் பரிபூரணரான புருஷோத்தமருக்கு அதிபதியல்ல. மஹத்தத்துவம் முதலிய பதினாறு விகாரங்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டதும், பூமி முதலிய ஆவரணங்களுள்ளதுமான அண்டகோசமானது வெளியில் ஐம்பது கோடி விஸ்தாரமுள்ளது. அளவில் ஒன்றுக்கொன்று பத்து மடங்கு அதிகங்களான பூமி முதலிய ஆவரணங்களுள்ள மேற்சொல்லிய அண்டகோசமும், மற்ற கோடிக்கணக்கான அண்டங்களும் எதனிடத்தில் பிரவேசித்து பரமாணுக்கள்போலத் தோன்றுகின்றனவோ, அதுவே அக்ஷரம்; எல்லாக் காரணங்களுக்கும் காரணம்; மகாத்மாவாகிய புருஷனுடைய சரீரம்; அதுவே பிரம்மம்.

அத்தியாயம் 12

ஸனகர் முதலியவர்களுடைய சிருஷ்டி

1—8. ஓ விதுரரே! பரமாத்வினுடைய காலமென்ற பெயருள்ள மகிமையைச் சொன்னேன். வேதகர்ப்பராகிய பிரம்ம தேவர் ஜகத்தை யுண்டுபண்ணியதைச் சொல்லுகிறேன், தெரிந்து கொள்ளும். முதலில் பிரம்மா அந்தாமிஸ்ரம், தாமிஸ்ரம், மஹாமோஹம், மோஹம், தமஸ் ஆகிய ஐந்து அஞ்ஞான விருத்திகளை யுண்டுபண்ணினார். பின்பு, தம்மால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவைகள் பாபத்திற்கு ஏதுக்களாயிருப்பதைப் பார்த்து அதில் சந்தோஷமடையவில்லை. பின்பு பகவானைத் தியானம் செய்து அதனால் சித்தசுத்தியுள்ளவராக சனகர், சனந்தனர். சனாதனர், சனத்குமாரர் ஆகிய நான்கு குமாரர்களை உண்டு பண்ணினார். அவர்கள் கர்மங்களற்றவர்கள்; இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்கள். பிரம்மதேவர் அவர்களை நோக்கி, "ஓ குழந்தைகளே! நீங்கள் பிரஜைகளைச் சிருஷ்டியுங்கள்" என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். அவர்கள் வாசுதேவரையே தியானஞ்செய்து கொண்டு மோக்ஷசாதனமாகிய நிவிருத்தி தருமத்தையே அனுஷ்டிப்பவர்களாகையால் அதனை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அப்பொழுது புத்திரர்களாகிய அவர்கள் பிதாவின் கட்டளையைக் கடந்ததால் பிரம்ம தேவருக்குக் கோபம் உண்டாயிற்று. ஆனாலும் அவர் அதை அடக்கிக்கொள்ள முயன்றார். அப்படியும் கோபம் அடங்காமல் பிரம்மதேவருடைய புருவங்களின் மத்ய பாகத்திலிருந்து ஒரு புத்திரனாக வெளிப்பட்டது. அந்தக் குமாரரே நீல லோஹிதர். அவர், பிரம்மதேவருடைய கோபத்தின் அம்சம்; தேவர்களுக்கு முந்தி யுண்டானவரும், பரமசிவனென்று சொல்லப்படப்போகின்றவருமான அந்தக் குமாரர் பிரம்மதேவரை நோக்கி, "ஓ ஜகத்குருவே! ஜகத்தைப் போஷிப்பவரே! எனக்கு இருப்பிடங்களையும், பெயர்களையும் ஏற்படுத்தும்" என்று அழுது வேண்டிக்கொண்டார்.

9—14. பத்மத்திலிருந்து உண்டான பிரம்மதேவர் அதனைக் கேட்டு, "ஓ தேவர்களுக்குள் சிறந்தவரே! நீர் அழ

வேண்டாம். உமக்கு இருப்பிடங்களையும், பெயர்களையும் ஏற்படுத்துகிறேன். நீர் பிராகிருத சிசுவைப்போல் அழுதபடியால் உம்மை ருத்திரனென்று ஜனங்கள் சொல்லுவார்கள். இருதயம், இந்திரியங்கள், பிராணன், ஆகாசம், வெளியிலிருக்கும் வாயு, அக்கினி, ஜலம், பூமி, சூரியன், சந்திரன், தபஸ் ஆகிய இவைகள் உமக்கு வாசஸ்தலங்களாக முன்னமேயே ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன. மேலும் உமக்கு மன்யு, மனு, மஹா காலன், மஹான், சிவன், ரிதத்வஜன், உருரேதஸ், பவன், காலன், வாமதேவன், திருதவிருதன் என்ற பெயர் களுண்டாகும். தவிரவும் உமக்கு, தீ விருத்தி, ரசனு, உமா, நியுத், சர்ப்பி, இளா, அம்பிகா, இராவதி, சுதா, தீக்ஷா, ருத்ராணீ என்ற பெயருள்ள ஸ்திரீகளும் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கிறார்கள். ஆதலால் மேற்சொல்லிய நாமதேயங்களுடன் மேற்காட்டிய ஸ்தானங்களில் ஸ்திரீகளுடன் வசித்து அனேக பிரஜைகளை உண்டுபண்ணும். நீர் பிரஜாபதிகளுக்கும் மேலானவர்" என்று பிரியமாகச் சொன்னார்.

15—20. இம்மாதிரி பிதாவினால் ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட அந்த நீலலோஹிதர் ஆகிருதி, சுபாவம் ஆகிய இவைகளில் தமக்குச் சமானர்களாகிய பிரஜைகளை உண்டுபண்ணினார். அந்த ருத்திரரால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிரஜைகள் கூட்டங் கூட்டமாக ஜகத்தை விழுங்குகிறவர்கள் போல எங்கும் பரவி யிருந்தார் கள். அதனைக் கண்ட பிரம்மதேவர் சந்தேகமடைந்து, ருத்திரரை நோக்கி, "ஓ தேவசிரேஷ்டரே! உம்மால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிரஜைகள் என்னையும், திக்குகளையும் பார்வையால் எரிப்பவர் கள்போ லிருக்கிறார்கள். ஆதலால் நீர் இனி சிருஷ்டிக்க வேண்டாம். சகல பிராணிகளுக்கும் சுகத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய தவத்தைச் செய்யும்; உமக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும். சகல பிராணிகளுடைய இருதய குகையில் வசிப்பவரும், தேஜோரூபியும், பகவானுயுமுள்ள பரமாத்மாவைத் தபசினாலேயே புருஷன் அடைகிறான். ஆதலால் நீரும் தபஸ் செய்தால் அதன் பலத்தால் ஜகத்தை முன் கற்பத்திலிருந்ததுபோல் சிருஷ்டிப் பீர்" என்றார். அதனைக் கேட்ட ருத்திரரும் வாக்குகளுக்கு

அதிபதியான பிரம்மதேவருடைய வார்த்தையை அங்கீகரித்து, அவரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு தபஸ் செய்வதற்காக வனஞ் சென்றார்.

21—27. பிறகு பிரம்மதேவர் சிருஷ்டி விஷயமாகத் தியானஞ் செய்தார். அவருக்கு அப்பொழுது பகவானுடைய சக்திவிசேஷத்துடன் கூடிய மரீசி, அத்திரி, அங்கிரஸ், புலஸ்தியர், புலஹர், பிருகு, வசிஷ்டர், தக்ஷர், நாரதர் ஆகிய பத்துப் புத்திராகள் உண்டானார்கள். அவர்கள் உலகத்தின் சந்தானத்திற்குக் காரணமாயிருப்பவர்கள். அதெப்படியெனில் அவருடைய மடியிலிருந்து நாரதரும், கட்டைவிரலிலிருந்து தக்ஷரும், பிராணனிடமிருந்து வசிஷ்டரும், துவக்கிந்திரியத்திலிருந்து பிருகுவும், கையிலிருந்து கிரதுவும், நாபியிலிருந்து புலஹரும், காதுகளிலிருந்து புலஸ்தியரும், முகத்திலிருந்து அங்கிரசும், மனத்திலிருந்து மரீசியும் உண்டானார்கள். மேலும் அவருடைய வலப்பக்க ஸ்தனத்திலிருந்து ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு வாசஸ்தானமாகிய தருமம் உண்டாயிற்று. அவருடைய பின் பக்கத்திலிருந்து அதர்மம் உண்டாயிற்று. உலகத்திற்குப் பயங்கரனாகிய மிருத்யுவே அதற்கு அதிதேவதை. மேலும் அவருடைய ஹிருதயத்திலிருந்து காமமும், புருவங்களிலிருந்து கோபமும், உதட்டிலிருந்து உலோபமும், முகத்திலிருந்து வாக்குக்கு அதிதேவதையும், ஆண்குறியிலிருந்து சமுத்திரங்களும், பாயுவிலிருந்து பாபத்திற்கு இருப்பிடமாகிய நிருதியும் உண்டானார்கள். பின்னும் அவருடைய நிழலிலிருந்து தேவஹூதிக்குப் பர்த்தாவாக ஆகப்போகிற கர்த்தமப் பிரஜாபதி உண்டானார். இப்படி பிரம்மதேவருடைய தேகத்திலிருந்தும் மனத்திலிருந்தும் இந்த ஜகத் உண்டாயிற்று.

28—32. ஓ விதுரரே! பிரம்மதேவர் தம்மிடமிருந்து உண்டானவளும், மனோகரமாகிய உருவமுள்ளவளுமான வாக்குக்கு அதிதேவதையை அவள் இஷ்டப்படாமலிருக்கும் போதும் தாம் ஆசைப்பட்டார் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அப்பொழுது மரீசி முதலியவர்கள் அதர்மத்தைச் செய்ய முயன்ற தங்களுடைய பிதாவை நோக்கி, "மன்மதனை ஜயிக்காமல்

உம்முடைய பெண்ணிடத்தில் நீர் ஆசைப்படுவது உசிதமல்ல. இது நம்முடைய முன்னோர்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதுமில்லை; உமக்குப் பிந்தியவர்களாலும் செய்யக்கூடியதில்லை. ஓ ஜகத்குருவே! மிக்க தேஜசுள்ளவர்களானாலும் இம்மாதிரியான காரியத்தில் முயற்சிப்பது நியாயமல்ல. மகான்களால் அநுஷ்டிக்கப்படும் காரியங்களைச் செய்து உலகங்கள் க்ஷேமத்தை அடைகின்றன. (நீர் இம்மாதிரியான கெட்ட காரியத்தைச் செய்தால் மற்றவர்களும் இதைச் செய்து நரகத்தை அடைவார்களென்று கருத்து.) நீர் காரணத்தில் சூட்சுமரூபமாக இருந்த ஜகத்தை உம்முடைய பிரகாசத்தால் பிரகாசிக்கச் செய்தவர். இப்படிப்பட்ட உமக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறோம்; தர்மத்தைக் காப்பாற்றவேண்டும்'' என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

33—35. அதனைக் கேட்ட பிரம்மதேவர் வெட்கமடைந்து அவளை விட்டுவிட்டார். (அந்த ஆசையை யொழித்தாரென்பது கருத்து.) அந்தக் குரூரசுபாவத்தைத் திக்குக்கள் கிரகித்துக்கொண்டன. அது பனியால் ஏற்படும் தமஸாகும். ஒருகால் ஜனங்களை எப்படி சிருஷ்டிக்கிறதென்று அவர் தியானஞ்செய்யும்போது அவருடைய நான்கு முகங்களிலிருந்தும் வேதங்கள் வெளிப்பட்டன. சாதுர்ஹோத்ரம், (ஹோதா முதலிய நான்கு ரித்விக்குகள் செய்யவேண்டிய கர்மம்) அவைகளின் தந்திரம், உபவேதங்கள், நீதி சாஸ்திரம், தருமத்தின் நான்கு பாதங்கள், ஆசிரம தர்மங்கள் ஆகிய இவைகளும் உண்டாயின.

36. அதனைக் கேட்டு விதுரர் மைத்திரேயரை நோக்கி, "ஓ தபஸ்ஸையே தனமாகக்கொண்டவரே! பிரஜாபதிகளுக்கும் அதிபதியாகிய அந்தப் பிரம்மதேவர் எந்த எந்த வேதங்களை, எந்த எந்த முகத்தால் சிருஷ்டித்தார்? அவற்றைச் சொல்ல வேண்டும்'' என்று கேட்டார்.

37—48. அதனைக் கேட்டு மைத்திரேயர் பிரதியுத்தரஞ் சொல்லலானார். பிரம்மதேவர், ரிக், யஜுஸ், சாமம், அதர்வம் என்ற நான்கு வேதங்களைக் கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு,

வடக்கு ஆகிய திக்குக்களை நோக்கியிருக்கும் தம்முடைய முகங்களால் உண்டுபண்ணினர். சஸ்திரம் (ஹோதாவினால் செய்யப்படவேண்டியது, இஜ்யை (அத்வர்யு செய்யவேண்டியது) ஸ்துதி, ஸ்தோமம் (உத்காதாவினால் செய்யப்படவேண்டியது), பிராயச்சித்தம் (பிரம்மாவினால் செய்யப்படவேண்டியது) ஆகிய இவைகளையும் உண்டுபண்ணினர். மேலும் அவர் ஆயுர்வேதம், தனுர்வேதம், காந்தர்வ வேதம், ஸ்தாபத்யம் (விசுவகாமாவினால்) செய்யக்கூடியது ஆகிய இவைகளையும் படைத்தார். பின்னும் எல்லாவற்றையும் அறிந்த அவர் இதிகாசம், புராணம் ஆகிய ஐந்தாவது வேதத்தை எல்லா முகங்களாலும் உண்டுபண்ணினர். அவருடைய முந்திய முகத்திலிருந்து ஷோடசி, உக்தியம், சயனம், அக்னிஷ்டோமம், அப்தோர்யாமம், அதிராத்ரம், வாஜபேயம், கோஸவம் ஆகிய இவைகளும், வித்யை, தானம், தபஸ் சத்தியம் என்ற தருமத்தின் நான்கு பாதங்களும், ஆசிரமங்களும், அவைகளின் தருமங்களும் உண்டாயின. மேலும் ஆசிரமங்களில் பிரம்மசரியாசிரமத்தில் ஸாவித்ரம், பிராஜாபத்யம், பிராம்மம், பிரஹத் என்று நான்கு வகை யுண்டு. கிருகஸ்தாசிரமத்தில் வார்த்தை, சஞ்சயம், சாலீனம், சிலோஞ்சம் என்று நான்கு வகை யுண்டு. வானப்பிரஸ்தர்களுக்குள் வைகானஸர்கள், வாலகில்யர்கள், ஔதும்பரர்கள், பேனபர்கள் என்ற நான்கு வகை யுண்டு. சன்யாசாசிரமத்திலும் குடீசகர்கள், பகூதர்கள், கம்சர்கள், நிஷ்கிரியர்கள் என்று நால்வகை யுண்டு. ஆத்மா, அனாத்மா இவைகளைத் தெரிவிக்கும் ஆன்வீக்ஷகி, கர்மவித்யையாகிய திரயீ, கிருஷி முதலிய வார்த்தை, தண்டநீதி ஆகிய நான்கு வித்யைகளும் நான்கு வியாஹிருதிகளும், நான்கு முகங்களிலிருந்து உண்டாயின. அவருடைய ஹ்ருதயாகாசத்திலிருந்து பிரணவமும், ரோமங்களிலிருந்து உஷ்ணக் சந்தசும், துவக்கிலிருந்து காயத்ரீ சந்தசும், மாமிசத்திலிருந்து திருஷ்டுப் சந்தசும். நரம்புகளிலிருந்து அனுஷ்டுப் சந்தசும், எலும்புகளிலிருந்து ஜகதீச் சந்தசும் மஜ்ஜையிலிருந்து பங்திச் சந்தசும் பிராணனிடருந்து பிரஹதீச் சந்தசும் உண்டாயின. ஸ்பர்மென்ற எழுத்துக்களே அவருடைய ஜீவன். ஸ்வரமென்ற

அக்ஷரங்களே அவருக்குத் தேகம்; ஊஷ்மாவென்ற அக்ஷரங்களே அவருக்கு இந்திரியங்கள். அந்தஸ்தமென்ற எழுத்துக்களே அவருக்குப் பலமாயிருக்கின்றன. அவருடைய விளையாட்டினால் ஏழு ஸ்வரங்களும் உண்டாகின்றன. ஓ விதுரரே! இப்படி சப்தபிரம்மசுரூபியான அவருடைய உருவமானது வியக்தமாகும்பொழுது பலவகைச் சக்தியுள்ளதாகவும், (இந்திரன் முதலியவர்களின் உருவமாக), அவ்யக்தமாயிருக்கும் போது பிரம்மமாகவும் பிரகாசிக்கிறது.

49—56. பிறகு பிரம்மதேவர் மஹரிஷிகள் அதிகமாகச் சிருஷ்டிக்கப்படாமலிருப்பதைப் பார்த்து, வேறு உருவத்தைத் தரித்து (இச்சையை அடைந்து), "இது மிகவும் ஆச்சரியம்! மஹரிஷிகள் அதிக வீரியமுள்ளவர்களானாலும் அவர்கள் அதிகமாக ஆகவில்லை; இவ்விஷயத்தில் நான் எப்பொழுதும் முயற்சியுள்ளவனாகவிருந்தும் பிரஜைகள் விருத்தியடையவில்லை. இந்த விஷயத்தில் தெய்வம் இடையூறாக விருக்கிறது" என்று யோசித்துத் தெய்வச்செயலை யெதிர்பார்த்துச் செய்யக்கூடியதைச் செய்து வந்தார். அப்பொழுது பிரம்மாவினுடைய உருவமானது இரு வகையுள்ளதாயிற்று; அதே காய மெனப்படுகிறது. அவ்விரு ரூபங்களிலும் ஒன்று ஸ்திரீ ரூபமும், மற்றொன்று புருஷரூபமுமாக ஆயிற்று. அந்தப் புருஷ ரூபமே ஸ்வாயம்புவ மனு. ஸ்திரீ ரூபமே அவருடைய ஸ்திரீயாகிய சதரூபை. அவ்விருவர்களும் பிரஜைகளை விருத்திசெய்தார்கள். எப்படியெனில் அவ்விருவர்களுக்கும் பிரியவிரதன், உத்தானபாதன் என்ற இரண்டு பிள்ளைகளும், ஆஹூதி, தேவஹூதி, பிரசூதி என்ற மூன்று பெண்களும் ஆகிய ஐந்து குழந்தைகள் பிறந்தன. அந்த மனு அந்தப் பெண்களில் ஆஹூதி யென்பவளை ருசி யென்பவருக்கும், தேவஹூதியை கர்தம பிரஜாபதிக்கும், பிரசூதியைத் தக்ஷருக்கும் கொடுத்தார். அந்த மூன்று பெண்களுடைய குழந்தைகளால் இந்த ஜகத் முழுவதும் நிறைந்தது.

நோட்டு

தருமத்தின்——ஆக்ஷே—முதலாவது ஸ்கந்தத்தில் தபஸ், சௌசம், தயை, சத்யம் ஆகிய நான்கு பாதங்களென்று சொல்லப்

பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் சௌசம், தயை சொல்லப் படவில்லை. அவைகளுக்குப் பதிலாக வித்தை, தானம் சொல் லப்பட்டிருக்கிறதே எப்படிப் பொருந்தும்? சமா— வித்தை என்றால் சௌசம் என்றே அர்த்தம். வித்தையால், ஞானத் தால் மிகுந்த சுத்தி ஏற்படுகிறது. "ஜீவனுக்குப் பரமாத்மா ஞானமுண்டானால அதுவே அதிகமான பரிசுத்தி", ஸ்மிருதி- தானமென்றால் தயையென்று அர்த்தம். "பிராணிகளுக்கு அபயப் பிரதானஞ் செய்ததா லுண்டாகும் புண்யத்தின் பதி னாறிலொரு பாதத்திற்கு மற்றவை சமமாகாது - ஸ்மிருதி. ஸாவித்ரம் ஸ்திரீ ஸங்கமமில்லாதிருப்பது. பிராஜாபத்யம்— உபநயன முதல் மூன்று நாள் காயத்ரியை அத்யயனஞ்செய்வது, பிராம்மம்—ஒரு வருஷம் விரதங்களைச் செய்வது. வேதங்களை அத்யயனஞ்செய்து முடிகிறவரையிலுள்ள விரதமே பிரஹத் எனப்படுகிறது. வார்த்தை -வேதத்தால் நிஷேதிக்கப்படாததான கிருஷி முதலியவை. சஞ்சயம் -யாசித்து ஜீவனஞ்செய்தல். சாலீனம்—பிறரை யாசியாமல் ஜீவிப்பது. சிலோஞ்சம்—கதிர் கதிராக எடுத்துக்கொள்வது, கணம், கணமாகப் பொறுக்கு வது ஆகியவை. வைகானஸ—உழாமல் விதைத்துப் பலித்த வைகளைப் புசிப்பவர்கள். வாலகில்ய, புதிதாகக் கிடைத்த வுடன் சம்பாதித்ததை விட்டுவிடுகிறவர்கள். ஔதும்பர - காலையில் எழுந்திருந்து எந்தத் திக்கைப் பார்க்கிறார்களோ, அதிலிருந்து கொண்டுவந்த பழம் முதலியவைகளால் ஜீவிப்பவர் கள். பேனப—காய்ந்துபோன இலை முதலியவைகளைப் புசிப் பவர்கள், குடீசக—தங்களுடைய ஆசிரமத்திற்குரிய தருமத் தையே முக்கியமாக அநுஷ்டிப்பவன். பஹூதக—கர்மத்தைப் பிர தானமாக வைத்துக்கொள்ளாமல் ஞானத்தையே முக்கிய மாகக்கொண்டவன். ஹம்ஸ—ஞானப்யாகஞ் செய்துகொண் டிருப்பவன். நிஷ்கிரிய—தத்வத்தை அறிந்தவன், அவ னுக்குக் கர்மங்களில்லை. ஸ்பர்சம்—, எண்ணும் எழுத்து முதல் ம வரையிலுள்ளவை. ஸ்வர — உயிரெழுத்துக்கள். ஊஷ்ம —ச, ஷ, ஸ, ஹ இந்த எழுத்துக்கள். அந்தஸ்த— ய, ர, ல, வ இவைகள்.

———

அத்தியாயம் 13

வராஹாவதாரம்

1—4. மைத்திரேயரால் சொல்லப்பட்டதும் மிகவும் புண்யகரமுமான வார்த்தையைக் கேட்ட விதுரர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண கதையில் மிகுந்த ஆதரவுடன், "ஓ மஹாமுனியே! பிரம்மதேவருக்குப் பிரியமுள்ள புத்திரராகிய அந்த ஸ்வாயம்புவ மனுவானவர் பிரியமுள்ள பத்தினியை அடைந்து எதனைச் செய்தார்? அரசர்களுக்குள் முந்தியவராகிய அவருடைய சரித்திரத்தைக் கேட்க, சிரத்தையுள்ளவனாக இருக்கிறேன். அவர் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவை ஆசிரயித்தவர். பகவானுடைய குணங்களைக் கேட்பது, முகுந்தருடைய பாதாரவிந்தத்தை ஹிருதயத்தில் தியானிப்பது ஆகிய இவைகளே வெகுகாலமாகச் சிரமப்பட்டு வித்தியாப்யாஸஞ் செய்ததின் பலனாகும். ஆதலால் அவருடைய சரிதத்தைச் சொல்லவேண்டும்'' என்று கேட்டார்.

5—13. அதனைக் கேட்ட மைத்திரேயர் பகவத் கதையைச் சொல்லும்படி தாம் தூண்டப்பட்டபடியால் மயிர்க்கூச்சலுள்ளவராகி, வணக்கமுள்ளவரும், ஆயிரந் தலையுள்ள பகவானுடைய பாதபீடருமாகிய (பகவான் விதுரருடைய மடியில் பிரியத்தால் கால்நீட்டிச் சயனம் செய்கிற வழக்கம்) விதுரரை நோக்கிச் சொல்லலானார்: "ஸ்வாயம்புவ மனு தம்முடைய பத்தினியுடன் எப்பொழுது உண்டானாரோ அப்பொழுது அவர் இரு கைகளைக் கூப்பி வணங்கி, பிரம்மதேவரை நோக்கி, "நீர் ஒருவரே இந்த சகல ஜகத்தையும் உண்டுபண்ணினவர்; அதற்கு விருத்தியை ஏற்படுத்தியவர்; போஷிப்பவர்; நீர் பிறரை அபேட்சியாதவரானாலும் உம்முடைய பிரஜைகளாகிய நாங்கள் எதனைச்செய்தால் உமக்குக் சிசுரூஷைசெய்ததாக ஆகும்? ஓ ஸ்தோத்திரஞ்செய்யக்கூடியவரே! எதனைச் செய்தால் இவ்வுலகத்திலும் மேலுலகத்திலும் எங்கும் கீர்த்தி உண்டாகும்? எங்களால் செய்யக்கூடிய அந்தக் கர்மங்கள் இவைகளென்று சொல்லவேண்டும். உமக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன்'' என்று கேட்டார். அப்பொழுது பிரம்ம

தேவர் புத்திரனை நோக்கி, "குழந்தாய், உம்மிடத்தில் மிகவும் பிரியமடைந்தேன். உங்க ளிருவர்களுக்கும் க்ஷேமம் உண்டாகட்டும்; என்னால் உபதேசிக்கப்படும் காரியத்தைக் கபடமற்றவராய்ச் செய்யும்; புத்திரர்கள் தங்களுடைய சக்திக்குத் தக்கபடி மாத்ஸர்யமில்லாதவர்களாக (ஸனகர் முதலியவர்களே செய்யவில்லையே, அப்படியிருக்க நாம் பிதாவின் கட்டளைப்படி நடக்கவேண்டுமா வென்று நினைக்காமல்) பிரீதியுடன் பிதாவின் கட்டளையின்படி நடந்தார்களானால் பிதாவைப் பூஜித்ததாகும். இதுதான் புத்திரர்கள் செய்யவேண்டிய காரியம். ஆனதால் நீர் இவளிடத்தில் உமக்குச் சமமான குணசாலிகளான குழந்தைகளை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு பூமியைத் தருமமாகப் பரிபாலியும். மஹாவிஷ்ணுவை யாகத்தால் பூஜியும். பிரஜைகளைக் காப்பாற்றினால் எனக்கு மேலான சிசுரூஷை செய்ததாகும். மேலும் யக்ஞ சுரூபியாகிய பகவான் எவர்களிடம் சந்தோஷப்படவில்லையோ அவர்கள் செய்யும் காரியம் யாவும் பிரயோசனமற்றவை; அவர்கள் தமது ஆத்மாவினாலேயே ஆதரிக்கப்படுகிறதில்லை. அந்தப் பகவானும் பிரஜாபாலனஞ்செய்யும் உம்மிடத்தில் சந்தோஷப்படுவார்" என்றார்.

14—19. அதனைக் கேட்ட ஸ்வாயம்புவ மனுவானவர் பிரம்மதேவரை நோக்கி, "ஓ பாபங்களைப் போக்குகிறவரே! உம்முடைய ஆஞ்ஞையின்படி நடக்கிறேன். எனக்கும் பிரஜைகளுக்கும் வாசஸ்தலம் இன்னதென்று சொல்லவேண்டும். சகல பிராணிகளுக்கும் இருப்பிடமாகிய பூமியானது ஜலத்தில் மூழ்கியிருக்கிறது. ஓ தேவ! இந்தப் பூமிதேவியை உயரக் கொண்டுவருவதற்காக முயற்சிக்கவேண்டும்" என்றார். அதனைக் கேட்டு, பிரம்மதேவர் ஜலத்தில் மூழ்கியிருக்கும் பூமியை உயரக் கொண்டுவருவதைப்பற்றித் தமக்குள் யோசிக்கலானார். 'பிரளயகால ஜலத்தை எல்லாவற்றையும் குடித்தேன்; பூமியில் பிரஜைகள் வசிக்கும்படி செய்தேன். தேவர்கள், அஸுரர்கள், பித்ருக்கள், மனிதர்கள், பசுக்கள், பறவைகள், மலைப்பாம்புகள், மலைகள், யானைகள் இன்னும் பலவகையான பிராணிகளைச் சிருஷ்டித்துவரும்போது பூமி ஜலத்தில் மூழ்கிப்

யாதாளஞ் சென்றது; சிருஷ்டிப்பதில் பகவானால் தூண்டப் பட்ட நாம் இந்தச் சமயத்தில் என்ன செய்யலாம்; எப்படிப் பூமியை வெளியில் கொண்டுவருவேன்? ஆனாலும் எந்தப் பகவானுடைய ஹிருதயத்திலிருந்து நான் உண்டானேனோ அந் தப் பகவானே இவ்விஷயத்தில் தகுந்த உபாயத்தைச் செய்ய வேண்டும்" என்று பகவானைத் தியானஞ்செய்தார்.

20—27. அந்தச் சமயத்தில் அந்தப் பிரம்மதேவருடைய மூக்குத் துவாரத்திலிருந்து ஒரு பன்றிக்குட்டி வெளிப்பட்டது. அது கட்டைவிரல் அளவுள்ளதாக இருந்தது. மேலும் அது அவர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே ஆகாசத்திலிருந்த படி யானைபோலப் பெரிய சரீரமுள்ளதாக விருத்தியடைந்தது. அது ஆச்சரியப்படக்கூடியதாக இருந்தது. அதனைக் கண்ட மரீசி முதலியவர்களும், ஸனகர் முதலியவர்களும், ஸ்வாயம் புவ மனுவும் "இதென்ன ஆச்சரியம்! பன்றி யுருவத்துடன் பெரிய பிராணியொன்று திவ்யசரீரமுள்ளதாக இருக்கிறது. இது பிரம்ம தேவருடைய மூக்கிலிருந்து வெளிப்பட்டது; கட்டைவிரல் அள வுள்ளதான இதன் தலை ஒரு க்ஷணத்தில் மலைபோன்றதாகி விட்டதே; ஒருகால் பகவானே இந்தச் சரீரத்துடன் அவதரித் திருக்கிறாரோ? மனத்திற்குக் கவலையாய் இருக்கிறதே" என்று யோசித்துக்கொண்டு இருந்தார்கள். அப்பொழுது மலைபோன்ற சரீரமுள்ளவரும் வராஹ ரூபந் தரித்தவருமான பகவான் கர்ச் சித்தார். அந்தச் சப்தத்தால் திக்குகளில் எதிரொலி உண் டாயிற்று. அதனைக் கேட்டு பிரம்மதேவர் முதலியவர்கள் சந் தோஷ மடைந்தார்கள். தபோலோகம், ஸத்யலோகம் இவை களில் வசிப்பவர்கள் தம்முடைய துக்கத்தைப் போக்கக்கூடிய மாயா வராஹத்தின் அந்தக் கர்க்கர சப்தத்தைக் கேட்டுப் பரிசுத்தங்களான மூன்று வேதங்களால் ஸ்தோத்திரஞ் செய் தார்கள்.

28—35. வேதங்களால் ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப்படும் சரீர முள்ள அந்தப் பகவான் அந்தப் பிராமணோத்தமர்களால் உச்சரிக்கப்பட்டவைகளும், தம்முடைய குணங்களை அனுவதித்த வைகளுமாகிய வேதங்களைக் கேட்டுக்கொண்டு ஜலத்திற்குட் பிர

வேசித்தார். பூமியை வெளியில் கொண்டுவருகிற முயற்சியுடன் வராஹமாக (பன்றி) அவதரித்த பகவான் ஆகாசத்தில் வாலை உயரத் தூக்கிக்கொண்டும் கடினமான சரீரமுள்ளவரும், அதிகக் கடினமாகிய மயிருள்ளவரும், குளம்புகளால் மேகங்களை அடித்தவரும், தம்முடைய சிங்கப் பற்களுடைய தேஜஸினாலும், நேத்திரகாந்தியாலும் மற்ற பிரகாசத்தை அபேட்சியாமல் பிரகாசித்திருந்தார்; பிடரி மயிர்களை உதறிக்கொண்டுமிருந்தார். மேலும் அவர் யக்ஞசுரூபி; வராஹமாக அவதரித்வர்; பயங்கரமாகிய பார்வையுள்ளவரானாலும் பிராமணர்களைச் சந்தோஷமாகப் பார்த்தார்; அப்பொழுது அவர் பூமி சென்ற வழியை மூக்கினாலேயே தெரிந்துகொண்டு ஜலத்திற்குள் சென்றார். வஜ்ரத்தால் செய்யப்பட்ட மலைபோலக் கெட்டியான சரீரமுள்ள அந்த வராஹம் வேகமாகக் குதித்ததால் சமுத்திரமானது மிகவும் உபத்திரவப்பட்டு அலைகளாகிய நீண்ட கைகளை நீட்டிக்கொண்டு, "ஓ யக்ஞவராஹரூபியான பகவன்! என்னைக் காப்பாற்றும்" என்று உரக்கக் கதறினது போலிருந்தது. அப்பொழுது மூன்று கணுக்களுள்ள (பிராதஸ்ஸவநம், மத்யந்தினஸவநம், ஸாயம்ஸவநமென்ற) யக்ஞரூபியான பகவான் கரையற்ற சமுத்திர ஜலத்தைத் தம்முடைய நீண்ட குளம்புகளால் பிளந்துகொண்டு பாதாளஞ் சென்று பூமியைக் கண்டார். பிரளய காலத்தில் இவர் ஜலத்தில் சயனஞ்செய்துகொண்டு பூமியை வயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றினார். அவள் சகல ஜீவராசிகளுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவள். அப்பொழுது அவர் தம்முடைய சிங்கப் பல்லால் பூமியைத் தூக்கிக்கொண்டு மிகவும் பிரகாசித்தார். அந்த ஜலத்தில் அசுரர்களுக்குள் முந்தியவனான இரண்யாக்ஷன் என்பவன் கதாயுதத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அவருக்கெதிரில் ஓடிவந்தான். அவன் விசேஷ கோபமுள்ளவன்; சகிக்கமுடியாத பராக்கிரமமுள்ளவன்; யானையைச் சிங்கம் கொன்றாற்போல அவர் பிரயாசமின்றி அந்த அசுரனைக் கொன்றார். மேலும் அவர் மலையின் தாழ்வரையில் விளையாடி, அதன் தாதுக்களால் சிவந்த கன்னங்களுள்ள யானைபோல் இரண்யனுடைய ரத்தத்தால் சிவந்த கன்னமுள்ளவரும், பச்சிலைபோல நீல வர்ணமுள்ளவராகவும்

வெண்மை நிறமுள்ள பல்லின் நுனியில் பூமியை வைத்துக்கொண்டவராகவு மிருந்தார். அவரை ஈசுவரனென்று தெரிந்துகொண்டு மஹரிஷிகள் பிரம்மதேவரை முன்னிட்டு வேதமந்திரங்களால் பின்வருமாறு துதித்தார்கள்.

36—48. ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படாதவரே! யாகத்தை விருத்திசெய்பவரே! சத்துருவை ஜயித்தீர். வேதமாகிய உம்முடைய சரீரத்தை உதறிக்கொள்ளும். உமக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறோம். உம்முடைய உரோமகூபங்களில் (மயிர்க்கால்களில்) சமுத்திரங்கள் வசிக்கின்றன. நீர் பூமியைப் பாதாளத்திலிருந்து கொண்டுவருவதற்காக வராஹமாக அவதரித்தவர்; அப்பேர்ப்பட்ட உமக்கு நமஸ்காரம். ஓ தேவ! யக்ஞசுரூபியாகிய உம்முடைய தோலில் காயத்ரி முதலிய சந்தஸ்ஸுகளும், மயிர்களில் தர்ப்பங்களும், நேத்திரங்களில் ஆஜ்யமும் (நெய்), கால்களில் சாதுர்ஹோத்ரமும் (ஹோதா முதலியவர்கள் செய்யவேண்டிய காரியம்), முகத்தின் முன்பாகத்தில் ஸ்ருக்கும், மூக்குகளில் ஸ்ரவமும், வயிற்றில் இடையும் (பக்ஷணபாத்திரம்), காதுகளில் சமஸமும், வாயில் பிராசித்திரமும், கிரஸனமென்ற முகத்திற்குள்ளிருக்கும் பாகத்தில் கிரஹங்களும் இருக்கின்றன. பக்ஷிப்பது அக்கினிஹோத்ரமாகும். நீர் அடிக்கடி அவதாரத்தால் பிரகாசிப்பதே தீக்ஷை (தீக்ஷணியேஷ்டி). உம்முடைய கழுத்தே உபஸ்தங்கள். உம்முடைய இரு சிங்கப்பற்களே பிராயணீய, உதயநீய இஷ்டிகள். நாக்கானது பிரவர்க்கியமாகிறது. யக்ஞரூபியாகிய உம்முடைய தலையானது ஸப்யம், ஆவஸத்யம் என்ற அக்கினிகளாகும். உம்முடைய ஐந்து பிராணன்களும் இஷ்டகாசயனங்களாகும். உம்முடைய ரேதஸ்ஸே சோமரசமாகும். பால்யம் முதலிய அவஸ்தையானது சவனங்களாகும். உம்முடைய சரீரத்திலிருக்கும் மாம்சம் முதலிய தாதுக்கள் அக்கினிஷ்டோமம் முதலிய சமஸ்தைகளாகும். சரீரத்தின் சந்திகள் துவாதசாஹம் முதலிய சத்திரங்களாகின்றன. நீர் யக்ஞசுரூபி (ஸோமமில்லாதவை யக்ஞங்கள்); கிரதுஸ்சுரூபி (ஸோமமுள்ளவைகள் கிரதுக்களாம்); மேலும் அனுஷ்டானமே சந்திபந்தங்கள். சகல மந்திர

சுரூபி. சகல தேவதாசுரூபி. சகல திரவியசுரூபி; சகல யாக சுரூபி; சகல கிரியாசுரூபி; வைராக்கியத்துடன் கூடிய பக்தி யால் சித்தம் ஸ்திரப்பட்டு அதனுலுண்டாகும் அபரோக்ஷ சாக்ஷாத் காரமாகிய ஞானத்தைக் கொடுப்பவர்; சகல வித்தைகளையும் உப தேசிக்கும் குரு; அப்படிப்பட்ட பகவானுகிய உமக்கு நமஸ்காரம். ஓ பூமியைத் தரிக்கும் பகவன்! மலைகளுடன்கூடிய பூமியான வள் சிங்கப்பல்லின் நுனியைக்கொண்டு உம்மால் தூக்கப்பட்ட வளாகப் பிரகாசிக்கிருள். இந்த உம்முடைய உருவமானது சேற்றுடன் தாமரைக் கொடியைத் தந்தங்களில் தரித்து ஜலத்தி லிருந்து வெளியில் வரும் சிறந்த யானையின் உருவம்போல் விளங்குகிறது. மேலும் சிங்கத்தில் பூமியைத் தரித்துக்கொண் டிருக்கும் வேதசுரூபமாகிய உம்முடைய சுரூபமானது, சிகரத்தில் மேகத்தைக் தரிக்கும் குலபர்வதம் போலிருக்கிறது. அரணி யில் அக்னியிருப்பதுபோல எந்தப் பூமியினிடத்தில் உம்முடைய தேஜஸ்ஸை (தாரணம் முதலிய சக்தியை) வைத்திருக்கிறீரோ, எந்தப் பூமியானது உமக்குப் பத்தினியாக இருக்கிருளோ அந்தப் பூமிதேவியைத் தாவரங்க ளடங்கிய ஜகத்திற்கு வாசஸ் தலமாகச் செய்யும். நீர் உலகத்திற்குப் பிதாவல்லவா? உமக்கும் இந்தப் பூமிக்கும் நமஸ்காரம் செய்கிறோம். ஓ பிரபு வே! பாதாளஞ் சென்ற பூமியைக் கொண்டுவரலாமென்று உம் மைத்தவிர வேறு யாரால் நினைக்கமுடியும்? ஆனுலும் சகல ஆச்சரியங்களுக்கும் இருப்பிடமாகிய நீர் இந்தக் காரியத்தைச் செய்தது ஒரு ஆச்சரியமல்ல. மிகவும் அற்புத மான இந்த ஜகத்தானது உம்மால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதல்லவா? ஓ ஈச! வேதமயமாகிய உம்முடைய சரீரத்தை உதறிக்கொள்ளும் போது பிடரி மயிர்களால் இறைக்கப்பட்ட மங்களகரமான ஜலத் துளிகளால் தபோலோகம், சத்யலோகம் இவைகளில் வசிக்கும் நாங்கள் பரிசுத்தர்களாகச் செய்யப்பட்டுக் காப்பாற்றப்பட்டோம். ஓ பகவன்! கரையற்ற கர்மங்களுடைய உம்முடைய சரிதங்கள் எல்லாவற்றையும் எவன் அறிய விரும்புகிருனே, அவனுடைய எண்ணம் நிறைவேறுகிறதில்லை. (பகவானுடைய சரிதங்கள் அறிய முடியாதவையென்பது கருத்து.) மேலும், உம் முடைய யோகமாயையின் குணசம்பந்தத்தால் இந்த ஜகத்

யாவும் மோகித்திருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட மகிமைபொருந்திய ஓ ஈச! எல்லா ஜகத்திற்கும் க்ஷேமத்தை உண்டுபண்ணும்.

48—52. பிரம்மிஷ்டர்களான அந்த மகரிஷிகளால் இம்மாதிரி துதிக்கப்பட்ட பகவான் தம்முடைய குளம்புகளால் கலக்கப்பட்ட ஜலத்தில் (முன்போல ஜலத்தில் மூழ்காமலிருக்கும் வண்ணம் ஜலத்திற்குத் தரிக்கும் சக்தியைக் கொடுத்து) பூமியை ஸ்தாபித்துச் சென்றார். கானம் பண்ணத்தகுந்த மாயா விலாசங்களுள்ள ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவினுடைய இந்தக் கதையானது மிகவும் அழகானது; விரும்பத்தக்கது; இதைப் பக்தியுடன் கேட்பவர்கள், கேட்கச்செய்பவர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய ஹிருதயத்தில் சீக்கிரமாக ஜனார்த்தனர் பிரசன்னராக வசிக்கிறார். சகல மங்களத்தையும் கொடுக்கக்கூடிய பிரபுவாகிய அவர் எவனிடத்தில் சந்தோஷமடைகிறாரோ, அவனுக்கு எது தான் கிடைக்காது? மற்ற அற்ப பலங்களால் என்ன பிரயோசனம்? பரமபுருஷன் தம்மையே பஜிப்பவர்களுடைய ஹிருதயத்தில் வசிப்பதுமல்லாமல் மேலான தம்முடைய பதத்தையும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கிறார். ஆதலால் உலகத்தில் முன்காலத்தில் நடந்த பகவானுடைய சரிதங்களாகிய அமிருதத்தைக் காதுகளாகிய அஞ்ஜலி (சேர்ந்த கைகள்) யால் பானஞ் செய்த எந்தப் புருஷன்தான் போதுமென்று திருப்தியடைவான்? அந்த பகவத் கதை சம்சாரபந்தத்தைப் போக்கக் கூடியது. விவேகமற்ற பசுக்கள் தவிர மற்றவர்களுக்கு அந்த பகவத் கதையில் ஆசையொழியாது.

அத்தியாயம் 14

திதி தேவி கர்ப்பத்தை அடைந்தது

1—4. மைத்திரேயர் முகமாக வராஹவதாரஞ் செய்த ஸ்ரீஹரியினுடைய கதையைக் கேட்ட விதுரர் திருப்தியடையாமல் கைகூப்பிக்கொண்டு பகவத்கதையைக் கேட்பதாகிய விரதமுள்ள வராய் மைத்திரேயரை நோக்கி, "ஓ முனிகளுக்குள் சிறந்தவரே! யக்ஞசுரூபியான அந்த ஹரியினால் தைத்தியர்களுக்

குள் முந்தியவனாகிய இரண்யாக்ஷன் கொல்லப்பட்டான்" என்று நீர் சொல்லக் கேட்டேன். பகவான் பூமியைத் தம்முடைய சிங்கத்தின் நுனியால் பிரயாசமின்றிக் கொண்டுவந்தாரல்லவா? அப்பொழுது அவருக்கும் அந்த அசுரனுக்கும் யுத்தம் நேர்ந்த காரணமென்ன? ஓ ரிஷியே! அதனைச் சுருக்கமாகக் கேட்டும் என்னுடைய மனம் திருப்தியடையவில்லை. ஆதலால் அவனுடைய பிறப்பு முதலியவைகளைச் சிரத்தையுடன் கேட்க விரும்புகிறேன். அவைகளை விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டும்" என்று மறுபடியும் கேட்டார்.

5—15. "ஓ வீரராகிய விதுரரே! நன்றாகக் கேட்டீர்; அந்தப் பகவானுடைய அவதார கதையானது மனிதர்களுக்கு மிருத்யு பாசத்தைப் போக்கக்கூடியது; உத்தானபாதருடைய புத்திரனாகிய துருவனென்ற குழந்தையானவன் நாரதரிடமிருந்து இந்த அவதாரக் கதையைக் கேட்டு மிருத்யுவின் தலையில் காலை வைத்து விஷ்ணுபதத்தை அடைந்தான். (துருவன் பார்ஷதர்களால் கொண்டுவரப்பெற்ற விமானத்தி லேறும்போது சமீபத்தில் வந்த மிருத்யுவின் தலையில் காலை வைத்து விமானத்தில் ஏறினான்.) முன்னொரு காலத்தில் தேவர்களுக்குப் பிரம்மதேவரால் சொல்லப்பட்ட ஒரு சிறு இதிகாசத்தை நான் கேட்டிருக்கிறேன்" என்று மைத்திரேயர் சொல்ல ஆரம்பித்தார். "ஓ விதுரரே! தக்ஷருடைய பெண்ணாகிய திதி தேவியானவள் மன்மதனால் பீடிக்கப்பட்டு, சந்தியா காலத்தில் தன்னுடைய பர்த்தாவாகிய மாரீசரை இச்சித்தாள். எப்படியெனில், அவர் சூரியன் அஸ்தமயத்தை அடையும்போது அக்கினியை நாவாகவுடையவரும், யக்ஞங்களுக்கு அதிபதியுமான பரம புருஷனை ஹவிஸ்ஸினால் பூஜித்து அக்கினிஹோத்திரசாலையில் உட்கார்ந்து தியானஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது திதியானவள் அவர் சமீபஞ்சென்று, "ஓ வித்வானாகிய மஹரிஷியே! மன்மதன் வில்லைக் கையிலெடுத்து, ரஸ்தாளி வாழையை யானை உபத்திரவித்தாற்போல் உம்மை உத்தேசித்து என்னைப் பீடிக்கிறான்; நான் தீனையாகவிருக்கிறேன். ஸபத்தினிகளுடைய (சக்களத்திகள்) ஸமிருத்திகளைப் பார்த்து எரிக்கப்படும்

என்னிடத்தில் அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும். எந்த ஸ்திரீகள் உம்மைப்போன்ற பர்த்தாவை அடைந்தார்களோ, எவர்கள் பர்த்தாவினிடத்தில் அதிக பகுமானத்தை வைத்தவர்களோ அவர்களுடைய கீர்த்தியானது உலகங்களிலும் பரவும். பர்த்தாவே பார்யையிடத்தில் நல்ல புத்திரனாகப் பிறக்கிறானென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. முன்னொரு காலத்தில் எங்களுடைய பிதாவும், பெண்களிடத்தில் பிரியமுள்ளவருமான தக்ஷர் பெண்களை நோக்கி, "ஓ குழந்தைகளே! யாரை நீங்கள் விவாகஞ் செய்துகொள்ளப்போகிறீர்கள்" என்று தனித்தனியே கேட்டுப் பெண்களுடைய அபிப்பிராயத்தை தெரிந்துகொண்டு உம்முடைய சுபாவத்தை அனுசரித்தவர்களான பதின்மூன்று பெண்களையும் உமக்குக் கொடுத்தார். (ஆனதால் எங்களுக்குள் பேதபுத்தி வைக்கக்கூடாதென்பது கருத்து.) ஓ தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ளவரே! உபத்திரவப்பட்டவர்கள் பெரியோர்களைச் சரணமடைந்தால் வீண்போகாதல்லவா? ஆதலால் எனக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்யவேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டாள்.

16—29. இப்படி தீனையாயும், வெகுவாகப் பேசுகிறவளும், மன்மதனால் பீடிக்கப்பட்டவளுமான அந்தத் திதியை நோக்கி மாரீசரானவர், "ஓ பயந்தவளே! உன்னுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்கிறேன். தருமம், அர்த்தம், காமம் ஆகிய இந்தத் திரிவர்க்கமும் ஸ்திரீயினால் சித்திப்பதால், அவளுக்குப் பிரியமானதை எவன்தான் செய்யமாட்டான்? நல்ல களத்திரமுள்ள புருஷன் மற்ற ஆசிரமிகளுக்கும் உபகாரஞ்செய்து (அன்னம் முதலியவைகளைக் கொடுப்பதால்) தன்னுடைய ஆசிரம தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதால், கப்பலால் சமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதுபோலத் துக்க சமுத்திரத்தைத் தாண்டுகிறான். க்ஷேமத்தை விரும்பிய புருஷனுக்கு எவளைப் பாதி சரீரமென்று சொல்லுகிறார்களோ, புருஷன் எவளிடத்தில் சகல பாரத்தையும் ஒப்பித்துக் கவலையற்றவனாகச் சஞ்சரிக்கிறானோ, துர்க்கத்திற்கு அதிபதி (அரசன்) திருடர்களை ஜயிப்பதுபோல் எந்த ஸ்திரீயின் பலத்தால் கிருஹஸ்தன் மற்ற ஆசிரமிகளால் ஜயிக்க முடியாதவையான இந்திரியங்களைச் சிரமமின்றி அடக்கு

கிருனே, (ஸ்திரீயுள்ளவனுடைய இந்திரியங்கள் பெரும்பாலும் பரஸ்திரீகளிடம் செல்லுகிறதில்லையென்று கருத்து) ஓ வீட்டிற்கு அதிபதியாயிருப்பவளே! அப்படிப்பட்ட பலவகையிலும் உபகாரஞ் செய்கிற உனக்கு என் ஆயுள் முழுவதும் பதிலுபகாரஞ் செய்தாலும், ஜன்மாந்தரங்களில் செய்தாலும் அது பதிலாகாது. மேலும், குணத்தைக் கிரகிக்கும் எவர்கள் பதில் செய்வோம் என்று நினைக்கிருர்களோ, அவர்கள் பதில் செய்ய முடியாதவர்களே யாவார்கள். ஆனாலும் உனக்குப் புத்திரன் பிறக்கும் உபாயத்தைச் செய்கிறேன். என்னை நிந்திக்காமல் ஒரு முகூர்த்த காலம் பொறுத்துக்கொள்; ஏனென்ருல் இந்தக் காலமானது மிகவும் பயங்கரமானது; பயங்கரங்களாகிய பிராணிகள் சஞ்சரிக்கக்கூடியது; இந்தச் சமயத்தில் ருத்ரருடைய பூதகணங்கள் சஞ்சரிப்பார்கள்; ஓ பதிவிரதையே, இந்த சந்தியா காலத்தில் பரமசிவன் விருஷபத்தின் மீதேறித் தம்முடைய பார்ஷத கணங்களுடன் எங்கும் சஞ்சரிக்கிருர்; அந்தப் பரமசிவனுடைய ஜடைகளில், சுடலையில் வீசும் சுழல் காற்றினுல் கிளம்பிய தூளிகள் படிந்திருக்கின்றன; நான்கு புறத்திலும் பரந்து மிருக்கின்றன; காந்தியுள்ளவைகளுமாகவு மிருக்கின்றன. மேலும் அவர் பொன்னிறமான தம்முடைய சரீரத்தில் விபூதியைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறவர்; அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய தேவரன் (பர்த்தாவின் சகோதரன்) மூன்று கண்களால் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிருர். லோகத்தில் அவருக்கு பந்துவாவது, மற்றவனுவது (உதாசீனன்), மித்திரனுவது, சத்ருவாவது இல்லை. (எல்லாரிடத்திலும் சமமாயிருப்பவரென்று கருத்து.) அவருடைய சரணங்களால் நிர்மால்யம்போல் தள்ளப்பட்டதும், தோஷமுள்ளதென்று நிச்சயிக்கப்பெற்றதுமான மாயையை (அவருடைய விபூதியை) சம்சாரிகளான நாங்கள் மிகுந்த பிரசாதமென்று விரும்புகிறோம். அவித்யையைத் தாண்ட விரும்பிய வித்வான்கள் அவருடைய தோஷமற்ற சரிதத்தைக் கானஞ் செய்கிருர்கள். அவருக்குச் சமமானவனும், மேலானவனும் உலகத்தில் ஒருவருமில்லை. அப்படிப்பட்ட சாதுக்களுக் கதிபதியான அவர் பிசாசத்தின் நடைபோன்ற ஆசாரத்தை அனுஷ்டிக்கிருர்; பின்னும் அவர் ஆத்மசுரூபத்திலேயே ரமிப்பவர்;

அவருடைய அபிப்பிராயத்தை (உலகத்திற்குப் புத்தியைச் சொல்கிறார் என்பதை) அறியாதவர்களும், நாய்க்கு ஆகாரமாக விருக்கும் சரீரத்தையே ஆத்மா என்று நினைத்து, அதை நல்ல வஸ்திரங்களாலும், மாலைகளாலும், ஆபரணங்களாலும், சந்தனம் பூசுவது முதலியவைகளாலும் அலங்கரிப்பவர்களுமான அஞ்ஞர்கள் அவருடைய சரிதத்தைப் பரிகசிப்பார்கள். அவரால் பிரம்மா முதலியவர்கள் சிருஷ்டி முதலிய வேலைகளில் ஏற்படுத்தப்பட்டு, தங்கள் தங்கள் அதிகாரத்தைக் காப்பாற்றுகிறார்கள். இந்த ஜகத்திற்கு அவரே காரணம். மாயையானது அவருக்குச் சுவாதீனப்பட்டிருக்கிறது; அப்பேர்ப்பட்ட திவ்ய விபூதிகள்பொருந்திய பரமேசுவரன், பிசாசத்தின் செய்கையை அனுஷ்டிப்பது என்ன காரணத்தால் என்று ஊகிக்க முடியாததாக இருக்கிறது" என்றார்.

30—36. அதனைக் கேட்ட திதியானவள் மன்மதனால் கலங்கின இந்திரியங்களுள்ளவளாய்த் தாசிபோல் வெட்கத்தை விட்டு அவருடைய வஸ்திரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டாள். அந்த மாரீசர் செய்யக்கூடாத அந்தக் காரியத்தில் தம்முடைய பார்யை நிர்ப்பந்தம் செய்வதை அறிந்து அதிர்ஷ்ட சுரூபியான பரமேசுவரனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து ரகஸ்யத்தில் அவளுடன் சேர்ந்தார். பிறகு ஸ்நானஞ் செய்து பிராணாயாமஞ் செய்து மௌனமாகத் தோஷமற்றதும், சாசுவதமானதும், தேஜோரூபமாயுள்ள பரமாத்மாவைத் தியானஞ்செய்தார். ஓ பரத வம்சத்தில் பிறந்தவரே! திதி தேவியானவள் அந்தக் கர்ம தோஷத்தால் வெட்கமடைந்து அந்த மஹரிஷியிடம் வந்து தலை குனிந்தவளாக, "ஓ பிராமணோத்தம! சகல பூதங்களுக்கும் அதிபதியான பரமசிவனுக்கு நான் அபராதஞ்செய்தே னல்லவா? அதனால் அவர் கோபங்கொண்டு என்னுடைய வயிற்றில் உண்டாகும் கர்ப்பத்தைக் கெடுத்துவிடாமலிருக்கும்படி அனுக்கிரகிக்கவேண்டும். மஹாதேவரும், உக்கிரரும், எல்லாவற்றையும் உண்டுபண்ணுகிறவரும், மங்களத்தைச் செய்பவரும், பக்தர்களைக் காப்பாற்றுபவரும், சத்துருக்களைச் சிட்சிப்பவரும், அஸத்துக்களிடத்தில் கோபமுள்ளவரும் ஆகிய ருத்ரருக்கு நமஸ்

காரம். வேடர்களாலும் (தயையில்லாதவர்கள்) தயவுசெய்யக் கூடிய ஸ்திரீகளாகிய நம்மிடத்தில் அனுக்கிரக சுபாவமுள்ளவரும், ஸதீதேவிக்குப் பர்த்தாவுமான அந்தப் பகவான் தயவு செய்யட்டும் (ஸ்திரீகளுடைய சுபாவத்தை அறிந்தவர்)" என்று கேட்டுக்கொண்டாள்.

37—51. இப்படித் தன்னுடைய கர்ப்பத்திற்கு க்ஷேமத்தை விரும்புகிறவளும், நடுங்குகிறவளும், மூவுலகத்திற்கும் தகுந்தவளும், தமது பார்யையுமான திதிதேவியை அந்த மாரீசர் நோக்கி, சந்தியா கால நியமங்களை முடித்துக்கொண்டு, "ஓ கோப சுபாவமுள்ளவளே! உன்னுடைய சித்தம் அசுத்தமாகவிருந்ததாலும், முகூர்த்த தோஷத்தாலும் (சந்தியாகாலமா யிருந்தபடியால்), என்னுடைய கட்டளையை மீறினதாலும், தேவர்களை அவமதித்ததாலும் உனக்குத் துஷ்டர்களான இரண்டு பிள்ளைகள் பிறப்பார்கள். அவர்கள் மூன்று உலகங்களையும் அந்தந்த உலக பாலகர்களையும் அடிக்கடி கதறச்செய்வார்கள்; யாதொரு அபராதமும் செய்யாத பிராணிகள் அவர்களால் அடிக்கப்பட்டு மிகவும் தைன்யத்தை அடைவார்கள். உலகத்திலுள்ள ஸ்திரீகள் நிக்கிரகிக்கப்படுவார்கள். பெரியோர்களுக்கு அவர்கள் கோபத்தை யுண்டுபண்ணுவார்கள். அப்பொழுது உலகத்திற்கு அதிபதியும், அவைகளைப் பரிபாலிப்பவருமாகிய பகவான் கோபங்கொண்டு பூமியில் அவதரித்து வஜ்ராயுதத்தைத் தரித்த இந்திரன் பர்வதங்களை யுடைப்பதுபோல அவ்விருவர்களையும் கொல்லப்போகிறார்" என்று சொன்னார். அதைக் கேட்ட திதியானவள் பர்த்தாவை நோக்கி, "ஓ பிரபுவே! என்னுடைய புத்திரர்களைச் சக்கரபாணியாகிய பகவான் கொல்லட்டும். பிராமணர்களிடமிருந்து அவர்களுக்கு வதம் நேரிடவேண்டாம். பிராமணர்களுடைய சாபத்தால் எரிக்கப்பட்டவர்களும், பிராணிகளுக்குப் பயத்தை உண்டுபண்ணுகிறவர்களும், எந்தெந்த ஜன்மத்தையடைந்தாலும், அவ்விடத்திலிருக்கும் நரகிகளும் (பாபிகளும்) அவர்களிடத்தில் தயவுசெய்யமாட்டார்கள்" என்றாள். அதைக் கேட்டு மாரீசர் திதியை நோக்கி, 'செய்த குற்றத்தைப் பற்றி உனக்குப் பச்சாதாபம் நேர்ந்தபடியாலும், உடனே யுக்தம்;

அயுக்தம் இவைகளை விசாரித்ததாலும், ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவினிடத்திலும், பரமசிவனிடத்திலும் கௌரவபுத்தி யுண்டானதாலும், என்னிடத்தில் பிரியமுண்டானதாலும் உன்னுடைய பிள்ளையாகிய ஹிரண்யகசிபுவின் புத்திரர்களுக்குள் ஒருவன் பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியவனாக இருப்பான். பகவானுடைய குணங்களுடன் சுத்தமாகிய அவனுடைய கீர்த்தியையும் சேர்த்து ஜனங்கள் கானஞ்செய்வார்கள். தாழ்ந்த மாற்றுள்ள தங்கத்தை அக்கினியில் புடம்போடுவது முதலிய உபாயங்களால் சுத்த சுவர்ணமாகச் செய்வதுபோலப் பெரியோர்கள் அந்தக் குழந்தையின் சுபாவத்தை அனுசரிப்பதற்காக (தாங்களும் அவனைப்போல் ஆகிறதற்காக) ஓரிடத்திலும் துவேஷம் செய்யாமலிருப்பது முதலிய உபாயங்களால் தங்களுடைய ஆத்மாவைச் சுத்தப்படுத்திக்கொள்வார்கள். எவருடைய பிரசாதத்தால் இந்த ஜகத்தானது பிரகாசிக்கிறதோ, எவருடைய சுரூபமாகவிருக்கிறதோ, அப்பேர்ப்பட்ட ஆத்ம சாட்சியாகிய பகவான் அந்தக் குழந்தையினுடைய உண்மையான ஞானத்தால் சந்தோஷத்தை அடைவார். மேலும் அவன் பகவத் பக்தர்களுக்குள் சிறந்தவன்; அளவற்ற ஞானமுள்ளவன்; மிகுந்த பிரபாவமுள்ளவன்; பெரியோர்களுக்கும் பெரியவன்; மேலும் அவன் விசேஷ பக்தியால் சுத்தமான தன்னுடைய மனத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தியானித்துக் கொண்டு, தேகம் முதலியவைகளின் அபிமானத்தை விட்டு விடுவான். பின்னும் அந்தப் புத்திரன் நல்ல சுபாவமுள்ளவன்; நல்ல குணங்களுக்கு உற்பத்தி ஸ்தானம்; பிறருடைய சம்பத்தைப் பார்த்துச் சந்தோஷப்படுகிறவன்; பிறருடைய துக்கத்தால் தானும் துக்கிப்பவன்; சத்துருவற்றவன்; வெயிலால் ஜகத்திற்கு உண்டாகும் தாபத்தைச் சந்திரன் போக்கடிப்பது போல உலகத்தின் துக்கத்தைப் போக்கடிப்பான். மேலும் உன்னுடைய பௌத்திரனாகிய அவன், தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ளவரும், பக்தர்களுடைய இஷ்டத்திற்குத் தக்கபடி உருவத்தைத் தரிப்பவரும், லக்ஷ்மி தேவியாகிய ஸ்திரீயை அலங்காரமாக உடையவரும், பிரகாசிக்கும் குண்டலங்களால் அழகான முகத்தையுடையவருமாகிய பகவானை உள்ளிலும்

வெளியிலும் நேரிலும் தரிசிப்பான்" என்று அனுக்கிரகித்தார். அதனைக் கேட்டு திதியானவள் தன்னுடைய புத்திரர்களுக்குப் பகவானால் வதம் நேரிடப்போகிறதாகத் தெரிந்துகொண்டு விசேஷ உற்சாகத்தை யடைந்ததுமன்றி, பௌத்திரன் (பிள்ளையின் பிள்ளை) பகவத்பக்தனாக ஆகப்போகிறான் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டதனால் மிகவும் சந்தோஷத்தையும் அடைந்தாள்.

அத்தியாயம் 15

ஜய விஜயர்களுடைய சாபம்

1—10. திதியானவள் சத்துருக்களுடைய தேஜஸ்ஸைப் போக்கடிக்கக்கூடிய அந்த மாரீசருடைய வீரியத்தை ஆயிர வருஷங்கள் (தேவர்களுக்கு இதனால் உபத்திரவம் நேரிடுமோவென்று சந்தேகப்பட்டுக்கொண்டு) தரித்திருந்தாள். அந்தக் கர்ப்பத்தினுடைய தேஜஸினால் சூரியன் முதலியவைகள் காந்தியற்றவைகளாயின. உலகபாலர்களுக்கும் தேஜஸ் குறைந்தது; திக்குகளை இருள் சூழ்ந்துகொண்டது. அப்பொழுது தேவர்கள் பிரம்மதேவரிடஞ் சென்று, "ஓ பிரபுவே! எதனால் நாங்கள் மிகவும் பயப்படுகிறோமோ, அந்த இருள் உண்டான காரணம் உமக்குத் தெரியுமா? உம்முடைய ஞானமானது காலத்தாலும் குறைவுபடுகிறதில்லை; ஆதலால் உமக்குத் தெரியாததொன்றும் இல்லை; ஓ தேவர்களுக்கும் தேவரே! ஜகத்திற்கு அதிபதியே! உலகபாலர்களுக்கும் அதிபதியே! எல்லாருடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்தவரே! விஞ்ஞானமாகிய பலமுள்ளவரும், மாயையால் பிரம்ம சரீரத்தை அடைந்தவரும், ரஜோ குணத்தை அங்கீகரித்தவரும், பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணரும், பிரமாணங்களால் அறியமுடியாதவருமாகிய உமக்கு நமஸ்காரம். மேலும் நீர் ஜீவர்களைப் பரிபாலிப்பவர்; சகல லோகங்களும் உம்மிடத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. நீர் எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவர்; காரியகாரண சுரூபியாயிருப்பவர்; அப்படிப்பட்ட உம்மையார் பலத்தை யுத்தேசியாமல் பஜிக்கிறார்களோ, அவர்கள்

இந்திரியங்கள், மனம், சுவாசம் ஆகிய இவைகளை ஜயித்து, பக்குவமான யோகமுள்ளவர்களாக உம்முடைய பிரசாதத்தை அடைகிறார்கள். அவர்களுக்கு ஓரிடத்திலும் அவமானம் நேரிடுகிறதில்லை. பசுக்கள் கயிறுகளால் கட்டப்படுவதுபோல் சகல பிரஜைகளும், உம்முடைய வாக்காகிற வேதங்களால் கட்டுப்பட்டு, உம்மைப் பூஜிக்கிறார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் நியந்தாவாகிய உமக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறோம். திதியினால் தரிக்கப்பட்டதும், காசியபருடைய வீரியத்தாலுண்டானதுமான கர்ப்பமானது அக்கினி கட்டையில் விருத்தி யடைவது போல் வளருகிறது; அதனால் திக்குகள் இருளால் மூடப்பட்டிருக்கின்றன (நல்ல காரியங்கள் நடக்கவில்லை; ராத்திரி பகல் என்ற பிரிவு இல்லாததால்); ஆதலால் நீர் உலகத்திற்கு க்ஷேமத்தைச் செய்யும்; கருணைநிறைந்த பார்வையால் ஆபத்தையடைந்த எங்களைப் பார்க்கவேண்டும்" என்றார்கள்.

11—30. சிறந்த கைகளுள்ள ஓ விதுர! பகவானாகிய பிரம்மதேவர் சிரித்து, (திதியின் கெட்ட செய்கையை நினைத்து) அழகான வார்த்தையால் தேவர்களைச் சந்தோஷிக்கச் செய்துகொண்டு பதில்சொல்ல வாரம்பித்தார். எப்படியெனில், "ஓ தேவர்களே! என்னுடைய மானச புத்திரர்களும் உங்களுக்கு முந்தியவர்களுமான சனகர் முதலியவர்கள், விஷயங்களில் ஆசையில்லாதவர்களாய் ஆகாசத்தின் வழியாக உலகங்களில் சஞ்சரித்தார்கள். ஒருகால் அவர்கள் நிர்மல சுரூபமுள்ள பகவானாகிய மஹாவிஷ்ணுவின் உலகமாகிய வைகுண்டலோகஞ் சென்றார்கள். அந்த லோகம் எல்லாராலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டது; அவ்விடத்தில் வசிப்பவர்கள் எல்லாரும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய சரீரம் போன்ற தேகமுள்ளவர்கள்; அவர்கள் ஒரு பயனையும் உத்தேசியாமலேயே பகவானை ஆராதிப்பவர்கள்; மேலும் அவ்விடத்தில் எல்லாவற்றிற்கும் முந்தியவரும், வேதங்களாலேயே அறியக்கூடியவரும், தர்மசுரூபியுமான பகவான் சத்வமூர்த்தியாகத் தம்முடைய பக்தர்களான நமக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்துகொண்டு வசிக்கிறார். அந்த லோகத்தில் கைவல்யமே சரீரத்துடன் வசிக்கிறதென்று நினைக்கக்கூடியதும், நைச்

ரேயஸ்ம் என்ற பெயருள்ளதுமான ஒரு வனமிருக்கிறது; அதி லுள்ள மரங்கள் இஷ்டமான வஸ்துக்களைக் கொடுக்கக்கூடி யவை; எல்லா ருதுக்களிலும் ஏற்படக்கூடிய அழகுள்ளது; அவ்விடத்தில் தேவர்கள் தங்களுடைய ஸ்திரீகளுடன் பகவா னுடைய திவ்ய சரிதங்களைக் கானஞ்செய்கிறார்கள். அவைகள் ஜனங்களுடைய பாபத்தைப் போக்கக்கூடியவை; மேலும் அவர் கள் ஜலத்தின் மத்தியில் மலர்ந்திருக்கும் மாதவீ புஷ்பங்க ளுடைய வாசனையுள்ள காற்றையுங்கூடக் கவனியாமலிருக் கிறார்கள். (போகத்திற்கு சாதனங்களிருந்தாலும், அவைகளில் ஆசைப்படாமல் பகவத் குணங்களைக் கானஞ்செய்கிறார்கள்.) பின்னும் அவ்விடத்திலிருக்கும் சிறந்த வண்டானது உரக்கக் கத்தும்போது,அதனைக் கேட்ட பாராவதங்கள் (புறாக்கள்), குயில்கள், சாரஸங்கள், சக்ரவாகங்கள், நச்சுக்குருவிகள், ஹம் ஸங்கள், கிளிகள், தித்திரிகள் (நெருப்புக்கோழிகள்), மயில்கள் ஆகிய பறவைகள் தங்களுடைய கோலாஹல சப்தத்தை நிறுத்தி விட்டு, 'இந்த வண்டானது பகவத் குணங்களைக் கானஞ்செய் கிறதோ? என்று ஒரு க்ஷணகாலம் மௌனங்களாக இருக் கின்றன. மேலும், துளஸிமாலையுள்ள பகவான் துளஸியின் வாசனையில் பிரீதியுள்ளவராக இருப்பதைப் பார்த்து, மந் தாரம், குந்தம், மருதாணி, நீலோத்பலம், சம்பகம், அர்ண மென்ற புஷ்பம், புன்னை, நாகை, மகிழம், தாமரசம், பாரி ஜாதம் ஆகிய புஷ்பங்கள் துளஸியினால் செய்யப்பட்ட தபசைப் பற்றிப் புகழ்கின்றன. (அவ்விடத்திலிருப்பவர்கள் மாத்சரிய மில்லாதவர்களென்பது கருத்து.) மேலும், அவ்விடத்தில் ஸ்ரீ பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தில் நமஸ்காரஞ்செய்த மாத் திரத்தால் கிடைத்தவைகளும் (கர்மத்தால் கிடைத்தவைக ளில்லையென்பது கருத்து.) வைடூர்யம், மரகதம், சுவர்ணம் ஆகிய இவைகளால் செய்யப்பட்டவைகளுமான பக்தர்களுடைய விமானங்கள் வெகுவாக இருக்கின்றன. அந்த விமானத்தி லிருப்பவர்களும் பகவானிடத்திலேயே மனமுள்ளவர்களுமான பக்தர்களுக்கு அவ்விடத்திலிருக்கும் அழகான இடுப்பு, சிரிப்பு முதலியவைகளால் பிரகாசிக்கும் முகமுள்ள ஸ்திரீகளால் காமத்தை உண்டுபண்ண முடியவில்லை. பின்னும் அவ்

விடத்தில் பகவானுடைய கிருகமானது தங்கவேலைகளால் அழகான ஸ்படிகச் சுவருள்ளதாக இருக்கிறது. அதில் லக்ஷ்மீ தேவியானவள், தன்னுடைய சுரூபத்துடன், பாதங்களில் அணிந்த பாதசரங்களால் இனிமையான சப்தமுள்ளவளாகி, தோஷமற்றவளாய், (சஞ்சலையென்ற தோஷமற்றவளாக) தன்னுடைய கையிலிருக்கும் தாமரைப்புஷ்பத்தால் அவ்விடத்திலுள்ள தங்கத்தூள்களைப் பெருக்குகிறவள் போலக் காணப்படுகிறாள். அவளுடைய அநுக்கிரகத்திற்காகவே பிரம்மதேவர் முதலியவர்கள் முயலுகிறார்கள். மேலும் ஓ தேவர்களே! அந்த லக்ஷ்மீதேவியானவள் தன்னுடைய உத்யானத்தில் பவழக்கரை யுள்ளவைகளும், நிர்மலமாகிய ஜலமுள்ளவைகளுமான ஓடைகளில் தன்னுடைய தோழிகளுடன் துளஸியினால் பகவானைப் பூஜிக்கிறாள். அப்பொழுது ஜலத்தில் பிரதிபிம்பித்ததும், அழகான தலைமயிருள்ளதும், மேலான மூக்குள்ளதுமான தன்னுடைய முகத்தைப் பார்த்து, பகவானால் சும்பனஞ் செய்யப்பட்டதென்று நினைத்தாள். (லக்ஷ்மியின் அழகும் பகவத்ததீனம்) எந்தக் கதைகளைக் கேட்ட மனிதர்களுக்குப் புண்யமும் அதிருஷ்டமும் குறைகின்றதோ, நரகத்தை அடைகிறார்களோ, அப்பேர்ப்பட்டவைகளும், விவேகத்தைப் போக்கக்கூடியவைகளும், அர்த்தம், காமம் ஆகிய இவைகளைப்பற்றியவைகளுமான கெட்ட கதைகளைக் கேட்பவர்களும், பாபத்தைப் போக்கடிப்பவராகிய பகவானுடைய சிருஷ்டி முதலியவைகளைச் சொல்வதில் பிரியமற்றவர்களுமான பிராணிகள் அந்த வைகுண்டம் செல்கிறதில்லை. தேவர்களான நம்மாலும் விரும்பப்பட்டதும், தர்மம், ஞானம் ஆகிய இவைகளுக்கு சாதனமுமான மனுஷ்ய ஜன்மத்தை அடைந்தும், எவர்கள் பகவானுடைய மாயையால் மோஹித்து அவரை ஆராதிக்கவில்லையோ, அவர்களும் அவ்விடஞ் செல்லுகிறதில்லை. எவர்கள் தேவர்களுக்குத் தேவராகிய பகவானை அநுசரிக்கிறார்களோ, அவர்கள் நம்மாலும் ஆசைப்படக்கூடிய சுபாவமுள்ளவர்களேயாம். அவர்களுக்கு யமனுடைய உபத்திரவம் இல்லை. எவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் தங்களுடைய யஜமானனாகிய பகவானுடைய குணங்களைக் கானஞ்செய்து, அதனால் தேகம் பரவசமாகி மயிர்க்கூச்சல்

உண்டானவர்களாக இருக்கிறார்களோ, அவர்கள் மேற்சொல்லிய வைகுண்டஞ் செல்வார்கள். ஜகத்திற்கு அதிபதியாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய வாசஸ்தலமும், சகல ஜகத்தினால் கொண் டாடக்கூடியதும், தேவார்ஹமாயும், விசித்திரங்களான சிறந்த விமானங்களுடைய காந்தியுள்ளதுமான அந்த வைகுண்டத் திற்கு அம்முனிகள் தங்களுடைய யோகமாயா பலத்தால் சென்று, பரமானந்தத்தை அடைந்தார்கள். அவ்விடத்தில் அந்த மஹரிஷிகள் அற்புதமான விஷயங்களைப் பார்த்தும், அவை களில் ஆசைப்படாமல் (பகவத் தரிசனத்தின் ஆசையால்) ஆறு பிராகாரங்களைத் தாண்டி ஏழாவது பிராகாரஞ் சென்று அவ் விடத்தில் இரண்டு துவாரபாலகர்களைக் கண்டார்கள். அவர்கள் ஒரே வயதுள்ளவர்கள்; விலையுயர்ந்த தோள்வளைகள், குண் டலங்கள், கிரீடம் ஆகிய இவைகளால் அழகாயிருப்பவர்கள்; கையில் கதாயுதத்தைத் தரித்தவர்கள்; வனமாலையினால் அலங் கரிக்கப்பட்டவர்கள்; கருமையான நிறமுள்ள நான்கு கைக ளுள்ளவர்கள்; மேலும், அவர்களுடைய முகத்தில் வக்கிர மான புருவங்களும், சிவந்த கண்களும், பெரிய மூக்குகளும் இருக்கின்றன. அப்பொழுது அந்த முனிகள் சுவர்ணத் தாலும், வஜ்ரத்தாலும் செய்யப்பட்ட கதவுகளுள்ள ஆறு பிராகாரங்களுக்குள் பிரவேசித்ததுபோல, ஏழாவது பிரா காரத்திலும் துவாரபாலர்களான அவ்விருவர்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, அவர்களைக் கேட்காமலே உள்ளே சென்றார்கள். அவர்கள் சமதிருஷ்டி உள்ளவர்களாகையால் எங்கும் பய மில்லாமல் சஞ்சரிப்பவர்கள்; அவர்களை ஒருவரும் தடுக்கிற தில்லை. இப்படிப் பகவானைத் தரிசிப்பதற்காக உள்ளே செல்லு கிறவர்களும், வஸ்திரமில்லாதவர்களும், மிகவும் வயது சென்ற வர்களானாலும், ஐந்துவயதுள்ளவர்கள்போல் தோன்றுகிறவர் களும், ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்தவர்களும், தடுக்கக் கூடாதவர்களுமாகிய அந்த சனகர் முதலிய முனிவர்களைப் பார்த்து, அந்தத் துவாரபாலகர்களிருவர்களும் அவர்களுடைய தேஜசை (தைரியத்தை)ப்பற்றிப் பரிகாசஞ் செய்து, பகவானுக் குப் பிரதிகூல சுபாவமுள்ளவர்களாகிப் பிரம்பினால் அவர்களைத் தடுத்தார்கள்.

31—34. இப்படி சகல தேவர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது, ஸ்ரீ பகவானுடைய துவாரபாலர்களால் தடுக்கப்பட்ட பூஜ்யர்களான அந்த மஹரிஷிகள், சகல லோகத்திற்கும் மிகுந்த ஸுஹிருத்தாகிய பகவானுடைய தரிசனத்திற்கு விக்கினம் நேர்ந்ததால் கோபங்கொண்டு, கலங்கிய கண்களுடன், "பகவானுக்கு மிகுந்த சிசுரூஷையைச் செய்து, அதனால் வைகுண்டவாசத்தை அடைந்து எல்லாவற்றையும் சமமாகப் பார்க்கும் சுபாவமுள்ள இந்த உலக ஜனங்களுக்குள் இவர்களுடைய சுபாவம் வேறாகக் காணப்படுகிறதே, இதென்ன? ஓ துவாரபாலர்களே! மிகவும் சாந்தரும், துவேஷமற்றவருமாகிய அந்த மஹாபுருஷனிருக்குமிடத்தில் யார்தான் போகக்கூடாது? (எல்லோரும் போகலாமென்று கருத்து.) நீங்களிருவர்களும் கபட சுபாவமுள்ளவர்களாகையால் உங்களைப்போல் மற்றவர்களும் கபடமாக இருப்பார்களென்று பிறரைப்பற்றிச் சந்தேகிக்கிறீர்கள். (பகவத்பக்தி இல்லாதவர்கள் இவ்விடம் வரமாட்டார்கள். பகவான் மிகவும் சாந்தராகையால் அவரிடத்தில் பயப்படவேண்டியதில்லை. ஆகையால் நீங்கள் மிகவும் துஷ்டர்கள் என்று கருத்து.) சகல ஜகத்தையும் தம்முடைய வயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றும் பகவானுக்கு பேதபுத்தி இல்லை. குடத்திற்குள் இருக்கும் ஆகாசமானது எப்படி மஹாகாசத்தில் அடங்கியதோ, அப்படியே பரமாத்மாவினிடத்தில் தாங்கள் அடங்கியவர்களென்று வித்வான்கள் பார்க்கிறார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட பகவானிடத்தில் மற்றவர்களிடத்தில்போல் பேதபுத்தியாலுண்டாகும் பயமானது தேவர்கள்போல் வேஷந் தரித்த உங்களால் உண்டுபண்ணப்பட்டது. ஆனதால் மந்தபுத்தியுள்ளவர்களும், ஸ்ரீ பகவானுடைய வேலைக்காரர்களுமாகிய உங்களுடைய க்ஷேமத்திற்காகவே யோசித்துச் சொல்லுகிறோம். நீங்கள் பேதபுத்தியுள்ளவர்களாகையால், காமம், குரோதம், உலோபம் ஆகிய மிக்க பாபிகளாகிய மூன்று சத்துருக்கள் வசிக்கும் பூலோகத்திற்குச் செல்லுங்கள்" என்றார்கள்.

35—36. அதனைக் கேட்ட அவ்விருவர்களும், ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் வேலைக்காரர்களானாலும், "பிராமண சாபம்

அநேக அஸ்திரங்களாலும் நிவர்த்திக்கமுடியாதது" என்ற நிச்சயமுள்ளவர்களாகி, மிகவும் பயந்து அம்முனிவர்களுடைய பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு அவர்களை நோக்கி, 'ஓ மஹரிஷிகளே! குற்றஞ் செய்தவர்களான எங்களுக்குத் தக்கபடி சிக்ஷை விதித்தீர்கள். (தங்களிடத்தில் கொஞ்சமேனும் குற்றமில்லையென்பது கருத்து.) ஆனாலும் நீங்கள் எங்களிடத்தில் கிருபை செய்து, பச்சாத்தாபமடைந்து, எங்களை அநுக்கிரஹிக்க வேண்டும். எங்களுடைய புத்திக்குறைவினால் நாங்கள் கீழுலகஞ் சென்றாலும், அவ்விடத்தில் எங்களுக்கு மோகம் உண்டாகாமலிருக்கவேண்டும். அப்படி மோகம் உண்டானாலும், பகவானுடைய ஞாபகமிருக்கவேண்டும். அஃதிருந்தால் ஈசுவரனுடைய ஆஞ்ஞையை அதிக்கிரமித்ததாலுண்டான தோஷமும் நீங்கிவிடும்" என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

37—45. அப்பொழுது பெரியோர்களுக்கு மனோகரராகிய பகவான் தம்மைச் சார்ந்த துவாரபாலகர்கள் சாதுக்களுக்குக் குற்றஞ் செய்தார்களென்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, பரமஹம்சர்களான மஹரிஷிகளாலும் தேடக்கூடிய தம்முடைய பாதங்களை அசைத்துக்கொண்டு (கால்நடையாக) லக்ஷ்மீதேவியுடன் அவ்விடம் வந்தார். (என்னுடைய பாத தரிசனத்திற்காக வந்தவர்களைத் தடுத்ததால் அவர்கள் கோபங்கொண்டார்கள். அந்தத் தரிசனத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்தோமானால், கோபந் தணிந்துவிடுமென்பது கருத்து.) அந்த முனிவர்கள் அப்பொழுது அவ்விடம் வந்த பகவானைத் தரிசித்தார்கள். அவர் அந்த முனிகளுடைய சமாதியால் அடையக்கூடிய பாக்யமேயாவார். மேலும் அவரை அந்த லோகத்துப் புருஷர்கள் குடை முதலியவைகளால் உபசரிக்கிறார்கள். அவருடைய பக்கங்களில் ஹம்சம் போன்ற சாமரங்கள் வீசப்படுகின்றன. அவைகளிலிருந்து வீசும் காற்றானது மிகவும் சுகரமாகவிருக்கிறது. அதனால் சந்திரன் போலப் பிரகாசிக்கும் வெண்குடையில் தொங்குகிற முத்து மாலைகள் அசைகின்றன; அவைகளிலிருந்து ஜலத்துளிகள் விழுகின்றன. பின்னும் அந்தப் பகவான் எல்லாரிடத்திலும் தயைசெய்யும் நல்ல முகமுள்ளவர்; ஆசைப்

படக்கூடிய சத்குணங்களுக்கு வாசஸ்தலமாக இருப்பவர். பிரீதியுடன் பார்ப்பதால் மனத்திற்கு சந்தோஷத்தை யுண்டு பண்ணுகிறவர்; மேலும், அவர் சுவர்க்கத்திற்குச் சிரோரத்னமாக விருக்கும் தம்முடைய வைகுண்ட லோகத்தைத் தம்முடைய கருத்த மார்பிலிருக்கும் லக்ஷ்மீயால் பிரகாசிக்கச் செய்பவர்; மேலும் பீதாம்பரம் தரித்த பெரிதாகிய பகவானுடைய நிதம்பத்தில் பிரகாசிக்கிற கடிசூத்ரத்தாலும், வண்டுகளால் சப்திக்கும் வனமாலையாலும் அந்த உலகம் விளங்குகிறது. மேலும், அந்தப் பகவான் அழகான கங்கணத்தைத் தரித்தவர்; கருடனுடைய தோளில் ஒரு கையை வைத்தும், மற்றொரு கையால் தாமரைப் புஷ்பத்தைச் சுழற்றிக்கொண்டு மிருந்தார். அவருடைய கன்னங்கள் மின்னலை அவமதிக்கக்கூடிய மகரகுண்டலங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவை; முகமானது அழகான மூக்குள்ளது; பின்னும் அவர் ரத்னங்களிழைத்த கிரீடமுள்ளவர். கைகளுடைய மத்தியில் பிரகாசிக்கின்ற கௌஸ்துப ஹாரமுள்ளவர்; அவருடைய சரீரமானது மிகுந்த அழகுள்ளதாகையால், பக்தர்கள் அவருடைய திவ்ய தேகத்தைத் தரிசித்தவுடன், 'நானே மிகுந்த சௌந்தரியமுள்ளவள்' என்ற லக்ஷ்மீ தேவியின் அகங்காரம் இதனால் அடக்கப்பட்டதென்று நினைக்கிறார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட பகவானுடைய சரீரத்தைத் தரிசித்து அம்முனிகள் திருப்தி அடையாதவர்களாகி, மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அவருடைய பாதத்தில் தங்களுடைய சிரசு படும்படியாக நமஸ்கரித்தார்கள். அவர், பிரம்மாவாகிய என்னாலும், பரமசிவனாலும், உங்களாலும் (தேவர்களாலும்) சேவிக்கத் தக்க திவ்ய சரீரத்தைப் பிரகாசப்படுத்துகிறவர். அப்பொழுது அந்தப் புண்டரீகாக்ஷருடைய (தாமரைக்கண்ணன்) பாதங்களிலிருந்து துளஸியின் மதுவுடன் கூடிய காற்றானது மூக்கு வழியாக அவர்களுக்குட் சென்றது. அவர்கள் பிரம்மானந்தத்தை அனுபவிக்கிறவர்களானாலும், அவர்களுடைய மனம் கலங்கினது; சரீரத்தில் மயிர்க்கூச்சலுண்டாயிற்று. பின்பு அவர்கள் பகவானுடைய கருத்த தாமரை மலர்போன்ற முகத்தையும், அதில் சிவந்த அழகாயுள்ள உதடுகளையும் குருக்கத்தி மலர்போல் வெண்மையான சிரிப்பையும் பார்த்து,

பூர்ண மனோரத முள்ளவர்களாகத் திரும்பவும் இரத்தினங்கள் போன்ற நகங்களுக்கு ஆசிரயங்களான அவருடைய பாதங்களைத் தரிசித்துத் தியானஞ் செய்தார்கள். (எல்லா அவயவங்களுடைய லாவண்யத்தை ஒரே தடவையில் பார்த்து, சிரசிக்க முடியாதவர்களாக, அடிக்கடி பார்த்தார்களென்பது கருத்து. (அந்தப் பகவான் யோகமார்க்கத்தைக்கொண்டு தேடுபவர்களால் தியானஞ் செய்யக்கூடியவர்; அநேக ஞானிகளால் உபாசிக்கப்பட்டவர்; புருஷரூபத்தைக் காண்பித்தவர்; மற்றவர்களுக்குக் கிடைக்காதவைகளும், இயற்கையாகவே கிடைத்தவைகளுமான எட்டுவித ஐசுவர்யங்களுள்ளவர்; அப்பேர்ப்பட்ட பகவானை அந்த சனகர் முதலிய மஹரிஷிகள் பின்வருமாறுத் ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள்.

46—50. "ஓ பகவன்! நீர் சகல பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்திலிருப்பவரானாலும், துஷ்டர்களுடைய கண்களுக்குப் புலப்படுகிறதில்லை. அப்பேர்ப்பட்ட நீர் எங்களுடைய கண்களுக்குப் புலப்பட்டீர். உம்மிடத்திலிருந்து உண்டானவரும், எங்களுக்குப் பிதாவுமான பிரம்மதேவர், உம்முடைய ரகசியத்தை உபதேசித்தபொழுதே, நீர் காதின் வழியாக எங்களுடைய ஹிருதயத்தை அடைந்திருக்கிறீர். ஓ பகவன்! உம்மைப் பரமாத்மாவென்றும், சுத்தசத்வமூர்த்தியாகையால் பக்தர்களுக்கு ரதியை (ஆசையை) உண்டுபண்ணுகிறவராகவும், தெரிந்துகொள்ளுகிறோம். உம்முடைய கிருபையால் (அனுதாபம்) பக்தியோகத்தை அடைந்து, அதனால் மனத்திலிருக்கும் அகங்காரத்தை ஒழித்து,வைராக்யமடைந்த மஹரிஷிகள் உம்மையறிவார்கள். மேலும், ஸ்தோத்திரம் பண்ணக்கூடியதும், பரிசுத்தியை உண்டுபண்ணக்கூடியதுமான உம்முடைய் கதையின் ரசத்தை எவர்கள் அறிந்திருக்கிறார்களோ, எவர்கள் உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தைச் சரணமடைந்திருக்கிறார்களோ, அந்தப் பக்தர்கள் உம்முடைய அனுக்கிரக ரூபமான மோக்ஷத்தையும் விரும்புகிறதில்லை. அப்படியிருக்க, பயமுள்ளதாகிய இந்திரபதம் முதலியவைகளை விரும்புவார்களா? ஓ பகவன்! உம்முடைய பக்தர்களைச் சபித்ததால் நாங்கள்

தங்களுக்கு அபராதஞ் செய்தவர்களானோம். அதனால் எங்களுக்கு ஜன்மம் ஏற்படுமோ? வண்டானது முட்களால் வருத்தப்பட்டும் புஷ்பங்களில் ரமிப்பதுபோல அந்த ஜன்மாவிலும் எங்களுடைய மனமானது உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தையே நினைத்திருக்குமானால் அந்த ஜன்மமும் எங்களுக்குக் கிடைப்பது சம்மதமே யாகும். ஆனால் துளசியானது உம்முடைய பாதத்தின் சம்பந்தத்தால் விளங்குவதுபோல் எங்களுடைய வாக்கும் தங்களுடைய குணங்களைச் சொல்வதாலேயே பிரகாசிக்கவேண்டும்; எங்களுடைய காதுகளும் உம்முடைய கல்யாண குணங்களைக் கேட்பதாலேயே நிறைந்திருக்கவேண்டும். ஓ மிகுந்த கீர்த்தியுள்ளவரே! நீர் இந்த திவ்ய சுரூபத்தை நாங்கள் பார்க்கும்படி செய்ததால் எங்களுடைய கண்கள் சபலங்களாயின. இந்த சுரூபம் துஷ்டர்களுக்குப் புலப்படாது; அந்தப் பகவானாகிய உமக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறோம்" என்று சொன்னார்கள்.

அத்தியாயம் 16

ஜய விஜயர்களுடைய அநுக்கிரகம்

1—2. அந்த சனகர் முதலிய யோகிகளுடைய வார்த்தையைச் சிலாகித்து வைகுண்டத்திலிருக்கும் சாக்ஷாத் பகவான், "இந்த ஜயன், விஜயன் என்கிற இருவர்களும் என்னுடைய பார்ஷதர்களானாலும் இவர்கள் தர்மத்தை அதிக்கிரமித்தவர்கள்; ஆதலால் இவர்கள் விஷயத்தில் என்னுடைய பக்தர்களான உங்களால் செய்யப்பட்ட சிக்ஷையானது எனக்கும் அபிமதமேயாம்; எனக்குப் பிராம்மணர்களே முக்கியமான தெய்வம். என்னுடைய வேலைக்காரர்களால் செய்யப்படும் குற்றமானது என்னால் செய்யப்பட்டதாகவே நினைக்கிறேன்; நீங்கள் மன்னிக்கவேண்டும். எவனுடைய வேலைக்காரன் கெட்ட காரியத்தைச் செய்கிறானோ, அவனைப்பற்றி ஜனங்கள்

பேசிக்கொள்வார்கள் அல்லவா? அது குஷ்டரோகமானது தோலைக் கெடுப்பதுபோல யஜமானுடைய கீர்த்தியைக் கெடுத்துவிடுகிறது; என்னுடைய சுத்தமும் அமிருதமயமுமாகிய கீர்த்தியைக் கேட்பதால் அதில் ஸ்நானஞ்செய்யும் சண்டாளன் வரையிலுள்ள ஜகத்தானது பரிசுத்தமாகிவிடுகிறது. உங்களிடமாக நல்ல கீர்த்தியை அடைந்து விளங்கும் நான் என்னுடைய கையானாலும் உங்களுக்கு விரோதஞ் செய்யுமானால் அதை வெட்டிவிடுவேன். பிராமணர்களைச் சேவித்ததால் பரிசுத்தமாகிய பாததூளியுள்ளவனாகவும், சகல பாபங்களையும் போக்கக் கூடியவனாகவும், நல்ல சுபாவத்தை யடைந்தவனுமாகவும் நான் இருக்கிறேன். அப்பேர்ப்பட்ட என்னை (வைராக்கியமுள்ளவனானாலும்) லக்ஷ்மி ஒருபொழுதும் விடுகிறதில்லை; அவளுடைய கடாக்ஷத்தை பிரம்மதேவர் முதலியவர்களும் அடைய விரும்பித் தபஸ் செய்கிறார்கள். பிராம்மணர்களுக்கு அன்னங்கொடுத்து, அவர்கள் நெய் ஒழுகும்படி புசிக்க, அவர்கள் முகமாய் நான் புசித்து எவ்வளவு திருப்தியடைகிறேனோ அவ்வளவு சந்தோஷமானது யாகத்தில் யஜமானனால் கொடுக்கப்படும் ஹவிஸ்ஸை அக்கினிமுகமாகப் புசிப்பதால் எனக்கு உண்டாகிறதில்லை. பிராம்மணர்கள் குற்றஞ் செய்தாலும் அதைப் பொறுப்பதே உசிதம். எவர்களுடைய பாதத்தை அலம்பிய ஜலமானது பரமசிவனையும் மற்ற ஜகத்தையும் பரிசுத்தப்படுத்துகிறதோ, தடையற்றதும், பூர்ணமுமான யோகமாயையின் விபூதிகளை உடையவனாகிய நான் அந்தப் பிராம்மணர்களுடைய பாததூளியைச் சிரசால் தரிக்கிறேன்-மேலும் என்னுடைய சரீரமாகிய பிராமணர்களையும், பசுக்களையும் காப்பாற்றுகிறவர்களில்லாமல் கஷ்டப்படும் மற்றப் பிராணிகளையும், பாப சுபாவமுள்ள எந்தப் புருஷர்கள் சர்ப்பம்போல் கோபமுள்ளவர்களாகி என்னைக்காட்டிலும் வேறென்று நினைக்கிறார்களோ, அவர்களை என்னுடைய வேலைக்காரனாகிய யமனிடத்திலிருக்கும் கழுகுபோன்ற தூதர்கள் உபத்திரவிக்கிறார்கள்; எவர்கள் பிராம்மணர்களை என்னுடைய சுரூபமென்று நினைத்து, சித்தத்தில் சந்தோஷத்துடனும், சிரித்த முகத்துடனும் பூஜிக்கிறார்களோ, பிரியமுள்ள வார்த்தையால் பேசிக்

கொண்டு புத்திரனைப்போல அழைக்கிறார்களோ, அவர்கள் என்னைப் பூஜித்தவர்களாக ஆகிறார்கள். ஆதலால் இவ்விரு வர்களும் யஜமானனாகிய என்னுடைய எண்ணத்தை (பிராம்மணர்களே தெய்வமென்பதை) அறியாமல், உங்களிடத்தில் குற்றஞ் செய்தால் அதன் பலத்தை உடனே அனுபவித்து மறுபடியும் என்னுடைய சமீபம் சேரட்டும். இவர்களுக்குச் சீக்கிரமாக சாபத்தின் முடிவுக்காலத்தை ஏற்படுத்துவதே என்னைப்பற்றிச் செய்யும் அனுக்கிரஹமாகும்" என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

13—25. அந்த யோகிகள் கோபமுள்ளவர்களானாலும் பின்பு பிரியமானதும், மந்திர சுரூபமான அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட அவர்களுடைய ஆத்மாவானது போதுமென்று திருப்தி அடையவில்லை. மேலுமவர்கள் சொற்ப, அக்ஷரங்களுள்ளதும் மிகுந்த அர்த்தமுள்ளதும், சிறந்ததுமான பகவானுடைய வார்த்தையைக் காதுகொடுத்துக் கேட்டு அர்த்தத்தாலும், அபிப்பிராயத்தாலும் கம்பீரமாகிய அதனை நன்றாக யோசித்தும் பகவானுடைய எண்ணம் இன்னதென்று தெரிந்துகொள்ள முடியாதவர்களாக மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் மயிர்க்கூச்சலை யடைந்து யோகமாயையால் தம்முடைய மேலான ஐசுவர்யத்தின் மேன்மையைக் காண்பிக்கும் பரமபுருஷனை நோக்கி, "ஓ பகவன், நீ எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதியாயிருந்தும், 'நான் அபராதஞ் செய்தேனென்றும், எனக்கு அனுக்கிரஹஞ் செய்யுங்களென்றும் சொல்லுகிற உங்களுடைய எண்ணம் இன்னதென்று எங்களுக்குத் தெரியவில்லை; பிராம்மணர்களிடத்தில் பக்தியுள்ளவராகிய உமக்குப் பிராமணர்கள் முக்கிய தெய்வமென்பது பிரசித்தமே. தேவர்களுக்கும் தேவர்களான பிராம்மணர்களுக்கும் நீர் ஆத்மாவாகவும். தெய்வமாகவும் இருக்கிறீர்; உம்முடைய அவதாரங்களால் புராதனமான தர்மமானது காப்பாற்றப்படுகிறது. விகாரமற்றவராகிய நீர் தர்மத்திற்கு முக்கிய பலமாக ஆகிறீர். யோகிகள் உம்முடைய அனுக்கிரகத்தால் நிவர்த்தி மார்க்கத்தை யடைந்து சம்சாரத்தைத் தாண்டுகிறார்கள்; அப்பேர்ப்பட்ட உமக்குப் பிறர் அனுக்கிரஹஞ் செய்வ

தென்பது ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. மேலும் பக்தர்களால் உம்முடைய பாவாரவிந்தத்தில் அர்ச்சிக்கப்பட்ட துளஸி மாலையை வண்டானது விரும்புவதுபோல், லக்ஷ்மீதேவி யானவள் பக்தர்களால் உம்முடைய பாதத்தில் சமர்ப்பிக்கப் படும் துளஸிமாலையில் வசிக்கும் சிறந்த வண்டுக்கு ஸ்தான மாகிய பாதத்தை விரும்பியவள்போல உம்மை ஒவ்வொரு சமயத்திலும் சேவிக்கிருள். பணத்தை விரும்பியவர்கள் அவளுடைய பாததூளியைச் சிரசால் தரிக்கிருர்கள். சுத்த மாகிய சரிதமுள்ளவர்களால் சேவிக்கப்படும் லக்ஷ்மீதேவியை நீர் ஆதரிக்கிறதில்லை. உமக்குப் பாகவதர்களிடத்தில் மிகுந்த ஆசை. உம்மிடத்தில் சேவிக்கக்கூடிய குணங்கள் யாவும் இருக்கின்றன. அப்படிக்கிருக்க, பிராமணர்களுடைய பாத தூளியும், ஸ்ரீவத்ஸமென்ற அடையாளமும் உம்மைப் பரிசுத்தப் படுத்துகிறதென்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும்? பாதத்திலிருக்கும் துளஸிமாலையிலிருக்கும் வண்டைப் பார்த்து லக்ஷ்மீதேவியான வள், 'இந்த வண்டு சாரத்தைக் கிரஹிக்கும் சுபாவமுள்ளது; சபல சுபாவமுள்ளது. இதுவும் பகவானுடைய பாதத்தி லிருக்கும் துளஸியில் இரமிக்கிறது. ஆகையால் பாதத்தின் லாவண்யம் அதிகம். ஆனதுபற்றி நான் மார்பிலிருந்தாலும், ஸபத்னியாகிய துளஸியுடன் பாதத்தைச் சேவிப்பேன்,' என்று அனுசரிக்கிருள். (அவளை நீர் ஆதரிக்கிறதில்லை. தர்ம மூர்த்தியாகிய உமக்கு மூன்று யுகங்களில் பாதங்களிருக்கின்றன. (தபஸ், சௌசம், தயை) பிராமணர்களுக்காவும், தேவர்களுக் காகவும், இந்த ஸ்தாவர ஜங்மங்களடங்கிய ஜகத்தை சத்வ குணம் பொருந்தியதும், வரத்தைக் கொடுக்கிறதுமான உம் முடைய சரீரத்தால் அதற்கு விகாதமான ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய இவைகளை அடக்கிக் காப்பாற்றுகிறீர். உம்மால் காப்பாற்ற வேண்டிய பிராமணோத்தமர்களுடைய கூட்டத்தைப் பிரியமான வார்த்தையாலும், பூஜையாலும் நீர் காப்பாற்ருமற்போனல் வேதமார்க்கமானது கெட்டுப்போய்விடும். உலகத்தில் சிறந்த வனல் அனுஷ்டிக்கப்படும் தர்மத்தையே மற்றவர்கள் பிரமாண மாகக் கொள்கிருர்கள். சத்வ குண நிதியும், ஜனங்களுக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்ய விரும்பியவரும், தமது சக்தியால் தர்ம

விரோதிகளை நாசஞ்செய்பவருமாகிய உமக்கு வேதமார்க்கம் கெட்டுப்போவது அபிமதமல்ல. பிராமணர்களை வணங்குவதால் ஜகத்பதியாகிய உம்முடைய தேஜஸ் குறைகிறதில்லை. அது உமக்கு விளையாட்டேயாம். ஓ ஈச! இவர்களுக்கு நீர் எந்தச் சிக்ஷையை விதித்தாலும், ஜீவனத்தை ஏற்படுத்தினாலும் அதை நாங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். அபராதஞ் செய்யாதவர்களான இவ்விருவர்களையும் நாங்கள் சபித்தபடியால் எங்களுக்குத் தகுதியான சிக்ஷையை விதியும்" என்றார்கள்.

26. அதனைக் கேட்ட பகவான், "ஓ பிராமணர்களே! இந்தப் பார்ஷதர்களிருவர்களும் அசுரஜன்மத்தை அடைந்து, அந்த ஜன்மத்தில் கோபத்தால் மனத்தை என்னிடத்திலேயே செலுத்துவதாகிய யோகத்தைச் செய்து, மறுபடியும் என்னுடைய சமீபத்தை அடைவார்கள். உங்களால் செய்யப்பட்ட சாபமானது என்னால் கொடுக்கப்பட்டதென்றே நினையுங்கள்" என்றார்.

27—28. பின்பு அந்த மஹரிஷிகள் நேத்ரானந்தத்திற்கு பாத்திரமாயும், வேறு பிரகாசத்தை அபேக்ஷியாமல் சுயமாய்ப் பிரகாசிப்பவருமான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவையும், அவருக்கு இருப்பிடமான வைகுண்டத்தையும் பார்த்து, பகவானை பிரதக்ஷிணமாகச் சுற்றி நமஸ்காரஞ்செய்து, அவரிடம் விடைபெற்று விசேஷ ஆனந்தத்துடன் மஹாவிஷ்ணுவின் விபூதியைப்பற்றிக் கொண்டாடிக்கொண்டு சென்றார்கள்.

29—37. பகவான் தம்முடைய பார்ஷதர்க ளிருவர்களையும் நோக்கி, "நீங்கள் பயப்படவேண்டாம். உங்களுக்கு க்ஷேமமுண்டாகும். உங்களுடைய சாபத்தைக் போக்கடிக்க நான் சமர்த்தனானாலும், பிரம்மதேஜஸ்ஸை அடக்க எனக்கிஷ்டமில்லை. மேலும் முன்னொருகாலத்தில் நான் பிரணய கலகத்தால் தனித்திருக்கும்போது (அந்தப்புரத்திலிருந்து வெளியில்போன லக்ஷ்மீதேவியை) அந்தப்புரத்தில் பிரவேசிக்கும் லக்ஷ்மீதேவியைத் தடுத்தபடியால் உங்களுக்கு இந்த விஷயம் லக்ஷ்மியினாலேயே

சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; ஆதலால் பிராமண அவமானத்தின் பலனை அனுபவித்து, அந்த ஜன்மத்தில் விரோதத்தால் என்னை எப்பொழுதும் தியானம் செய்து சொற்பகாலத்தில் என்னுடைய சமீபம் வருவீர்கள்'' என்று பகவான் துவாரபாலர்களுக்கு ஆஞ்ஞாபனம்செய்து அநேக விமானங்களுக்கு அலங்காரமாயும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலான காந்தி பொருந்தியதுமான தமது ஸ்தானஞ் சென்றார். பிறகு அந்தத் தேவசிரேஷ்டர்களிருவர்களும் தடுக்கமுடியாத பிரம்மசாபத்தால் கர்வமற்றவர்களாக ஆனார்கள். ஓ குழந்தைகாள்! வைகுண்டத்திலிருந்து அவர்கள் விழும்போது விமானங்களிலிருப்பவர்கள், ஹா! ஹா! என்று கதறினார்கள். அந்தப் பார்ஷதர்களே காசியபருடைய வீரியத்திற்குத் திதியின் கர்பத்திலுண்டானவர்கள். இரட்டைப் பிள்ளைகளான அந்த அசுரர்களுடைய தேஜஸ்ஸால் இப்பொழுது உங்களுடைய தேஜஸ் குறைந்துவிட்டது. ஆனாலும் பகவான் க்ஷேமத்தைச் செய்வார். அவர் சகல ஜகத்தையும் படைத்தவர்; காப்பாற்றுகிறவர்; சங்கரிப்பவர்; எல்லாவற்றிற்கும் முந்தினவர்; அவருடைய யோகமாயை யோகேசர்களாலும் அறிய முடியாதது; அவரைச் சார்ந்தவர்களான நமக்கு அவரே க்ஷேமத்தைச் செய்வார். இந்த விஷயத்தில் நம்முடைய யோசனை பயன்படாதது'' என்று சொன்னார்.

அத்தியாயம் 17

திதிக்குப் புத்திரர்கள் பிறந்தது

1—15. இப்படி பிரம்மதேவரால் சொல்லப்பட்ட காரணத்தைக் கேட்டு தேவர்கள் எல்லாரும் சம்சயமற்றவர்களாக சுவர்க்கஞ் சென்றார்கள். திதியானவள் தனது பர்த்தாவினுடைய கட்டளையினால் புத்திரனுடைய சரிதத்தில் சந்தேகமுள்ளவளாக ஆயிரம் வருஷங்களைக் கழித்தாள். பிறகு இரண்டு குமாரர்களைப் பெற்றாள். அவ்விரு குழந்தைகள் பிறக்கும்போது பூமியிலும், அந்தரிக்ஷத்திலும், த்யுலோகத்திலும் வரப்

போகின்ற பயத்தைக் காட்டும் அநேக உத்பாதங்கள் உண்டாயின. மலைகளுடன் பூமி அசைந்தது. ஆகாசம் முழுவதும் ஜ்வலித்தது. குறைக்கொள்ளிகளும் இடிகளும் விழுந்தன. தூமகேதுக்கள் காணப்பட்டன. அடிக்கடி பூதாகார சப்தத்துடன் காற்றானது பெரிய மரங்களை வேரோடு பிடுங்கிற்று. அந்தக் காற்றுக்கு தூளியே துவஜமாகவும், காற்றின் சமூகம் சைனியமாகவும் இருந்தன. சிரிப்பதுபோன்ற மின்னல்களுள்ள மேகங்களால் ஆகாசத்திலிருக்கும் சூரியன் முதலியவைகளின் தேஜஸ் மறைக்கப்பட்டது. மேலும் ஆகாசமானது இருளால் சூழப்பட்டது. சமுத்திரத்தின் மத்தியிலிருக்கும் மகரம் முதலிய ஜந்துக்கள் கலங்கின. அலைகள் உயரக் கிளம்பின. கிணறு, குளம் முதலியவை கலங்கின. அவைகளிலுள்ள தாமரைகள் உலர்ந்துபோயின. சந்திரன், சூரியன் இவர்களுக்கு ராகுக்ராஸம் நேர்ந்தது (கிரஹணம்). மேலும் அவர்களைச் சுற்றிக் கோட்டை கட்டப்பட்டது. மேகமில்லாதபோது கர்ஜிதம் உண்டாயிற்று. அதனால் குகை முதலியவிடங்களில் எதிரொலியும் உண்டாயிற்று. கிராமங்களில் பெண் நரிகள் அக்கினியைக் கக்கிக்கொண்டு பயங்கரமாக ஊளையிட்டன. கோட்டான்களும், நரிகளும் சப்தித்தன. நாய்கள் பாடுகின்றவை போலும், அழுகின்றனபோலும் தலையைத் தூக்கிப் பலவகையாகக் குரைக்க ஆரம்பித்தன. ஓ விதுர! கழுதைகளும் கூட்டங்கூட்டமாகக் கூர்மையான குளம்புகளால் பூமியைப் பிளந்தும், தங்களுடைய ஜாதிக்குரியபடி சப்தித்தும், மதமுள்ளவைகளாக ஓடின. கழுதைகளின் சப்தத்தைக் கேட்டுப் பயந்து பறவைகள் தங்களுடைய கூடுகளிலிருந்து பூமியில் விழுந்தன. இடைச்சேரியிலும், காடுகளிலுமுள்ள பசுக்கள் (மிருகங்கள்) மேற்சொல்லிய சப்தத்தால் நடுங்கினவைகளாக மூத்திரத்தை விட்டதுமன்றிச் சாணத்தையும் போட்டன. மேலும் பசுக்கள் பயந்தன; இரத்தங்களைக் கறந்தன. மேகங்கள் பூயங்களை வருஷித்தன. தேவதா பிரதிமைகள் அழுதன; காற்றில்லாத போதும்மரங்கள் கீழே விழுந்தன. பாபக்கிரஹங்கள் சுபக்கிரஹங்களையும், நக்ஷத்திரங்களையும் அதிக்கிரமித்துச் சென்றன (அதிசாரம்). வக்ரகதியால்

உபத்திரவித்தன; ஒன்றுக்கொன்று யுத்தஞ்செய்தன. மேற்காட்டியவைகளும், மற்றவைகளுமாகிய அபசகுனங்களைக் கண்டு அவைகளின் உண்மையை அறியாதவர்களான எல்லாரும் ஜகத்திற்குப் பிரளயம் நேர்ந்துவிட்டதென்று நினைத்தார்கள். பிரம்மதேவருடைய புத்திரர்களான சனகர் முதலியவர்கள் மாத்திரம் பயப்படவில்லை.

16—31. அந்த ஆதிதைத்தியர்க ளிருவரும் (திதியின் புத்திரர்கள் தைத்தியர்கள்) தங்களுடைய பௌருஷத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு கருங்கல்போல் வளர்ந்தார்கள். அவர்களுடைய சுவர்ண கிரீடங்களுடைய நுனிகள் ஆகாசத்தை ஸ்பர்சித்திருந்தன. தோள்வளைகளுள்ள கைகள் திக்குகளின் எல்லைவரையிற் சென்றன. அரைநாண் முதலியவையுள்ள இடுப்பானது சூரியமண்டலத்திற்கு மேலாக விருந்தன. அவர்களுடைய அடிவைப்பினால் பூமி அசைந்தது. அப்பொழுது மாரீசர் அவ்விருவர்களுக்குள் எவனைத் திதியானவள் முதலில் பெற்றாளோ, அவனுக்கு ஹிரண்யாக்ஷனென்றும், தம்முடைய தேகத்திலிருந்து முதலில் திதியிடம் பிரவேசித்த வீரியத்தாலுண்டானவனுக்கு ஹிரண்யகசிபுவென்றும் பெயர் வைத்தார். அந்த ஹிரண்யகசிபுவானவன் பிரம்மதேவரிடம் வரம் பெற்று மிருத்யு பயமில்லாதவனாகி, கர்வமடைந்து உலகபாலர்களை ஜயித்து, சகல உலகங்களையும் சுவாதீனமாக்கிக்கொண்டான். அவனுடைய தம்பியாகிய ஹிரண்யாக்ஷன் என்பவன் தமயனிடத்தில் விசேஷ பிரீதியுள்ளவன். மேலும் அவன் ஒவ்வொரு நாளும் கதாயுதத்தைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்ய விரும்பினவனாகத் தகுந்த எதிரியைத் தேடி சுவர்க்கத்தில் அலைந்தான். அவன் சகிக்கமுடியாத வேகமுள்ளவன்; அவன் அணிந்திருக்கும் ஆபரணமாகிய தங்கச் சலங்கைகள் இனிமையாகச் சப்திக்கின்றன. அவன் வைஜயந்தி என்னும் மாலையைத் தரித்தவன்; பெரிதாகிய கதாயுதத்தைத் தோளில் வைத்துக்கொண்டவன்; மனோபலத்தாலும், தேகபலத்தாலும் கர்வமுள்ளவன்; ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாதவன்; எவரிடத்திலும் பயமற்றவன்; அப்படிப்

பட்ட அந்த அசுரனைக் கண்டு கருடனைக் கண்ட சர்ப்பங்கள் போல் தேவர்கள் எல்லாரும் ஒளிந்துகொண்டார்கள். அந்த அசுர சிரேஷ்டன் தன்னுடைய தேஜஸ்ஸால் பயந்து இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் ஒளிந்துகொண்டார்களென்று தெரிந்து கொண்டு மதத்துடன் கர்ஜித்தான். மிக்க பலமுள்ள அந்த அசுரன் அவ்விடத்திலிருந்து திரும்பி மிக்க ஆழமுள்ளதும், பயங்கரமான சப்தமுள்ளதுமான சமுத்திரத்தில் மதங்கொண்ட யானைபோல் விளையாடுவதற்காகப் பிரவேசித்தான். அவனைக் கண்ட மாத்திரத்தில் வருணனுடைய சைனியங்களாகிய ஜல ஜந்துக்கள் பயத்துடன் மனங்கலங்கி அவனால் அடிக்கப்படாம லிருந்தாலும் அவனுடைய தேஜஸ்ஸினாலேயே ஜயிக்கப்பட்ட வைகளாக வெகுதூரம் ஓடினார்கள். அப்பொழுது அவன் தன்னுடைய மூச்சுகளால் மிகுந்த அலைகளை உண்டுபண்ணிக் கொண்டு எஃகினால் செய்யப்பட்ட கதாயுதத்தால் அடித்துக் கொண்டு அநேக வருஷங்கள் சமுத்திரத்திலேயே சஞ்சரித்துப் பின்பு வருணனுடைய பட்டணஞ் சென்றான். அது விபாவரி என்ற பெயருள்ளது. அவ்விடத்தில் அவன் ஜலஜந்துக் களுக்கு அதிபதியும், பாதாள உலகத்தைக் காப்பாற்றுகிற வருமான வருணனைக் கண்டு சிரித்துக்கொண்டு பரிகாசத்திற்காக அவரை நமஸ்கரித்து, தாழ்ந்தவன்போல் அவரை நோக்கி, "ஓ மேலான அரசரே! நீர் உலகபாலர்களுக்கு அதிபதி; மிகுந்த கீர்த்தியுள்ளவர்; கர்வமுள்ளவர்களும், தங்களை வீரர்களென்று நினைத்தவர்களுமான துஷ்டர்களுடைய கர்வத்தை அடக்கக் கூடியவர்; நீர் முன்காலத்தில் தைத்தியர்களையும், தானவர் களையும் ஜயித்து ராஜசூயமென்ற யாகத்தைச் செய்தீரல்லவா? ஆனதுபற்றி இப்பொழுது என்னுடன் யுத்தஞ்செய்யவேண்டும்" என்றான். இப்படி மிகுந்த கர்வத்துடன் பரிகாசஞ் செய்யும் அந்த ஹிரண்யாக்ஷனை நோக்கிச் சமுத்திர ராஜன் கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு, "ஓ அசுர சிரேஷ்ட! நான் யுத்தஞ்செய்வது முதலியவைகளில் உத்சாகத்தை விட்டுவிட்டேன் (சாந்தியை அடைந்திருக்கிறேன்). ஆனால் உன்னுடன் யுத்தஞ்செய்யத் தகுந்த புருஷன் பகவான் ஒருவரே; வேறு யாராலும் முடி யாது. அவர் புராண புருஷர்; உன்னைப்போன்ற வீரர்கள்

அவரைத் துதிக்கிறார்கள்; அவர் உன்னைப்போல் அசத்தாயிருப்பவர்களைக் கொல்வதற்காகவும், சாதுக்களை அனுக்கிரகிப்பதற்காகவும் பலவகையாக அவதரிக்கிறார்; அவரிடஞ் சென்றால் கர்வமற்றவனாகி யுத்தகளத்தில் படுப்பாய். நாய்கள் உன்னைச் சுற்றிக்கொள்ளும்" என்று சொன்னார்.

அத்தியாயம் 18

யக்ஞவராஹருக்கும் ஹிரண்யாக்ஷனுக்கும் யுத்தம்

1—5. மிகுந்த மதமுள்ளவனும் கம்பீர மனமுள்ளவனுமான அந்த ஹிரண்யாக்ஷன் சமுத்திர ராஜனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு நாரதரிடமாகப் பகவானிருக்குமிடத்தைத் தெரிந்துகொண்டு வெகுவேகமாகப் பாதாளலோகஞ் சென்றான். அவ்விடத்தில் சிங்கப் பல்லால் பூமியை உயரத் தூக்கிக்கொண்டிருக்கும் வராஹரூபியான பகவானைக் கண்டான். அவர் எல்லாரையும் ஜயிப்பவர்; அவருடைய கண்கள் சிவந்தவைகளாக இருந்தன. அவைகளால் அசுரனுடைய காந்தியானது குறைந்தது. அவரைக் கண்ட அவன், "ஆச்சரியம்; காட்டில் சஞ்சரிக்கும் மிருகமாகிய பன்றிக்கு இவ்வளவு தேஜஸ் இருக்கிறதே" என்று சிரித்தான். பின்னும் அவன் அவரை நோக்கி, "ஓ தேவர்களுக்குள் அதமனே! பன்றி யுருவங் கொண்டவனே! ஒன்றையும் அறியாதவனே! பாதாள வாசிகளாகிய எங்களுக்குப் பிரம்மதேவரால் இந்தப் பூமி கொடுக்கப்பட்டது. ஆனதால் இவளை விட்டுவிடு. நான் பார்த்திருக்கும் போது இந்தப் பூமியுடன் நீ க்ஷேமமாகத் திரும்பிப்போக முடியாது. நமக்குச் சத்துருக்களாகிய தேவர்கள் உன்னை யுத்தத்தில் பலி கொடுப்பதற்காகவே வளர்த்திருக்கிறார்களா? நீ அசுரர்களை மறைந்திருந்து மாயையால் ஜயித்தவன்; யோக மாயா பலமுள்ளவன்; சொற்ப பராக்கிரமமுள்ளவன். அப்படிப்பட்ட உன்னைக் கொன்று என்னுடைய மித்திரர்களுடைய துக்கத்தைப் போக்கடிக்கிறேன். என்னுடைய

கையிலிருக்கும் கதாயுதத்தால் உன்னுடைய தலையை உடைக்கிறேன். அதனால் இப்பொழுது உன்னைப் பூஜிப்பவர்களும், முந்திய பக்தர்களுமாகிய தேவர்களும் மஹரிஷிகளும் ஒத்தாசை யில்லாதவர்களாக ஆகிவிடுவார்கள்" என்று சொன்னான்.

6—28. அப்பொழுது பகவான் சத்துருவினுடைய கெட்ட வார்த்தையாகிய தோமராயுத்தத்தால் அடிக்கப்பட்டும் தம்முடைய சிங்கப்பல்லின் நுனியிலிருக்கும் பூதேவி பயப்படுவதைப் பார்த்து அவனுடைய வார்த்தைகளைப் பொறுத்துக்கொண்டு ஜலத்தின் நடுவிலிருந்து வெளிவந்தார். அது யானையானது பெண் யானையுடன் முதலையால் பீடிக்கப்பட்டு ஜலத்திலிருந்து கிளம்பியதுபோலிருந்தது. அப்பொழுது அந்த அசுரன் யானையின்பின் மகரம் போவதுபோல் அவர்பின் சென்றான். பின்னும் பயங்கரமான சிங்கப்பற்களுள்ள அந்த அசுரன், "வெட்கமில்லாத அசத்துக்களுக்கு எதுதான் கெட்ட காரியம்" என்று இடிபோல் உரக்கச் சொன்னான். அப்பொழுது பிரம்ம தேவராலும், தேவர்களாலும் புஷ்பங்களைக்கொண்டு பூஜிக்கப்பட்டவரான அந்தப் பகவான் ஜலத்திற்கு வெளியில் வியவகார யோக்கியமாகிய விடத்தில் பூமியை வைத்து, அதில் தம்முடைய ஆதார சக்தியை ஸ்தாபித்தார். பின்பு, அவர் மிகுந்த கோபத்துடன், தம்மைப் பின்தொடர்ந்து வருகிறவனும், சுவர்ண ஆபரணங்களுள்ளவனும், பெரிதான கதாயுதத்தைத் தரித்தவனும், சுவர்ண மயமும் ஆச்சரியகரமான கவசமுள்ளவனும், கெட்ட வார்த்தைகளால் மர்மஸ்தானங்களைப் பிளப்பவனுமாகிய அந்த அசுரனை நோக்கி, "அட! நாங்கள் வனத்திலிருக்கும் மிருகங்களேயாம். இது உண்மையே. உன்னைப்போன்ற கிராம சிம்ஹத்தை (நாயை)த் தேடுகிறோம்; தைரியமுள்ளவர்கள் யமனுடைய பாசத்தால் கட்டப்பட்ட உன்னுடைய ஆத்ம சிலாகையை (தன்னைத்தானே புகழ்ந்துகொள்ளுவது) லட்சியஞ் செய்யமாட்டார்கள். நாங்கள் பாதாளவாசிகளுடைய அடைக்கலமான சொத்தை அபகரிப்பவர்கள்; வெட்கமில்லாதவர்கள்; உன்னுடைய கதாயுதத்தால் வெருட்டப்பட்டவர்கள்; ஆனாலும்

நிற்கிறோம். பலிஷ்டனாகிய உன்னுடன் விரோதத்தை உண்டு பண்ணிவிட்டு எவ்விடம் போவோம்? யுத்தத்திற்கு சன்னத்தர்களாக இருக்கிறோம். நீ காலாட் படைகளுக்கு அதிபதி; நம்மை ஜயிப்பதற்குச் சிக்கிரம் முயற்சி செய்; நீ யோசனையில்லாதவன்; பிரதிக்ஞையை நிறைவேற்றாதவன்; சபைக்குரியவனல்ல; ஆதலால் நம்மைக் கொன்று பந்துக்களுடைய துக்கத்தை நிவர்த்திசெய்" என்றார். இப்படிப் பரமபுருஷனால் பரிகசிக்கப்பட்ட அசுரன் மஹா சர்ப்பம்போல் மிகவும் கோபத்தை யடைந்தான். பொறாமையால் பெருமூச்சுவிட்டுக் கோபத்தால் கலங்கிய இந்திரியங்களுள்ளவனாகிப் பகவானுடைய சமீபம் வந்து கதாயுதத்தால் அவரை அடித்தான். சத்துருவாகிய அசுரன் மார்பில் கதாயுதத்தால் அடிக்கும்போது பகவான் அந்த அடி தம்முடைய சரீரத்தில் படாமலிருக்கும்படி குறுக்காக ஒதுக்கங் கொடுத்து ஏமாற்றினார். அது மிருத்யுவை யோகாரூடன் வஞ்சித்ததுபோலிருந்தது. கோபமுள்ளவனும், பரபரப்பினால் உதட்டைக் கடித்துக்கொள்ளுகிறவனும், கதாயுதத்தை அடிக்கடி சுழற்றிக்கொண்டிருப்பவனுமான அசுரனைப் பகவான் எதிர்த்தார். அசுரன் கதாயுதத்தால் பிரபுவாகிய பகவானுடைய வலத்தோளை உத்தேசித்து அடித்தான். ஓ விதுர! அதன் அடி தம்மீது படுவதற்கு முன்னமேயே பகவான் யுத்தத்தை நன்றாக அறிந்தவராகையால் தம்முடைய கதாயுதத்தால் சத்துருவின் கதாயுதத்தை அடித்தார். இப்படி ஹிரண்யாக்ஷனும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவும் ஒருவரை யொருவர் ஜயிக்கவேண்டும் என்ற விருப்பத்துடன் மிகுந்த முயற்சியுள்ளவர்களாகப் பெரியவையான கதாயுதங்களைக்கொண்டு அடித்துக்கொண்டார்கள். இப்படி அவ்விருவர்களும் பூமிக்காக யுத்தஞ் செய்தார்கள். கூர்மையான கதைகளால் அவர்களுடைய சரீரம் அடிக்கப்பட்டு இரத்தம் பெருகியது. அதனால் இருவர்களுக்கும் அதிகக் கோபமுண்டாயிற்று. பலவகையான நடையைக் காண்பித்தார்கள். அந்த யுத்தமானது மதித்த இரண்டு விருஷபங்கள் பசுவின் நிமித்தம் சண்டை செய்வதுபோலிருந்தது. ஓ குரு வம்சத்தில் பிறந்தவரே! யக்ஞவராஹ ரூபியான பகவானுக்கும்,

அசுரனுக்கும் பூமியின் நிமித்தமாய் நேர்ந்த யுத்தத்தைப் பார்ப்பதற்குப் பிரம்மதேவர் அனேக மஹரிஷிகளுடன் அவ்விடம் வந்தார். மேலும் ஆயிரம் மஹரிஷிகளுக்கும் அதிபதியாகிய அவர் பராக்கிரம கர்வமுள்ளவனும், பயமற்றவனும், செய்ததற்குப் பதில் செய்பவனும், பதில் செய்யமுடியாத பராக்கிரமமுள்ளவனுமாயிருக்கும் அசுரனைப் பார்த்து, ஆதிவராஹ சுரூபியும், புராண புருஷனுமான ஸ்ரீமந் நாராயணனை நோக்கி, "ஓ தேவ! உம்முடைய பாதங்களைச் சரணமடைந்த தேவர்களுக்கும், பிராமணர்களுக்கும், பசுக்களுக்கும், அபராதஞ்செய்யாத பிராணிகளுக்கும் இந்த அசுரன் கெடுதியைச் செய்தவன்; பயத்தைச் செய்தவன்; கெட்ட காரியத்தைச் செய்தவன்; நம்மிடமிருந்தும் வரத்தை அடைந்தவன்; தன்னுடன் யுத்தஞ் செய்யத் தகுந்த வீரனைத் தேடிக்கொண்டு உலகம் முழுவதும் அலைந்தவன்; இவனை எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்பவன் உலகத்திலொருவனுமில்லை. மிக்க உபத்திரவத்தைச் செய்தவன்; மிக்க மாயாவி; கர்வமுள்ளவன்; பயமில்லாதவன்; மிக்க அசத்து. ஆதலால் ஓ தேவ! கோபங்கொண்ட சர்ப்பத்தினிடம் சிறுவன் விளையாடுவதுபோல் அவனுடன் விளையாடுவது உசிதமல்ல. ஓ நாசமற்றவரே! பயங்கர உருவமுள்ள இந்த அசுரன் தனக்குப் பலம் விருத்தியடையக்கூடிய காலத்தை அடைந்து விருத்தியடைவதற்கு முந்தியே பாபியாகிய இவனை நீர் உம்முடைய மாயாபலத்தால் நாசஞ்செய்யும். இந்த சந்தியா காலமானது மிகவும் கோரமானது; உலகங்களுக்கு நாசத்தைச் செய்யக் கூடியது. ஓ சகல ஜகத்ரூபியாயிருப்பவரே! அபிஜித் என்னும் சுபமாகிய காலம் வந்துவிட்டது. தேவர்களுக்கு ஜயத்தை உண்டுபண்ணும். உமக்கு மித்திரர்களான எங்களுடைய க்ஷேமத்திற்காக இவனைக் கொல்லும். தெய்வச்செயலால் இந்த அசுரன் தனக்கு மிருத்யுவாக முன்னமே ஏற்பட்டிருந்த உம்மிடம் சேர்ந்தான். ஆதலால் இவனைக் கொன்று உலகத்திற்கு க்ஷேமத்தை உண்டுபண்ணும்" என்று பிரார்த்தித்தார்.

அத்தியாயம் 19

ஹிரண்யாக்ஷ வதம்

1—29. அதனைக் கேட்ட பகவான் பிரம்மதேவர் கபடமற்றவராகச் சொல்லுகிறாரென்று நினைத்துச் சிரித்து (காலசுரூபியான என்னாலும் நல்ல முகூர்த்தம் எதிர்பார்க்கப்படவேண்டுமா வென்று) பிரீதியுள்ள பார்வையால் அந்த வார்த்தையை அங்கீகரித்தார். பின்பு தமக்கெதிரில் பயமில்லாமல் சஞ்சரிக்கும் சத்துருவினுடைய கன்னத்திற்குக் கீழாகக் கதாயுதத்தால் அடித்தார். பிறகு அந்த அசுரன் தன்னுடைய கதையால் பகவானுடைய கதாயுதத்தை அடித்தான். அதனால் கதையானது அடிக்கப்பட்டுப் பகவானுடைய கையிலிருந்து சிதறிக் கீழே விழுந்தது. அது மிகவும் ஆச்சரியமாக விருந்தது. அப்பொழுது அசுரன் ஆயுதமில்லாமலிருக்கும் பகவானைப் பார்த்து அது சத்துருவை ஜயிக்கத் தகுந்த சமயமானாலும் தர்மத்தை நினைத்துக்கொண்டு அடிக்கவில்லை. இப்படிப் பகவானுடைய கதை உடைந்தபின் தேவர்கள் ஹா, ஹா என்று கதறும்போது கவான் அந்தத் தர்மத்தைப் பெரிதாக நினைத்ததுமன்றிச் சக்கரத்தை நினைத்தார். அப்பொழுது அவருடைய மாஹாத்மியத்தை நன்றாக அறியாதவர்களான தேவர்கள் யுத்தத்தில் தைத்தியர்களுக்குள் தாழ்ந்தவனும், தம்முடைய பார்ஷதர்களுக்குள் முக்கியனுமான ஹிரண்யாக்ஷனுடன் யுத்தஞ்செய்பவரும், யுத்தத்தில் பரபரப்புள்ள சக்ராயுதத்தைத் தரித்தவருமாகிய பகவானைப் பார்த்து, "உமக்கு க்ஷேமமுண்டாகும்; இந்த அசுரனைக் கொல்லும்" என்று சொன்னதுமல்லாமல் நான்கு புறத்திலும் பல வகையாகப் பேசிக்கொண்டார்கள். இம்மாதிரியான தேவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டும் தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ளவரும், சக்ராயுதத்துடன் யுத்தத்திற்கு சன்னத்தராயிருப்பவருமான பகவானைப் பார்த்தும், அந்த அசுரன் மிக்க கோபத்துடன் உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டான், மேலும் பயங்கரங்களாகிய சிங்கப் பற்களுள்ள அவன் கண்களால் எரிப்பவன்போலப் பகவானிடம் ஓடிவந்து, "நீ கொல்லப்பட்டாய்"

என்று சொல்லிக் கதாயுதத்தால் அடித்தான். யக்ஞவராஹ ரூபியான பகவான் சத்துருவாகிய அசுரன் பார்த்துக்கொண் டிருக்கும்பொழுதே வாயுவிற்குச் சமமான வேகமுள்ள அந்தக் கதாயுதத்தை வலக்காலால் சிரமமின்றி உதைத்தார். மேலும், "ஓ அசுரனே! ஆயுதத்தை எடுத்துக்கொள்; ஜயிக்கவேண்டு மென்ற விருப்பமுள்ளவனாக இருப்பதால் அதற்குத் தகுந்த முயற்சியைச் செய்" என்றும் சொன்னார். அதனைக் கேட்ட அசுரன் அந்தக் கதையை வராஹரூபியான பகவானை உத்தேசித்துப் பிரயோகித்தான். தம்மைப் பார்த்து வேகமாக வரும் அந்தக் கதையைக் கண்ட பகவான் தம்மீது விழுவதற்கு முன்னமேயே அதைப் பிடித்துக்கொண்டார். அது கருடன் பெண் சர்ப்பத்தைப் பிடித்ததுபோலிருந்தது. பிறகு பக வான் அந்தக் கதையை அந்த அசுரனுக்குக் கொடுக்க விரும்பி யும் அவன் அதைப் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை. அவன் தன் னுடைய பராக்கிரமம் தடைப்பட்டபடியால் மானங் குறைந்து காந்தியற்றவனா யிருந்தான். மேலும், பிராமணனை உத்தே சித்து ஆபிசார கர்மத்தைச் செய்பவன்போல் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை உத்தேசித்து ஜ்வலிக்கும் அக்கினிபோன்ற மூன்று முனையுள்ள சூலத்தைப் பிரயோகித்தான். அந்த அசுரனால் பிரயோகிக்கப் பட்டதும் ஆகாசத்தின் மத்தியில் காந்தியுடன் பிரகாசிப்பதுமான அந்தச் சூலத்தைப் பகவான் கூர்மையான முனையுள்ள சக்ரா யுதத்தைக்கொண்டு இந்திரன் கருடனால் விடப்பட்ட இறக்கை யைப்போல் வெட்டினார். பின்பு பகவானுடைய சக்ராயுதத்தால் தன் சூலம் வெட்டப்பட்டதைப் பார்த்த அசுரன் மிக்க கோபத் துடன் கையை முஷ்டிபண்ணிக்கொண்டு மிகுந்த விஸ்தார முள்ளதும், விபூதிகளுள்ளதுமான அவருடைய மார்பில் குத்திக் கர்ஜித்துக்கொண்டு கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் மறைந்தான். ஓ விதுரரே! அந்த ஆதிவராஹமூர்த்தியாகிய பகவான் இம்மாதிரி அவனால் அடிக்கப்பட்டும் புஷ்பமாலையால் அடிக்கப்பட்ட யானைபோல அசையவே யில்லை. பின்பு அந்த அசுரன் யோகமாயைக்கு அதிபதியாகிய பகவானிடத்தில் பல வகையான மாயையைச் செய்தான். அவைகளைக் கண்டு ஜனங் கள் பிரளயகாலம் வந்துவிட்டதென்று நினைத்தார்கள். காற்று

மிகவும் கடுமையாக வீசிற்று. தூளிகளா லுண்டான இருள் பரவிற்று. யந்திரங்களால் எறியப்பட்டதுபோல எல்லாத் திக்குகளிலும் கற்கள் விழுந்தன. ஆகாயத்திலிருக்கும் நட்சத்திரங்களின் தேஜஸ் குறைந்தது. மேகங்கள் மின்னல், கர்ஜனம் ஆகிய இவைகளுடன் அமேத்யம், மூத்திரம் ஆகிய துர்நாற்றமுள்ளவைகளையும், மயிர்களையும், எலும்புகளையும் வர்ஷித்தன. மலைகள் பலவகையான ஆயுதங்களை விட்டன. மேலும், திக்கையே வஸ்திரமாய் உடையவர்களும், அவிழ்ந்த தலை மயிர்களுள்ளவரும், சூலாயுதத்தைத் தரித்தவர்களுமான இராக்ஷஸ ஸ்திரீகள் காணப்பட்டார்கள். யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்கள், காலாட்படை, குதிரைகள், இரதங்கள், யானைகள் முதலிய சைனியங்களால் கடுமையான வார்த்தைகள் சொல்லப்பட்டன. இம்மாதிரியான அசுரர்களுடைய மாயையைப் பார்த்து மூன்று சவனங்களாகிய பாதங்களுள்ள பகவான் அந்த மாயைகளை நாசம்பண்ணக்கூடிய தம்முடைய சக்கரத்தைப் பிரயோகித்தார். அப்பொழுது திதி தேவியானவள் தன்னுடைய பர்த்தாவாகிய மாரீசருடைய கட்டளையை நினைத்துக்கொண்டாள். அப்பொழுது அவளுடைய ஹிருதயமானது நடுங்கிற்று. அவளுடை ஸ்தனத்திலிருந்து இரத்தம் பெருகிற்று. பின்பு அந்த அசுரன் தான் செய்த மாயைகள் வீணாகிவிட்டதைப் பார்த்துப் பகவானுக்கு எதிரில் வந்து கோபத்துடன் இரு கைகளால் அவரைக் கட்டி வஜ்ரம்போன்ற முஷ்டிகளால் அடித்தான். அப்பொழுது பகவான் அந்த அசுரனுடைய கன்னத்தில் தமது கையால் அடித்தார். அது மஹேந்திரன், விருத்திராசுரனை அடித்தது போலிருந்தது. சகல உலகங்களையும் ஜயிப்பவரான பரம புருஷன் விளையாட்டாகச் சத்துருவை அடித்தபொழுது அவனுடைய சரீரம் நடுங்கிற்று; கண்களிரண்டும் வெளியில் வந்தன; கைகளும், கால்களும், கழுத்தும் சிதறின. இப்படி அவனுடைய சரீரமானது பெருங்காற்றினால் பெரிய மரம் வீழ்வது போலக் கீழே விழுந்தது. இப்படிப் பகவானால் அடிக்கப்பட்டுப் பூமியில் படுத்தவனும், விசேஷ தேஜசுள்ளவனும், பயங்கரமாகிய சிங்கப்பற்களுள்ளவனும், உதட்டைக் கடித்தவனுமாகிய அசுரனைப் பிரம்மா முதலியவர்கள் பார்த்து, "ஆச்சரியம், இம்

மாதிரியான மரணம் யாருக்குக் கிடைக்கும்? யோகிகள் மோட்சத்தை அடைய விரும்பி எவரை இரகசியத்தில் சித்தத்தை ஒருவகைப்படுத்தித் தியானஞ் செய்கிறார்களோ, அந்தப் பரம புருஷனுடைய முகத்தைத் தரிசித்துக்கொண்டே அவரால் அடிக்கப்பட்டு இந்த அசுரன் சரீரத்தை விட்டான். இவர்கள் பகவானுடைய பார்ஷதர்கள்; பாபத்தால் இம்மாதிரியான ஜன்மத்தை அடைந்தவர்கள். இன்னும் சில ஜன்மத்திற்குப் பிறகு தங்களுடைய பதத்தை அடைவார்கள்" என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

30. அப்பொழுது தேவர்கள் பகவானை நோக்கி, "ஓ ஈச! சகல யாகங்களையும் விஸ்தரிப்பவரும், பரிபாலன சமயத்தில் சத்வமூர்த்தியாக அவதரிப்பவருமாகிய உமக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரஞ் செய்கிறோம். ஜகத்திற்கு உபத்திரவத்தைச் செய்பவனாகிய இந்த அசுரன் எங்களுடைய பாக்கியத்தால் கொல்லப்பட்டான். நாங்கள் கவலையற்றவர்களாக ஆனோம்" என்று ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள்.

31—38. சகிக்கமுடியாத பராக்கிரமமுள்ள ஹிரண்யாக்ஷனை ஆதிவராஹ ரூபியான பகவான் கொன்று பிரம்மதேவர் முதலியவர்களால் கொண்டாடப்பட்டும், குறைவற்ற உற்சவமுள்ள தம்முடைய உலகஞ் சென்றார். "ஓ விதுர! நான் என்னுடைய குருவினிடமிருந்து தெரிந்துகொண்டபடி பகவான் வராஹாவதாரஞ் செய்து ஹிரண்யாக்ஷனைக் கொன்ற கதையைச் சொன்னேன்" என்று மைத்திரேயர் விதுரருக்கு உபதேசித்தார். ஓ பரீக்ஷித்து மஹாராஜனே! அதனைக் கேட்ட விதுரர் பாகவதோத்தமராகையால் மிகுந்த ஆனந்தமடைந்தார். உலகத்தில் புண்ய சுலோகர்களும் (நல்வினையைக் கொடுக்கும் பெயருள்ளவர்கள்) மிகுந்த கீர்த்தியுள்ளவர்களுமாகிய அரசர்களுடைய கதையைக் கேட்பதினாலேயே சந்தோஷமுண்டாகிறது. ஸ்ரீவத்ஸமென்ற அடையாளமுள்ள ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் சரிதத்தைக் கேட்பதால் ஆனந்தம் உண்டாவதற்கு என்ன ஆட்சேபம்? கஜேந்திரமானது முதலையால் பிடிக்கப்பட்டு பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தைத் தியானஞ்செய்யும்போது பெண் யானைகள்

கதறின. அப்பொழுது அவர் அந்த யானையை அந்தக் கஷ்டத்திலிருந்து காப்பாற்றினர். கபடமற்ற மனமுள்ளவர்களும், அவரையே சரணமாக அடைபவர்களுமான மனிதர்களால் எளிதில் ஆராதிக்கக்கூடியவரும், அசத்துக்களால் ஆராதிக்கமுடியாதவருமான பகவானைக் கிருதஞ்ஞனை (செய்த உபகாரங்களை நினைப்பவன்) எவன்தான் உபாசிக்கமாட்டான்? ஆதிவராஹ மூர்த்தியின் கிரீடா ரூபமானதும், மிக்க அற்புதமானதுமான ஹிரண்யாக்ஷ வதத்தை எவன் கேட்கிறானோ, கானம் செய்கிறானோ, அனுமோதிக்கிறானோ அவன் பிரம்ம ஹத்தியை செய்தவனானாலும், ஒரு க்ஷணத்திற்குள் சுத்தனாகி விடுகிறான். இந்த ஹிரண்யாக்ஷ வதம் என்கிற கதையானது மிகுந்த புண்ணியத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; மிகவும் பரிசுத்தியை உண்டுபண்ணக்கூடியது; தனத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியது; கீர்த்தியை விருத்திசெய்யக்கூடியது; தீர்க்கமான ஆயுளையும், அவரவர்களுடைய இஷ்டத்தையும் கொடுக்கவல்லது; யுத்தத்தில் பிராணனையும், இந்திரியங்களையும் காப்பாற்றக்கூடியது; மிகுந்த பராக்கிரமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; ஓ மஹாராஜ! இக்கதையைப் பக்தியாய்க் கேட்பவர்கள் மரணமடையுங்காலத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணனை அடைவார்கள்.

அத்தியாயம் 20

சிருஷ்டி

1—6. இம்மாதிரியான சூதருடைய வார்த்தையைக் கேட்ட சௌனகர் அவரை நோக்கி, "சுவாயம்புவ மனுவானவர் பூமியாகிய இருப்பிடத்தை அடைந்து பகவானிடத்தில் இலயித்திருக்கும் ஜீவர்களை வெளிப்படுத்த எதனைச் செய்தார்? (எந்த உபாயத்தைக்கொண்டு பிராணிகளை சிருஷ்டித்தார்). விதுரர் மஹா பாகவதர்; (பகவத் பக்தர்களுக்குள் சிறந்தவர்) கிருஷ்ண பகவானுக்கு முக்கிய மித்திரர்; வியாசருடைய புத்திரர்; மகிமையில் அவருக்குக் குறையாதவர்; ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும், அவரு

டைய பக்தர்களையும் மூன்று கரணங்களாலும் (சரீரம், வாக்கு, மனது என்னும் மூன்று கரணங்கள்) ஆசிரயித்தவர்; மேலும், திருதராஷ்டிரர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய இஷ்டப்படி நடக்காமலிருந்தபடியால் அவரைப் பகவானிடத்தில் அபராதஞ் செய்தவரென்று நினைத்து அவரை விட்டவர்; தீர்த்தயாத்திரையைச் செய்ததால் பரிசுத்தர்; அவர் குசாவர்த்தத்தில் (கங்காதுவாரத்தில்) உட்கார்ந்திருப்பவரும், தத்துவத்தை அறிந்தவர்களுக்குள் சிறந்தவருமான மைத்திரேயரிடம் சென்று எதனைக் கேட்டார்? அவர்களிருவர்களும் பேசிக்கொள்ளும்போது நடந்த பகவத் விஷயமான கதைகள் கங்கையின் ஜலங்கள்போல் பாபத்தைப் போக்கும் சக்தியுள்ளவைகள்; இரசத்தை அறிந்த எவன் தான் பகவானுடைய லீலாமிருதத்தைப் பானஞ்செய்து போதுமென்று திருப்தி அடைவான்? ஆதலால் கானஞ்செய்யக்கூடிய கம்பீர சரிதமுள்ள பகவானுடைய லீலைகளைச் சொல்லும்; உமக்கு க்ஷேமமுண்டாகும்" என்று கேட்டார்.

7—11. அதனைக் கேட்ட சூதர் பகவானைத் தியானஞ் செய்து நைமிசாரண்யத்தில் வசிக்கும் மஹரிஷிகளை நோக்கி, "பகவான் வராஹாவதாரஞ் செய்து பாதாளத்திலிருந்து பூமியைக் கொண்டுவந்த கதையையும், ஹிரண்யாக்ஷ வதத்தையுங் கேட்டு விதுரர் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து மைத்திரேயரை நோக்கி, "ஓ பிராமண! அவ்யக்தத்தின் மார்க்கத்தை அறிந்தவராகிய பிரம்மதேவர் பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிப்பதற்காக பிரஜாபதிகளைச் சிருஷ்டித்து எதனைச் செய்தார்? மரீசி முதலிய பிரஜாபதிகளும், ஸ்வாயம்புவ மனுவும் பிரம்மதேவருடைய கட்டளையினால் இந்த ஜகத்தை எப்படிப் படைத்தார்கள்? அவர்கள் தங்கள் பார்யையுடன் சேர்ந்து சிருஷ்டித்தார்களா? அல்லது தாங்களே உண்டுபண்ணினார்களா? அல்லது எல்லாருமாகச் சேர்ந்து சிருஷ்டித்தார்களா?" என்று கேட்டார்.

12—54. அதனைக் கேட்ட மைத்திரேயர் விதுரரை நோக்கி, "ஊகிக்கமுடியாத ஜீவர்களுடைய அதிர்ஷ்டத்தாலும், பிரகிருதிக்கு அதிஷ்டாதாவாகிய பரமபுருஷனாலும், காலத்தாலும், பகவானிடத்திலிருந்து கலங்கிய முக்குணங்களிலிருந்து மஹத்

தத்துவம் உண்டாயிற்று. இரஜோகுண பிரதானமாகிய அந்த மஹத்தத்துவத்திலிருந்து மூன்று குணங்களுள்ள அஹங்காரம் உண்டாயிற்று. பூதங்களுக்கு ஆதியாயிருக்கும் அந்த அஹங்காரமானது ஆகாசம் முதலிய மஹா பூதங்களையும், தன்மாத்திரைகளையும், ஞானேந்திரியம், கர்மேந்திரியம், அதன் தேவதைகள் இவைகளையும் ஐந்து ஐந்தாக உண்டுபண்ணிற்று. அவைகள் தனியாக அண்டத்தைச் சிருஷ்டிக்கச் சக்தியற்றவைகளாகிப் பகவானுடைய அநுப்பிரவேசத்தால் ஒன்றுகூடி சுவர்ணமயமான அண்டத்தை உண்டுபண்ணின. அது அசேதனமாக ஆயிரம் வருஷங்களுக்கதிகம் ஜலத்திலேயே இருந்தது. ஈசுவரன் அதில் பிரவேசித்தார். அவருடைய கொப்பூழில் ஒரு தாமரை மலர் தோன்றியது. அது ஆயிரம் சூரியர்களைப்போல் பிரகாசித்தது. சகல பிராணிகளுக்கும் ஸ்தானமாயிருப்பது; அதிலிருந்து பிரம்மதேவர் உண்டானார். அவர் ஜலத்தில் சயனஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் பகவானால் தூண்டப்பட்டு நாம ரூபாதிகளுடன் உலகங்களை முன் கல்பத்திலிருந்ததுபோல் அமைத்தார். முதலில் தாமிஸ்ரம், அந்ததாமிஸ்ரம், தமஸ், மோகம், மஹாதமஸ் என்ற ஐந்து பர்வங்களுள்ள அவித்யையைத் தம்முடைய நிழலைக்கொண்டு (அபுத்தி பூர்வமாக) படைத்தார். பிறகு அவர் சந்தோஷமின்றி அந்தச் சரீரத்தை விட்டார். அதுவே தமோமயமான இராத்திரியாம். பசி, தாகம் இவைகளுக்குக் காரணமான இராத்திரியை, அதிலிருந்து உண்டான யக்ஷர்களும் இராக்ஷதர்களும் பெற்றுக்கொண்டார்கள். மேலும் அவர்கள் பசியாலும் தாகத்தாலும் வருத்தப்பட்டு, "இவரைக் காப்பாற்றவேண்டாம், புசியுங்கள்" என்று சொல்லிக்கொண்டு அவரைத் தின்றுவிடுவதற்காக ஓடிவந்தார்கள். அப்பொழுது பிரம்மதேவர் பயந்து அவர்களை நோக்கி, "என்னைத் தின்றுவிடவேண்டாம், இரட்சியுங்கள்; என்னுடைய புத்திரர்களான நீங்கள் யக்ஷர்களென்றும், இராக்ஷதர்களென்றும் பெயரடைவீர்கள்" என்றார். பின்பு காந்தியுள்ளவராக எவர்களைப் பிரதானமாகச் சிருஷ்டித்தாரோ, அவர்கள் தேவர்கள் ஆனார்கள். அவர்கள் அவரால் விடப்பட்ட பிரபா சரீரமாகிய பகலைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். பிறகு அவர் ஸ்திரீகளிடத்தில்

விசேஷ ஆசையுள்ளவர்களான அசுரர்களை ஜகனத்திலிருந்து உண்டுபண்ணினர். அவர்கள் அவரைப் புணருவதற்காக ஓடி வந்தார்கள். அப்போழுது வெட்கமில்லாமல் சிரித்துக்கொண்டு பின் ஓடிவரும் அசுரர்களைப் பார்த்துப் பிரம்மதேவர் பயந்து ஓடினர். பக்தர்களுடைய உபத்திரவத்தைப் போக்கடிப்பவரும், பக்தர்களுடைய இஷ்டப்படி சுரூபத்தை யெடுத்துக்கொள்ளுப வருமான பகவானிடஞ் சென்று, "பிரபுவாகிய பரமாத்மாவே! துக்கப்பட்டவர்களுடைய துக்கத்தைப் போக்கடிப்பவர் நீர் ஒருவரே; உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தை ஆசிரயிக்காதவர் களுக்கு நீர் கஷ்டத்தைக் கொடுக்கிறீர். உம்முடைய ஆஞ்ஞை யின்படி பிரஜைகளைச் சிருஷ்டித்தேன். அவர்கள் என்னைப் புணருவதற்கு முயற்சித்தார்கள்; என்னைக் காப்பாற்றும்" என்று பிரார்த்தித்தார். பிறருடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்தவ ராகிய பகவான் பிரம்மதேவருடைய தைன்யத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, "இந்தக் காமத்தால் கலங்கிய சரீரத்தை விட்டுவிடும்" என்று சொன்னர். அதனைக் கேட்ட பிரம்மதேவரும் அப்படியே செய்தார்; அதுவே சந்தியை எனப்படுகிறது. அந்த சந்தியையாகிய ஸ்திரீயானவள் சப்திக்கும் ஆபரணங்க ளணிந்த பாதங்களுள்ளவள்; மதத்தால் கலங்கிய கண்களுள்ளவள்; ஒட்டியாணத்தால் பிரகாசிக்கும் பட்டை உடுத்திக்கொண்டவள்; ஒன்றோடொன்று சேர்ந்தவைகளும்,உயர்ந்தவையுமான ஸ்தனங் களுள்ளவள்; அழகான மூக்குள்ளவள்; நல்ல பற்களுள்ளவள்; மனோகரமான சிரிப்புள்ள பார்வையுள்ளவள்; கருமை யான தலைமயிருள்ளவள்; பின்னுமவள் வெட்கத்தால் தன் னுடைய சரீரத்தை மறைத்துக்கொண்டு மிருந்தாள். "ஓ தர்மத் தின் அவதாரமாகிய விதுரரே! அசுரர்கள் அந்த ஸ்திரீயைப் பார்த்து மோகித்து இவளுடைய ரூபம் வியக்கத்தக்கது; இவ ளுடைய யௌவன் வயது ஆச்சரியப்படத்தக்கது; நாமெல்லோரும் இவளிடத்தில் ஆசைப்பட்டிருந்தாலும் இவள் ஆசையில்லாத வள்போலச் சஞ்சரிக்கிறாள்" என்று ஸ்திரீ ரூபங்கொண்ட சந்தி யைப்பற்றிப் பலவகையாகச் சந்தேகித்து, பின்பு அவளை நோக்கி, "நீ யார்? யாருடைய பெண்? நீ இவ்விடம் எதற்காக வந்தாய்? உருவமாகிய உத்தம வஸ்துவை வைத்துக்கொண்டு

(அதனை எங்களுக்குக் கொடுக்காததனால்) அதிருஷ்டமற்றவர்களான எங்களை உபத்திரவிக்கிறாய். ஓ பெண்ணே! நீ யாராயிருந்தாலும் சரி (உன்னுடைய ஜாதி முதலியவைகளைத் தெரிந்துகொள்வதால் என்ன பிரயோசனம்?) உன்னுடைய தரிசனம் பாக்கியத்தால் கிடைத்தது. பந்து விளையாடுவதால் பார்ப்பவர்களுடைய மனத்தை அபகரிக்கிறாய். ஓ சிறந்த பெண்ணே! உயரக் கிளம்பும் பந்தைக் கையால் அடிப்பளவாகிய உன்னுடைய தாமரை மலர்போன்ற பாதமானது ஒரே இடத்தில் ஸ்திரமாக நிற்கவில்லை. பெரிதாகிய ஸ்தனங்களின் சுமையைத் தாங்க முடியாமல் இடுப்புப் பயப்படுகிறது. பார்வைகளைப்படைகிறது; தலை மயிர்களின் கூட்டமானது நிர்மலமாக விருக்கிறது (மினுமினுப்புள்ளதென்பது கருத்து) என்று மிகுந்த பிரியத்துடன் பிரச்சினஞ்செய்து புத்தி மயக்கமடைந்து சந்தியையைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். அவள் தனது சரீரத்தை முகந்து சிரித்துக்கொண்டு மறைந்தாள். பின்பு பிரம்ம தேவர் காந்தியால் கந்தர்வ கணங்களையும், அப்ஸரோ கணங்களையும் படைத்தார். அந்தக் காந்தி பொருந்திய சந்திரிகா ரூபமான சரீரத்தை விட்டார். அதனை விசுவாவசு முதலியவர்கள் பிரியமாகப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். பிறகு அவர் தம்முடைய சோம்பலைக்கொண்டு பூதங்களையும், பிசாசங்களையும் சிருஷ்டித்தார். அவைகள் வஸ்திரமில்லாதவைகளும், தலைமயிரை அவிழ்த்துக்கொண்டு மிருப்பதைக் கண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டார். அப்பொழுது பிரம்ம தேவரால் விடப்பட்ட ஜ்ரம்பணமென்ற (கொட்டாவிவிடுவது) சரீரத்தை அவைகள் பெற்றுக்கொண்டன. அதையே நித்திரை யென்கிறார்கள். (கொட்டாவிவிடுவது, நித்திரை, உன்மாத மென்றவைகள் சோம்பலால் உண்டாகக்கூடியவைகள். ஆதலால் அதன் அவாந்தர பேதங்களாகும்). அந்த நித்திரையால் இந்திரியங்களுடைய வலிமைக் குறைவு எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் காணப்படுகிறது. அதனைக் கொண்டு ஆசார மில்லாதவர்களைப் புத்தி மயக்கமுள்ளவர்களாகப் பூதங்கள் செய்கின்றன. அவைகள் உன்மாதங்க ளெனப்படுகின்றன. பின்பு பகவானாகிய பிரம்ம தேவர் தம்மை அன்னத்தைப் புசிப்பவராக நினைத்துக்கொண்டு

சாத்தியர்களையும் பிதிர்கணங்களையும், பரோக்ஷமாக சிருஷ்டித்தார். பிதிருக்கள் தங்களை உண்டுபண்ணிய அந்தச் சரீரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். சாத்தியர்களுக்கும், பிதிருக்களுக்கும் வித்வான்களால் கொடுக்கப்படும் ஹவ்யங்களும், கவ்யங்களும் அந்தச் சரீரமேயாம். பிறகு அந்தப் பிரம்மதேவர் சித்தர்களையும், வித்தியாதரர்களையும் மறைந்து சிருஷ்டித்தார். அந்த அற்புதமாகிய அந்தர்த்தான (மறைந்திருப்பது) சக்தியை அவர்களுக்குக் கொடுத்தார். பின்பு தம்முடைய பிரதிபிம்பத்தைப் பார்த்துச் சிலாகித்துக்கொண்டு கின்னரர்களையும், கிம்புருஷர்களையும் சிருஷ்டித்தார். அவர்கள் அந்தச் சரீரத்தைப் பெற்றார்கள். அவர்கள் ஆணும் பெண்ணுமாகச் சேர்ந்து கிரீடித்துக்கொண்டு அவரையே கானஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்கள். பின்பு அந்தப் பிரம்மதேவர் சிருஷ்டி விருத்தியடையாமலிருப்பதைப் பார்த்து, போகமுள்ள (நீண்ட) தேகத்துடன் படுத்துக்கொண்டே பலவகையான சிந்தையுடன் அந்தச் சரீரத்தை விட்டார். அந்தத் தேகத்திலிருந்து உதிர்ந்த கேசங்கள் (மயிர்கள்) அஹிகளாயின(சர்ப்பங்கள்). கைகால்கள் முதலியவைகளை அசைக்கும் அந்தத் தேகத்திலிருந்து சர்ப்பங்க ளுண்டாயின. அவைகளே குரூரங்களான நாகங்களெனப்படுகின்றன (மிகுந்த வேகமுள்ளவை). நீண்ட தேகத்திலிருந்து உண்டானதால் அவை நீண்ட சரீரமுள்ளவைகளும், நீண்ட கழுத்துள்ளவைகளாயு மிருந்தன. பின்பு அவர் தம்மைக் கிருதகிருத்தியராக நினைத்து உலகங்களை விருத்திசெய்பவர்களான மனுக்களை மனத்தால் சிருஷ்டித்தார். அவர்களுக்குப் புருஷாகாரமாகிய சரீரத்தைக் கொடுத்தார். அந்த மனுக்களைப் பார்த்து அவர்களுக்கு முன் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள் பிரம்மதேவரை நோக்கி, ''(உலகத்தைப் படைத்தவரான) நீர் நல்ல காரியத்தைச் செய்தீர்; மனுக்களின் சிருஷ்டியில் அக்கினிஹோத்திரம் முதலிய கிரியைகள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருப்பதால் நாங்களெல்லாருஞ் சேர்ந்து ஹவிஸ்ஸைப் புசிக்கிறோம்'' என்று கொண்டாடினார்கள். பின்பு இந்திரியங்களை ஜயித்தவராகிய அந்தப் பிரம்மதேவர் தபஸ், உபாஸனை, யோகம், சமாதி ஆகிய இவைகளுள்ளவராய்த் தமக்கு இஷ்டர்

களான ரிஷிகளாகிய பிரஜைகளைச் சிருஷ்டித்து அவர்களுக்கு சமாதி, யோகம், ஐசுவர்யம், தபஸ், வித்யை, வைராக்கியம் ஆகிய இவைகளுள்ள தம்முடைய தேகத்தின் அம்சத்தைக் கொடுத்தார்.

அத்தியாயம் 21

கர்த்தமருக்கு ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு தரிசனம் கொடுத்தது

1—5. "ஓ பகவானாகிய மைத்திரேயரே! ஸ்வாயம்புவ மநுவின் வம்சமானது பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. அதனிடமிருந்தே (ஸ்திரீ புருஷர்களுடைய சேர்க்கையாலே) ஜனங்கள் விருத்தியடைந்தார்கள். அந்த வம்சத்தைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டும். மேலும் ஸ்வாயம்புவ மநுவின் புத்திரர்களாகிய பிரியவிரதர், உத்தானபாதர் ஆகிய இருவர்களும் ஏழு தீவுகளடங்கிய பூமியையும், தர்மத்தையும் எப்படிக் காப்பாற்றினார்கள்? பின்னும் அந்த மநுவிற்கு தேவஹூதி என்ற ஒரு பெண் உண்டென்றும, அவள் கர்த்தமர் என்ற பிரஜாபதியின் பாரியை என்றும் தங்களால் சொல்லப்பட்டதல்லவா? மகா யோகியாகிய அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் யோக லட்சணங்கள் பொருந்திய தேவஹூதியினிடம் எவ்வளவு குழந்தைகளை உண்டுபண்ணினார்? ஓ பிராமணோத்தம! மேலும், பிரம்மதேவருடைய புத்திரராகிய தக்ஷரும், ருசி என்பவரும், மநுவின் புத்திரியாகிய பிரஹூதி என்பவளையும், ஆஹூதி என்பவளையும் விவாகஞ்செய்துகொண்டு பிரஜைகளை எப்படி உண்டு பண்ணினார்கள்? அதனைக் கேட்க விரும்பிய எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்" என்று விதுரர் கேட்டார்.

6—16. அதனைக் கேட்ட மைத்திரேயர் விதுரரை நோக்கி, 'ஓ விதுரரே! பகவானாகிய கர்த்தம பிரஜாபதியை நோக்கி, "பிரஜைகளைச் சிருஷ்டியும்" என்று பிரம்மதேவர் ஆஞ்ஞாபித்தவுடன் கர்த்தமர் (சிருஷ்டி சக்தியை அடைவதற்காக) சரஸ்வதி நதிக்கரையில் பதினாயிரம் வருஷங்கள் தவஞ்செய்து, மனத்தை

ஒருவகைப்படுத்தி, பக்தியுடன் ஸ்ரீமந் நாராயணனைப் பூஜித்தார்'. அவர் சரணாகதி செய்தவர்களுக்கு இஷ்டமான வரத்தைக் கொடுப்பவர். அப்பொழுது தாமரைக் கண்ணனாகிய பகவான் அதிக சந்தோஷமடைந்து, வேதத்தாலேயே அறியக்கூடிய பிரம்ம சுரூபமாகிய தமது சுரூபத்தைக் காண்பித்தார். அவர் சுத்தர். சூரியன்போல் பிரகாசிப்பவர்; தாமரைப் புஷ்பம், நீலோத்பல புஷ்பம் இவைகளால் செய்யப்பட்ட மாலையைத் தரித்தவர்; பளபளப்புள்ளவைகளும், கருமை நிறமுள்ளவைகளுமான தலைமயிர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட முகமுள்ளவர்; சுத்தமாகிய வஸ்திரமுள்ளவர்; கிரீடமுள்ளவர்; குண்டலங்க ளணிந்தவர். சங்கம், சக்கரம், கதை ஆகிய இவைகளைத் தரித்தவர்; விளையாட்டிற்காகத் தாமரைப் புஷ்பத்தைத் தரித்தவர்; மனத்திற்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய சிரிப்பு, பார்வை ஆகிய இவைகளுள்ளவர்; கருடனுடைய முதுகில் தாமரை மலர்போன்ற பாதங்களை வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்; கௌஸ்துப ஹாரத்தைத் தரித்தவர்; அவருடைய மார்பில் லக்ஷ்மீதேவி வசிக்கிறாள். ஆகாயத்தில் தோன்றிய அப்படிப்பட்ட பகவானுடைய அந்தத் திவ்ய சரீரத்தைத் தரிசித்த கர்த்தமர் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து, பூர்ண மனோரதமுள்ளவராகி, பிரீதமாகிய மனத்துடன் (பிரீதியையே சுபாவமாயுடைய மனதுள்ளவரென்று கருத்து) கைகூப்பி நமஸ்கரித்து, "ஸ்தோத்திரஞ்செய்யக் கூடிய ஓ ஸ்வாமியே! சகல ஜகத்திற்கும் இருப்பிடமாகிய உம்மைத் தரிசித்ததால் என்னுடைய கண்கள் பலனுள்ளவைகளாயின; உத்தம ஜன்மங்களால் யோகசித்தி யடைந்த யோகிகளும் உம்முடைய தரிசனத்தையே விரும்புகிறார்கள். ஓ ஈச! உம்முடைய பாதாரவிந்தமானது சம்சாரமாகிய சமுத்திரத்தைக் கடக்க ஓடமாக இருக்கிறது. உம்முடைய மாயையால் ஜனங்கள் புத்தி மயக்கமடைந்து சம்சாரத்திலுள்ள சொற்ப காமங்களை விரும்பி அவைகளுக்காக உம்முடைய பாதத்தை உபாசிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அவைகளையும் கொடுக்கிறீர். (பலனை விரும்பிய பக்தர்கள் மேலானவர்க ளல்லவென்று தாத்பரியம்.) அப்படியும் காமதேனுப்போல கிருஹஸ்தாசிரமத்தில் தர்மம், அர்த்தம், காமம் ஆகிய இவைகளை உண்டுபண்ணக்கூடியவளும்,

என்னுடைய சுபாவத்திற்கொத்த சுபாவமுள்ளவளுமாகிய ஸ்திரீயைக் கல்யாணஞ்செய்துகொள்ள விரும்பி, சகல புருஷார்த்தங்களுக்கும் மூலமாயும் கற்பக விருஷம்போல் அண்டினவர்களுடைய எண்ணத்தைப் பூர்த்திசெய்பவருமான உம்முடைய பாதத்தைச் சரணமடைகிறேன். அது சகல புருஷார்த்தத்திற்கும் காரணம். (பலனை விரும்பும் பக்தர்களை நான் நிந்திப்பவனானாலும் அப்பேர்ப்பட்டவனே.) ஆகையால் நான் துர்ப்புத்தியுள்ளவன். ஓ எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதியே! நீர் சகல பிரஜைகளுக்கும் அதிபதி; கயிற்றினால் பசுக்கள் கட்டப்படுவதுபோல் உம்முடைய ஆஞ்ஞையால் பலனை விரும்பிய உலகம் முழுவதும் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஓ தர்ம சுரூபியே! நானும் உலகத்தை அநுசரித்துக் காலஸ்வரூபியாகிய உமக்கு பூஜையைச் செய்கிறேன். (உம்முடைய இஷ்டப்படி நடக்கிறேன்.) கல்யாணத்தையும் செய்துகொள்ளுகிறேன்.

17—18. எவர்கள் உலகத்தையும் அதை அநுசரிப்பவர்களையும் விவேகமிருந்தும், கர்மஜடர்களாகப் பசுப்போலிருப்பவர்களையும் விட்டு உம்முடைய பாதமாகிய குடையை ஆசிரயித்திருக்கிறார்களோ, பின்னும் மத்யம் போன்றதும் (சம்சார துக்கத்தை மறக்கச் செய்வதால்), அமிர்தம் போன்றதுமான (கிழத்தனம், மரணம் ஆகிய இவைகளைக் போக்குவதால்) உம்முடைய குணங்களை வருணித்து அதனால் பசி, தாகம் முதலிய தேக கர்மத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளுகிறார்களோ அவர்களுடைய ஆயுளைக் காலச்சக்கரமானது எடுத்துக்கொண்டு ஓடுகிறதில்லை (குறைக்கிறதில்லை). அது ஜகத்தை இழுத்துக்கொண்டு ஓடுகிற சுபாவமுள்ளது. அது அக்ஷர ரூபமாகிய பரப்பிரம்மத்தினிடம் சுற்றுகின்றது. அந்தச் சக்கரத்திற்குப் பதின்மூன்று மாதங்களே ஆரங்களாக விருக்கின்றன. முந்நூற்று அறுபது (360) தினங்களே பர்வங்கள் (கணுக்கள்), ஆறு ருதுக்களே நேமிகள். க்ஷணம், லவம்; திருடி முதலியவைகளே இலைபோன்ற முனைகள்; மூன்று சாதுர்மாஸ்யங்களே நாபிகள்; மேலும் அது கடுமையான வேகத்துடன் ஜகத்தை இழுத்துக்கொண்டு ஓடுகிறது.

19—21. "ஓ பகவன்! பட்டுப்பூச்சி பட்டை யுண்டுபண்ணுவதும், அதைச் சுற்றிக்கொள்வதும்போல் நீர் ஒருவரே உலகத்தைப் படைக்க விரும்பி, தம்மிடத்திலிருக்கும் யோகமாயைக்கொண்டு சத்வம் முதலிய சக்திகளை அவலம்பித்து இந்த ஜகத்தைச் சிருஷ்டிக்கிறீர்; காப்பாற்றுகிறீர்; சங்கரிக்கிறீர்; ஓ ஈச! உம்மை உபாசிப்பவர்களான எங்களுக்கு மாயையால் விஷய சுகத்தைக் கொடுப்பது உமக்குச் சம்மதமன்று. ஆனாலும் அநுக்கிரகத்திற்காகவே அது உபயோகப்படட்டும். பிரகாசிக்கும் துளசியால் அலங்கரிக்கப்பட்ட உம்மைத் தரிசித்தேன். (இப்படிப்பட்ட உம்மைத் தரிசிப்பது க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது.) அப்படிப்பட்ட உம்மை அடிக்கடி நமஸ்கரிக்கிறேன். நீர் ஞானத்தால் கர்ம பலனைக் கடந்தவர் (மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவரென்று கருத்து). தம்முடைய மாயையைக்கொண்டு லோகாந்தரத்தை நடத்துகிறவர்; பலனை விரும்பியவர்களாலும், பலனை விரும்பாதவர்களாலும் நமஸ்கரிக்கக்கூடிய பாதாரவிந்தமுள்ளவர்; அற்பனுக்கும் அவனுடைய இஷ்டத்தைக் கொடுப்பவர்" என்று தோத்திரஞ்செய்தார்.

22—35. இம்மாதிரி கர்த்தமப் பிரஜாபதியினால் கபடமின்றித் துதிக்கப்பட்ட ஸ்ரீமந் நாராயணன் கருடனுடைய முதுகிலிருந்தபடி பிரியம், சிரிப்பு ஆகிய இவைகளுள்ள பார்வையால் அசையும் புருவங்களுள்ளவராகி, கர்த்தமரை நோக்கிப் பின் வருமாறு சொல்லலானார்: "ஓ கர்த்தம! எதற்காக என்னைத் தம்முடைய இருதயத்தில் இந்திரியங்களை அடக்கிப் பூஜித்தீரோ, அந்த உம்முடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்து முன்னமேயே அதற்கு வேண்டியதைச் சித்தஞ்செய்திருக்கிறேன். ஓ பிரஜாபதியே! என்னிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்திய உம்மைப் போன்றவர்களால் செய்யப்படும் பூஜையானது வீணாகிறதேயில்லை. பிரஜாபதியின் புத்திரராகிய மநுவென்பவர் பிரம்மாவர்த்தமென்றவிடத்தில் வசித்து ஏழு சமுத்திரத்திற்குட்பட்ட பூமியைக் காப்பாற்றுகிறார்; அவருடைய நன்னடத்தை உலகத்தில் பிரசித்தமானது; தர்மங்களை நன்றாய் அறிந்தவராகிய மநுவென்ற ராஜசிரேஷ்டர் தம்முடைய பத்தினியாகிய சதரூபை

என்பவளுடன் உம்மைப் பார்ப்பதற்காக வருவார். ஓ பிரபுவே! இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டவரே! அந்த அரசன் யௌவன வயது, சுபாவம், குணங்கள் ஆகிய இவைகளுள்ளவளும், கறுத்த கடைக்கண்ணுள்ளவளும், பர்த்தாவைத் தேடுகிறவளுமான தம்முடைய பெண்ணை (தேவஹூதியை) அவளுக்குத் தகுந்த புருஷனாகிய உமக்குக் கொடுப்பார். ஓ பிராம்மண! எவ்வளவு வருஷ காலம் அவளிடத்தில் உமக்கு ஆசையிருக்கிறதோ, அவ்வளவு காலம்வரையில் அந்த ராஜகுமாரி உம்மை அடைவாள். மேலும் அவள் உம்முடைய வீரியத்தைத் தரித்து ஒன்பது வகையாகப் பிரசவிப்பாள். உம்முடைய வீரியத்திற்குண்டான பெண்களிடத்தில் மஹரிஷிகள் புத்திரர்களை உண்டு பண்ணுவார்கள். சுத்த சத்வராகிய நீர் என்னுடைய உத்தரவின்படி நடந்து, சகல கர்மங்களின் பலனை என்னிடம் சமர்ப்பித்து, கிருகஸ்தாசிரமத்தில் பிராணிகளிடத்தில் தயையுள்ளவராக இருந்து அபயத்தைக் கொடுத்து (சன்யாசத்தில்) என்னை அடைவீர். மேலும் சகல ஜகத்துடன் என்னிடத்தில் உம்முடைய சுரூபத்தையும், உம்மிடத்தில் என்னையும் பார்ப்பீர். நானும் உம்முடைய பத்தினியாகிய தேவஹூதியினிடத்தில் என்னுடைய அம்சமாக அவதரித்து, தத்துவ ஸம்ஹிதையைச் செய்வேன்'' என்று சொல்லிப் பகவான் அவர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே சரஸ்வதி நதியால் சூழப்பட்ட பிந்து சரஸ்ஸிலிருந்து சென்றார். அப்பொழுது அவர் செல்லும் வழியில் சகல சித்தர்களும் அவரை ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள். கருடனுடைய பக்ஷங்களால் சாமவேதத்தின் மந்திரங்கள் உச்சரிக்கப்பட்டன. (பிருகத்ர தந்த்ரங்கள் இறக்கைகள் என்று சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.) அவைகளைக் கேட்டுக்கொண்டே பகவான் சென்ற பிறகு கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் அந்த பிந்து சரஸ்ஸின் கரையில் அந்தக் காலத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார்.

36—44. ஓ விதுரரே! மநுவென்பவர் சுவர்ணாலங்காரமுள்ள ரதத்தின்மீதேறிப் பத்தினியுடனும், புத்திரியுடனும் பூமி முழுவதும் சுற்றி ஸ்ரீமந் நாராயணனால் குறிப்பிடப்பட்ட தினத்தில் அந்த ஸ்தலம் சென்றார். ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு தம்முடைய பக்தராகிய கர்த்தமரிடத்தில் அதிகச் சந்தோஷத்தால்

கண்ணீரைப் பெருக்க, அதன் பிந்து (துளி) அவ்விடத்தில் விழுந்தபடியால் " பிந்துசரஸ் " என்று அந்த ஸ்தலத்திற்குப் பெயருண்டாயிற்று. அது சரஸ்வதி நதியின் சமீபத்திலுள்ளது. அந்த சரஸ் புண்ணியத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; அதன் ஜல மானது அமிருதம்போல் ருசியுள்ளது; எவ்வளவு தடவை ஸ்நா னஞ்செய்தாலும் அதனால் ரோக முண்டாகிறதில்லை. மகரிஷி கள் கூட்டங் கூட்டமாக அதனைச் சேவிக்கிறார்கள். அதன் கரையில் புண்ய விருட்சங்களும், புண்யத்தைக் கொடுக்கும் கொடிகளும் கூட்டமாக விருக்கின்றன. மேலும் அவ்விடத்தில் நல்ல மிருகங்களும், பறவைகளும் இனிமையாகச் சப்திக்கின்றன. எல்லா ருதுக்களிலும் புஷ்பங்கள் பழங்கள் ஆகிய இவைகளால் நிறைந்த மரங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றது; அடர்ந்த காடுக ளிருப்பதால் அழகுள்ளதாக விருக்கிறது. மதித்த பறவைகள் கூவுகின்றன. மதித்த வண்டுகள் விளையாடுகின்றன. மயில் கள் மதங்கொண்டு ஆடுகின்றன; குயில்கள் மதத்துடன் ஒன்றுக் கொன்று கூப்பிடுகின்றன; கடம்பம், வஞ்சி, அசோகம், புன்கு, மகிழம், வேங்கு, குந்தம் (குருந்து), மந்தாரம், வெட்பாலை, மா ஆகிய மரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது; மேலும் நீர்க்காக்கைகள், நீர்க்கோழிகளின் உட்பிரிவுகள், ஹம்ஸங்கள், சாரசங்கள், சக்கரவாகங்கள், சகோரங்கள் ஆகிய பட்சிகள் இனிமையாகச் சப்திக்கின்றன; இன்னும் மான்கள், காட்டுப் பன்றிகள், முள்ளம்பன்றிகள், பசுப்போன்ற கவயமென்ற மிருகங்கள், யானைகள், கோலாங்கூலங்கள் (வால் நீண்ட குரங்கு கள்), குரங்குகள், சிம்மங்கள், கிரிகள், கஸ்தூரி மிருகங்கள் ஆகிய இவைகள் அவ்விடத்தி லிருக்கின்றன.

45—56. அரசர்களுக்கு முந்தியவரான அந்த மநுவான வர் தம்முடைய பரிவாரங்களுடன் அந்தப் பிந்துசரஸை அடைந்து அவ்விடத்தில் அக்கினி காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கும் கர்த்தமரைக் கண்டார். அவர் கடுந் தபஸ் செய்தவராகையால் மிகுந்த தேஜஸால் பிரகாசித்திருந்தார். மேலும் அவர் தவஞ் செய்ததால் இளைத்த சரீரமுள்ளவரானு லும், பகவானுடைய கடைக்கண் பார்வையை அடைந்தபடி

யாலும், அவருடைய வார்த்தையாகிய அமிருதத்தைக் கேட்ட படியாலும், அதிகமாக இளைக்காத சரீரமுள்ளவரா யிருந்தார். மேலும் அவர் உயர்ந்தவர்; மரவுரியைத் தரித்தவர்; சாணை பிடிக்கப்படாத உயர்ந்த ரத்தினம்போலிருப்பவர்; அப்பேர்ப் பட்ட கர்த்தமரைக் கண்டு அரசன் அவருடைய சமீபஞ் சென்றார். அப்போது கர்த்தமர் தம்முடைய சமீபம் வந்து நமஸ்காரஞ் செய் யும் அரசனுக்குத் தக்கபடி மரியாதைசெய்தார். ஆசனங்கொடுத்து உட்காரச் சென்றார்; புகழ்ந்து பேசினார். பின்பு அந்தப் பிரஜா பதியானவர் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் கட்டளையை நினைத்துக்கொண்டு அரசனை நோக்கி, "ஓ மகாராஜ! நீர் மகாவிஷ்ணுவின் அம்சம்; அவருடைய சக்தியால்தான் உலகத்தைக் காப்பாற்றுகிறீர்; மேலும், அந்த அந்தச் சமயத்திற்குத் தக்கடி சூரியன், சந்திரன், அக்கினி, இந்திரன், வாயு, யமன், தர்மம், வருணன் ஆகிய இவர்களுடைய சுரூபத்தைத் தரிக்கிறீர். மேலும், சாதுக்களைக் காப்பாற்றுவதற்கும், அசத்துக்களைக் கொல் வதற்கும் சஞ்சரிக்கிறீர். அப்பேர்ப்பட்ட ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு சுரூபியான உமக்கு நமஸ்காரம். ஜயிக்கும் சுபாவமுள்ளதும், மணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான இரதத்தின்மீதேறிப் பயங் கரமான வில்லையெடுத்து நாணேசை செய்து அதனால் மனிதர் களைப் பயப்படச்செய்துகொண்டும், தம்முடைய சைனியங்களுடன் சூரியன்போல் நீர் சஞ்சரிக்காமலிருந்தால் ஸ்ரீமந் நாராயணனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வர்ணம், ஆசிரமம் ஆகிய இவைகளுடைய மரியாதைகள் அசத்துக்களால் கெடுக்கப்படும். விஷயத்தில் ஆசைகொண்ட மனிதர்கள் பயமற்றவர்களாக அதர்மத்தை விருத்திசெய்வார்கள். நீர் உலகத்தைக் கவனியாமலிருந்தால் அசத்துக்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு உலகம் கெட்டுப்போய்விடும். ஓ சூரராகிய மகாராஜ! என்னுடைய ஆசிரமம் தேடிவந்த காரியமென்ன? அதனைத் தெரிவித்தால் அதிகச் சந்தோஷத் துடன் அங்கீகரிப்பேன்" என்றார்.

அத்தியாயம் 22

தேவஹூதியின் விவாகம்

1—14. இப்படிச் சொல்லி மௌனமாக விருப்பவரும், நிவர்த்தி மார்க்கத்தில் ஆசையுள்ளவருமான கர்த்தமரை நோக்கி அவ்வரசன் தன்னுடைய குணங்கள், சரிதங்கள் ஆகிய இவைகளுடைய மேன்மையைக் கேட்டு வெட்கத்துடன், "ஓ பிராம்மண! பிரம்மதேவர் தம்முடைய சுரூபமாகிய வேதங்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக (உலகத்தில் பரவச்செய்வதால்) தம்முடைய முகத்திலிருந்து உங்களை உண்டுபண்ணினார்; நீங்கள் வேதங்களை நன்றாய் அறிந்தவர்கள்; தபஸ்விகள்; வித்தை யுள்ளவர்கள்; யோகாப்பியாசஞ் செய்தவர்கள்; விஷயத்தில் ஆசையில்லாதவர்கள்; அநேகம் பாதங்களுள்ள அந்தப் பகவான் தம்முடைய அனேக கைகளிலிருந்து உங்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக எங்களைப் படைத்தார்; அவருக்குப் பிராமண ஜாதியே இருதயம்; க்ஷத்திரிய ஜாதியே சரீரம்; ஆகையால் பிராமண ஜாதியும் க்ஷத்திரிய ஜாதியும் ஒன்றையொன்று காப்பாற்றுகின்றன; காரண ரூபியும், காரிய ரூபியும், விகாரமற்றவருமான அந்தத் தேவனே எல்லாவற்றையும் காப்பாற்றுகிறார். (உமக்கும் எனக்கும் ஏற்கனவே சம்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.) உம்மைத் தரிசித்ததாலேயே சகல சம்சயங்களும் நிவர்த்தியாயின. ஜனங்களைக் காப்பாற்ற விரும்பிய எனக்குப் பகவானாகிய நீர் பிரியத்துடன் தர்மத்தை உபதேசித்தீர். புண்ணியஞ் செய்யாதவர்களுக்கு உம்முடைய தரிசனம் கிடைக்காது; அப்பேர்ப்பட்ட உம்மை நான் பார்த்து, மங்களகரமாகிய உம்முடைய பாததூளியை நான் சிரசில் வகித்தது, உம்மால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டது, உம்முடைய வார்த்தைகளைக் காதுகளால் கேட்டது ஆகிய இவைகள் தெய்வச்செயலால் கிடைத்ததேயொழிய வேறில்லை. ஆகையால் மகரிஷியே! பெண்ணிடத்தில் மிகுந்த பிரியத்தால் சிரமப்படும் தீனனாகிய என்னிடத்தில் கிருபைசெய்து நான் தெரிவித்துக் கொள்வதைக் கேட்கவேண்டும். அதாவது பிரியவிருதன், உத்தானபாதன் இவர்களுடைய சகோதரியும், எனது குமாரியுமாகிய இந்தப் பெண் யௌவன வயது, நல்ல சுபாவம், நற்

குணங்கள் ஆகிய இவைகளுள்ள பர்த்தாவை அடைய விரும்பு கிறாள்; மேலும் இவள், உம்முடைய சுபாவம், வித்தை, வயது, குணங்கள் ஆகிய இவைகளை நாரத மகரிஷியினிடமாகத் தெரிந்துகொண்டு அதுமுதல் உம்மையே விவாகஞ் செய்து கொள்கிறதென்று நிச்சயஞ் செய்துகொண்டாள். ஓ பிராமண சிரேஷ்ட! சிரத்தையுடன் என்னால் சமர்ப்பிக்கப்படும் எனது பெண்ணைப் பெற்றுக்கொள்ளும்! இவள் கிரகஸ்தாசிரம காரி யங்களில் பலவகையிலும் உமக்கு ஒத்தவள்; விஷயங்களில் ஆசையை யொழித்தவனானும் விரும்பாமல் கிடைத்ததை மறுக்கக்கூடாது. அப்படியிருக்க, விஷயத்தை விரும்பியவன் அதை மறுக்கலாமா? எவன் சுயமாகக் கிடைத்ததை லட்சியஞ் செய்யாமல் பிறகு கிருபணனை யாசிக்கிறானோ, அவன் மிகுந்த கீர்த்தியுள்ளவனானும் அவனுடைய கீர்த்தியானது குறைந்து விடும். பிறரை அவமதித்ததால் அவனுடைய மானமும் போய் விடும். ஓ வித்வானாகிய பிராமண! நீர் விவாகஞ் செய்து கொள்வதற்காக முயற்சித்திருக்கிறீர் என்று கேள்விப்பட்டேன். விவாகம்வரையில் பிரம்மசரியத்தை அனுஷ்டிக்கிறதென்ற விரத முள்ள நீர் என்னால் கொடுக்கப்படும் கன்யாரத்தினத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும்" என்று சொன்னார்.

15—23. அதனைக் கேட்ட கர்த்தமப் பிரஜாபதி அரசனை நோக்கி, "நீர் சொல்வது சரியே. நான் இவாகஞ் செய்து கொள்ளவேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவனாக விருக்கிறேன். உம்முடைய குமாரத்தியையும் வேறொருவருக்குக் கொடுப்பதாக நீரும் பிரதிஞ்ஞை செய்யவில்லை. இந்த முதன்மையான விவாக மானது எங்களிருவருக்கும் தகுதியானதேயாம். ஓ மகாராஜ! விவாக விஷயத்தில் உம்முடைய குமாரிக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் இஷ்டமானது பூர்த்தி யடையட்டும். தன்னுடைய தேககாந்தி யாலேயே ஆபரணங்களாலேற்படும் சோபையைப் பரிகசிக்கும் உம்முடைய பெண்ணை யார்தான் விரும்பமாட்டான்? இந்தப் பெண் மாடிமீது காலிலிருக்கும் பாதசரங்கள் சப்திக்கும்படி பந்து விளையாடும்போது, விசுச்வாவசு என்ற கந்தர்வன் பார்த் துப் புத்தி மயங்கி விமானத்திலிருந்து கீழே விழுந்தான். லக்ஷ்மீ

தேவியின் சரணங்களைச் சேவியாதவர்களால் பார்க்கமுடியாத வளும், ஸ்திரீகளுக்குள் சிறந்தவளும், சுயமாகப் பிரார்த்தி கிறவளும், உத்தானபாதருடைய சகோதரியும், மனுவின் புத்திரி யுமாகிய இந்தப் பெண்ணை வித்வான்கிய எவன்தான் அங்கீ கரிக்கமாட்டான். ஆகையால் இந்தப் பெண்ணை விவாகஞ்செய்து கொள்ளுகிறேன். என்னுடைய வீரியத்தைத் தரித்து இவள் கர்ப்பத்தை அடைகிறவரையில் கிருகஸ்த தர்மத்தை அனுஷ்டிப் பேன். பிறகு ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவினால் உபதேசிக்கப்பட்டதும், இம்சையற்றதும், ஞானத்தையே முக்கியமாயுடையதுமான தர் மத்தை ஆசிரயிப்பேன் (சன்யாசஞ் செய்துகொள்வேன்). பல வகையான இந்த ஜகத்தானது எவரிடமிருந்து உண்டானதோ, எவரால் காப்பாற்றப்படுகிறதோ, எவரால் சங்கரிக்கப்படுகிறதோ, பிரஜாபதிகளுக்கும் அதிபதியாகிய அந்த அநந்தனாகிய பகவான் எனக்கு இப்படிச் செய்யவேண்டுமென்று உபதேசித்திருக்கிறார்" என்று சொல்லி அந்த மகரிஷியானவர் மனத்தில் ஸ்ரீ வாசு தேவரைத் தியானஞ்செய்துகொண்டு மௌனமாக இருந் தார். அவருடைய முகத்தைப் பார்த்து, தேவஹூதி அவரிடம் ஆசைகொண்டாள். பின்பு மனுவானவர் தம்முடைய பத்தினி யாகிய சதரூபை, புத்திரியாகிய தேவஹூதி ஆகிய இருவர் களுடைய அபிப்பிராயத்தை நன்றாய் அறிந்து, விசேஷ நற் குணங்கள் பொருந்திய அந்தப் பிராமணனுக்குத் தகுந்த வளான கன்னிகையைத் தானஞ் செய்தார். மகாராஜனுடைய பாரியையாகிய சதரூபை யென்பவள் ஆபரணங்கள், வஸ்திரங் கள், விளையாட்டுச் சாமான்கள் ஆகிய விலையுயர்ந்தவைகளைக் கன்னியாதானமாகத் தம்பதிகளுக்குக் கொடுத்தாள்.

24—39. இப்படி அரசன் தன்னுடைய குமாரியைத் தகுந்த வரனுக்குக் கொடுத்துக் கவலையற்றவராகப் பெண்ணைவிட்டுப் பிரிய மனமில்லாதவராகி, சிநேகத்தால் மனங்கலங்கி, "அம்ம! குழந்தாய்" என்று சொல்லிக் கண்ணீரைப் பெருக்கி அதனால் அவளுடைய தலைமயிரை நனைத்தார். பின்பு மகரிஷியினிடம் விடைபெற்றுப் பத்தினியுடன் இரதத்தின்மீதேறி சைன்யங்க ளுடன் தமது நகரஞ் சென்றார். வழியில் சரஸ்வதி நதியின்

இருகரைகளிலும் மிகவும் சாந்தர்களான மகரிஷிகளுடைய ஆசிரமங்களைத் தரிசித்தார். இப்படித் தமது பட்டணத்திற்கு வந்த அரசனைப் பிரம்மாவர்த்தத்திலிருக்கும் ஜனங்கள் மிகவும் சந்தோஷித்து, கானத்தாலும், ஸ்தோத்திரத்தாலும், வாத்திய சப்தத்தாலும் பூஜித்து, எதிரில் சென்று அழைத்தார்கள். ஸ்ரீ நாராயணன் வராகாவதாரம் செய்தகாலத்தில் அந்த யக்ஞவராகமானது தன்னுடைய சரீரத்தைச் சிலிர்த்துக்கொண்டது (அசைத்தது). அதிலிருந்து மயிர்கள் எவ்விடத்தில் உதிர்ந்தனவோ, அந்த ஸ்தலம் பர்ஹிஷ்மதீ என்ற பட்டணமாயிற்று. அது சகல சம்பத்துக்களால் நிறைந்திருந்தது; அந்த மயிர்களே பச்சை நிறமுள்ள தர்ப்பங்களாயின; அவைகளைக்கொண்டு மகரிஷிகள் யாக விரோதிகளான ராக்ஷஸர்களைத் துரத்தி யாகத்தை முடிக்கிறார்கள். பகவானாகிய மநுவும் யக்ஞவராகரிடமாகப் பூமியை அடைந்து அவ்விடத்தில் அந்த குச, காசங்களைப் பரப்பி, யக்ஞபுருஷனாகிய பகவானை முன்காலத்தில் பூஜித்தார். அந்த நகரஞ் சென்று மூவகையான தாபத்தைப் போக்கக்கூடிய அரண்மனையில் தர்மத்திற்கு விரோதமில்லாமல் காம சுகங்களை அநுபவித்து முன் போல் வசித்தார். ஒவ்வொரு நாளும் விடியற் காலத்தில் கந்தர்வர்கள் தமது ஸ்திரீகளுடன் இந்த அரசனுடைய மேலான கீர்த்தியைக் கானஞ்செய்கிறார்கள். அரசன் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் கதைகளை மிகுந்த பிரேமையுடன் சிரவணஞ் செய்து காலத்தைக் கழித்துவந்தார். இப்படி மனுவானவர் பகவானிடத்திலே சித்தத்தைச் செலுத்திவரும்போது அந்த ஸ்வாயம்புவ மநுவை, விஷயங்களிலேயே ஆசைப்படும்படி செய்யப் போகங்களால் முடியவில்லை. மேலும் அவர் பகவானுடைய கதைகளைக் கேட்பதாலும், பகவானைத் தியானஞ் செய்வதாலும், அவருடைய கதையை வாக்கியங்களாக அமைப்பதாலும், வாயால் சொல்வதாலும் காலத்தைக் கழித்துவந்தபடியால் அவருடைய காலத்தில் நடந்த யாமங்கள் (காலத்தின் அவயவங்கள்) சாரமற்றவையாக ஆகவில்லை (பலமுள்ளவையாயின). இப்படி அவர் தம்முடைய காலமாகிய எழுபத்தொரு யுகங்களிலும் ஸ்ரீ வாசுதேவருடைய கதையாலேயே மூவகைத் தாபமற்றவ

ராக இருந்தார். ஓ வியாச மகரிஷியின் புத்திரனாகிய விதுர! பகவானை ஆசிரயித்தவர்களுக்குச் சரீரத்தில் உண்டாகும் ரோகங்களாவது, மனக் கவலையாவது, ஆகாசத்திலிருந்து வரக்கூடிய உபத்திரவங்களாவது, சத்ருக்களிடமிருந்து பயமாவது, உஷ்ணம், சீதம் இவைகளாலுண்டாகும் துக்கமாவது நேரிடுகிறதில்லை. அவரை மகரிஷிகள் தர்மங்களைச் சொல்லும்படி கேட்க சகல பிராணிகளுக்கும் அனுகூலத்தைச் செய்பவரான அந்த மனு மனிதர்களுக்கும் அந்த அந்த ஜாதிகளுக்கும் ஆசிரமங்களுக்கும் உரியதான தர்மங்களை உபதேசித்தார். அரசர்களுக்குள் முந்தியவரும் வருணிக்கத்தக்கவருமான மனுவின் அற்புதமாகிய சரிதத்தைக் சொன்னேன். இனி, அவருடைய பெண்ணாகிய தேவஹூதியின் மகிமையைச் சொல்லுகிறேன், கேளும்" என்றார்.

அத்தியாயம் 23

கர்த்தமருடைய யோக மகிமை

தாய்தந்தைகளான சதரூபையும், ஸ்வாயம்புவ மனுவும் பிரம்மாவர்த்தஞ் சென்றபின் அவர்களுடைய புத்திரியும், பதிவிரதையும், இங்கிதத்தை அறிந்தவளுமான தேவஹூதி, பிரபுவாகிய பரமசிவனுக்குப் பார்வதி தேவிபோலக் கர்த்தமருக்குச் சிசுரூஷை செய்துவந்தாள். அவள் விசுவாசத்தாலும், அந்தக்கரண சுத்தியாலும் (சமத்தாலும்), எல்லாரையும்விடத் தனது பர்த்தா மேலானவரென்று நினைத்திருந்ததாலும், தமத்தாலும் (வெளியிலிருக்கும் இந்திரியங்களை அடக்குவது), கால் பிடிப்பது முதலியவற்றாலும், பிரியத்தாலும், இனிமையான வார்த்தையாலும், மிகுந்த தேஜஸ்வியாகிய தன்னுடைய பர்த்தாவைச் சந்தோஷிக்கச் செய்தாள். மேலும் அவள், காமத்தையும், கபடத்தையும், துவேஷத்தையும், ஆசையையும், நிஷித்த காரியத்தைச் செய்வதையும், கர்வத்தையும் விட்டவள்; பர்த்தாவினுடைய உத்தரவின்படி நடப்பதில் சாவதானமாய் முயலுபவள்; பர்த்தாவையே அனுசரித்தவள்; அவருக்குமிகுந்த

க்ஷேமத்தை விரும்பியவள்; வெகு காலமாய் விரதங்களை அநுஷ்டித்து அதனால் இளைத்தவள்; அப்பேர்ப்பட்ட மனுவின் குமாரியாகிய தேவஹூதியினிடத்தில் கர்த்தமப் பிரஜாபதி சந்தோஷமடைந்து மிகுந்த கிருபையுடன், பிரேமையால் பேசமுடியாமல் கண்டமடைத்து, கத்கத ஸ்வரத்துடன் பாரியையை நோக்கி, "ஓ கம்பீர மனமுள்ளவளே! எனக்கு நீ கௌரவத்தை உண்டுபண்ணுகிறவள்; சரீரமெடுத்தவர்களுக்கு (பிராணிகளுக்கு), தங்கள் தங்கள் சரீரத்தில் அதிகப் பிரியமிருக்கும்; உன்னுடைய சரீரமோ மிகவும் மேலானது. அப்படியிருந்தாலும், அதனை லட்சியஞ் செய்யாமல், எனக்கு மிகவும் சிசுரூஷை செய்துவந்தபடியாலும், என்னிடத்தில் நீ மிகுந்த பக்தி வைத்திருப்பதாலும் நான் சந்தோஷமடைந்தேன். தனக்குரிய தருமத்தை அநுஷ்டித்து வந்தவனாகிய எனக்குக் கிடைத்த பகவத் பிரசாதங்கள் (திவ்ய போகங்கள்), என்னை நீ சேவித்துக்கொண்டிருந்தபடியால் உன்னாலும் அடையப்பட்டவைகளே; அவைகள் தபஸ், சமாதி, உபாசனை ஆகிய இவைகளில் மனத்தை ஒருவகைப்படுத்தியதால் கிடைத்தவை. உனக்குத் திவ்ய திருஷ்டியைக் (ஞானக்கண்ணை) கொடுக்கிறேன். அதைக்கொண்டு பயமற்றவைகளும், துக்கமற்றவைகளுமான அவைகளை நேரில் பார்க்கலாம்; நீ சித்தையாக விருக்கிறாய். உன்னுடைய பதிவிரதா தர்மத்தால் கிடைத்த திவ்ய போகங்களை அனுபவிக்கலாம். அவைகள், "நாம் அரசர்" என்ற அகங்காரமுள்ள மற்றவர்களால் அடையமுடியாதவை. மற்ற மானிட போகங்களெல்லாம் பகவானுடைய புருவங்களின் அசைத்தலால் கெடுக்கப்பட்ட மனோரதமுள்ளவைகள் (அநித்தியங்கள்); அவைகளால் என்ன பிரயோசனம்?" என்று சொன்னார்.

9—11. அதனைக் கேட்ட தேவஹூதி, தன்னுடைய பர்த்தாவாகிய கர்த்தமர் யோகமாயையிலும், உபாசனையிலும் மிகவும் தேர்ச்சியடைந்தவரென்று தெரிந்துகொண்டு கவலையற்றவளானாள். மேலும் அவள் வெட்கமுள்ள பார்வையால் அழகான சிரிப்புள்ள முகமுள்ளவளாகி, அதிக வணக்கத்தாலும், விசுவாசத்தாலும், கத்கத ஸ்வரமுள்ளவளாகப் பர்த்தாவை நோக்கி,

"ஓ பிராமணேத்தம! வீணுகாத யோகமாயைக்கு அதிபதியாகிய உம்மிடத்தில் இவை யாவும் இருக்கின்றனவென்பது எனக்குத் தெரியும். என்னுடைய விவாக காலத்தில் நீர் சொன்னபடி எனக்குக் கர்ப்பம் உண்டாகட்டும். பதிவிரதைகளான ஸ்திரீகளுடைய குணங்கள் சிறந்த பர்த்தா விஷயத்தில் பிரசித்தமாகும். (எனக்குப் புத்திரன் உண்டாகி அதனுல் என்னுடைய குணங்கள் உலகத்தில் பரவியபின், திவ்ய சக்ஷஸ்ஸை அடைகிறேன் என்று கருத்து.) மேலும் நான் உம்முடைய ரூப லாவண்யத்தால் மோகித்து மன்மதனுல் உபத்திரவிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். உம்மைச் சேர்ந்து இரமிக்கவேண்டுமென்ற ஆசையுள்ளவளாக இருக்கிறேன். பின்னும் என்னுடைய சரீரம் விரதங்களால் சிரமப்பட்டிருக்கிறது. அது போகத்திற்குத் தகுந்ததாக ஆகும்படி செய்யவேண்டும். தவிரவும், காம சாஸ்திரப்படி அதற்கு வேண்டிய சாதனங்களைச் சம்பாதிக்கவேண்டும். அதற்காக எது செய்யப்படவேண்டியதோ, அதனைச் செய்யும். தகுதியான கிருகத்தைச் சம்பாதியும்" என்ருள்.

12—21. ஓ விதுரரே! அதனைக் கேட்ட கர்த்தமப் பிரஜாபதி தம்முடைய பார்யையின் எண்ணத்தை நிறைவேற்றவேண்டி, தம்முடைய யோகபலத்தால் உடனே ஒரு விமானத்தை உண்டு பண்ணினுர். அது இஷ்டப்படி செல்லக்கூடியது; சகல இஷ்டங்களையுங் கொடுக்கக்கூடியது; திவ்யமானது; சகல இரத்தினங்களுள்ளது; சகல சம்பத்துக்களும் அதில் மேன்மேலும் விருத்தியடைந்துள்ளது; இரத்தினமயமான தூண்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டது; அதனுடைய சாமக்கிரியைகள் யாவும் திவ்யமானவை; எந்தக் காலத்திலும் சுகத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியது; விசித்திரங்களான பட்டுத் தோரணங்களால் அழகானது; பலவகையான புஷ்பமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டது; அந்தப் புஷ்பமாலைகளிலுள்ள மதுவைப் பானஞ்செய்து வண்டுகள் சப்திக்கின்றன; மேலும் வெண் பட்டுகள், அரக்குப் பட்டுகள், அழுக்கெடுத்த பட்டுகள் முதலிய பலவகை வஸ்திரங்களால் பிரகாசிக்கின்றது; மேல் மாடிகளில் கட்டில் முதலிய படுக்கைகளும், அதில் கம்பளம் முதலிய மேல் விரிப்புகளும் சித்தமாக இருக்

கின்றன. ஒவ்வோரிடத்தில் பலவகையான வேலைத்திறமை காட்டப்பட்டிருக்கிறது. சிலவிடங்களில் மரகத இரத்தினத்தால் தளவரிசை செய்யப்பட்ட பூமிகளும், பவழத் திண்ணைகளும் பிரகாசிக்கின்றன. வாயிற்படிகள், இரேழிகளில் இழைக்கப்பட்ட பவழங்களுடைய காந்தியாலும், வஜ்ரக் கதவுகளாலும் விளங்குகின்றன. இந்திரநீலக் கற்களால் பிரகாசிக்கும் மாடியின் மேற்புறத்தில் தங்கக் கலசங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வஜ்ரச் சுவர்களில், கண்கள்போல் பிரகாசிக்கும் மேலான பதுமராகங்கள் இழைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பலவகையான கொடுங்கைகளாலும் விலையில்லாத தங்கத் தோரணங்களாலும் பிரகாசிக்கிறது; ஹம்ஸங்களும், புறுக்களும், கிருத்ரமமான (வேலைசெய்துவைத்த பிரதிமைகள்) வைகளை தங்கள் ஜாதியைச் சார்ந்த உண்மையான பறவைகளென்று எண்ணி, அவைகளிருக்குமிடத்தில் செல்லுகின்றவைகளும், வருகின்றவைகளுமாக இருக்கின்றன. விளையாடும் இடங்கள், சயனக்கிருகம், உபயோகிக்குமிடம், வீட்டிற்கு வெளிப் பிரதேசங்கள், பிரகாரத்திற்கு வெளிப் பிரதேசங்கள் ஆகிய இவை சுகரங்களாக இருக்கின்றன. அந்த விமானமானது கர்த்தமருக்கு மோகத்தையுண்டுபண்ணுகிறது.

22—35. இப்பேர்ப்பட்ட விமானத்தைப் பார்த்தும் தேவஹூதியானவள் அதிகமாகப் பிரியப்படவில்லை. அப்பொழுது சகல பிராணிகளுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொள்ளும் சக்தியுள்ள கர்த்தமப் பிரஜாபதி, தம்முடைய பத்தினியை நோக்கி, "ஓ தேவஹூதியே! இந்தப் பிந்துசரஸில் ஸ்நானஞ்செய்! இந்தத் தீர்த்தமானது ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவினால் ஏற்படுத்தப்பட்டது; மனிதர்களுக்கு சகல இஷ்டத்தையும் கொடுக்கக்கூடியது. இந்த விமானத்தின்மீதேறிக்கொள்" என்றார். நீலோத்பலம் போன்ற கண்களுள்ள தேவஹூதியானவள் சரஸ்வதி நதியின் ஜலமுள்ள அந்த சரஸில் மூழ்கினாள்; அப்பொழுது அவளுடைய வஸ்திரங்கள் அழுக்குள்ளதாக விருந்தன; தலைமயிர்கள் ஜடையாக விருந்தன; சரீரம் ஸ்தனங்கள் ஆகிய இவைகள் அழுக்கினால் விவர்ணங்களாக (வர்ணம் மாறி) இருந்தன. அந்தத்

தேவஹூதி ஜலத்தில் மூழ்கினவுடன் ஜலத்திற்குள் ஒரு வீட்டில் ஆயிரம் பெண்கள் இருக்கக் கண்டாள். அவர்களெல்லோரும் சிறுவயதுள்ளவர்கள்; அவர்களுடைய சரீரங்கள் நீலோத்பல புஷ்பங்கள்போல் வாசிக்கின்றன. அவர்கள் தேவஹூதியைக் கண்ட மாத்திரத்தில் எழுந்திருந்து, கைகூப்பி, "நாங்கள் உமக்கு இஷ்டமான காரியத்தைச் செய்யும் வேலைக்காரிகள்; என்னசெய்வோம், ஆஞ்ஞாபிக்கவேண்டும்" என்று கேட்டார்கள். மேலும் அவர்கள் மேலான வாசனையுள்ள தைலம் தேய்த்து, தேவஹூதிக்கு ஸ்நானஞ்செய்துவைத்து, சுத்தமாகிய புதிய வெண்பட்டைக் கொடுத்து உடுத்திக்கொள்ளச் செய்தார்கள். விலையுயர்ந்தவைகளும் மிகுந்த காந்தியுள்ளவைகளுமான இரத்தினாபரணங்களால் அவளை அலங்கரித்தார்கள். அமிர்தம்போன்ற ருசியுள்ள அன்னத்தையும், பானத்தையும்(குடிக்கக்கூடியவைகள்), அவளுக்குக் கொடுத்தார்கள். பின்பு தேவஹூதி கண்ணாடியில் தன்னைப் பார்த்துக்கொண்டாள். திவ்யமான ஹாரங்களாலும், சுத்தமான வஸ்திரங்களாலும் தன்னுடைய தேகம் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. மேலும், மங்கள ஸ்நானத்தால் அழுக்கற்றதாகவும் இருந்தது. அந்தப் பெண்கள் அவளை மங்கள திரவியங்களைக்கொண்டும், சகல ஆபரணங்கள், சலங்கைகள், தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட பாதசரங்கள், பலவகையான இரத்தினங்கள் இழைத்த ஒட்டியாணம், கண்டாபரணம் முதலியவைகள் ஆகிய இவைகளால் அலங்கரித்தார்கள்; மேலும் முகமானது அழகான புருவங்களாலும், ரம்யமாகிய பற்களாலும், மனோகரமாகிய பார்வையுள்ளதும், தாமரை மலர்போன்றதுமாகிய நேத்திரங்களாலும் அழகாகவிருந்தது. அப்பொழுது அவள், "இந்த சமயத்தில் பர்த்தாவாகிய மகரிஷி சமீபத்திலில்லையே" என்று நினைத்தாள். அப்படி நினைத்தவுடன் கர்த்தமப் பிரஜாபதி வசிக்குமிடத்தில் அவருக்கு முன்பாக, தேவஹூதி தம்முடைய பரிசாரிகைகளான பெண்களுடன் தானிருக்கக் கண்டாள். அப்பொழுது அவள் ஜலத்திற்குள் ஆயிரம் பெண்களைப் பார்த்தது, அவர்கள் தம்மை உபசரித்தது, பர்த்தாவை ஸ்மரித்தமாத்திரத்தில் அந்தப் பெண்களுடன் மகரிஷியின் சமீபத்தில் தாமிருப்பது முதலியவைகள்

யோகமகிமையால் ஏற்பட்டவையென்று யோசித்து மிகவும் ஆச்சரியமடைந்தாள்.

36—57. காமம் முதலிய சத்துருக்களை ஜயித்தவராகிய ஓ விதுரரே! அந்த மகரிஷி, மங்களஸ்நானஞ் செய்தவளும், பிதிரு கிரகத்திலிருக்கும்போதிருந்த சௌந்தரியமுள்ளவளும், அழகான ஸ்தனங்களுள்ளவளும், நல்ல வஸ்திரமுள்ளவளும், ஆயிரம் வித்யாதரா ஸ்திரீகளால் சூழப்பட்டவளுமான தேவஹூதியைப் பார்த்து, அவளிடத்தில் ஆசையுள்ளவராகி, அந்த விமானத்தில் அவளை ஏற்றிக்கொண்டார். அந்த விமானத்தில் அந்த மகரிஷியானவர் தம்முடைய பத்தினியுடன் சேர்ந்து வித்தியாதர ஸ்திரீகளால் உபசரிக்கப்பட்டு, ஆகாயத்தில் நட்சத்திரங்களால் சூழப்பட்டவரும், அழகான சரீரமுள்ளவரும், குமுத (ஆம்பல்) புஷ்பங்களை மலரச்செய்பவருமாகிய பூர்ண சந்திரன்போல் பிரகாசித்தார். எட்டு உலகபாலர்களும் விளையாடக்கூடிய மேரு பர்வதத்தின் குகைகளில் அநேக ஸ்திரீகளுடன் குபேரன்போல் கிரீடித்தார். சித்தர்களும் அவரை ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள். அந்தக் குகைகள், மன்மதனை விருத்திசெய்யக்கூடிய காற்று வீசுவதால் அழகுள்ளவை; ஆகாசகங்கை உயர்ந்தவிடமிருந்து விழுகிறபடியால் இனிமையான சப்தமுள்ளவை; இப்படி அந்த மகரிஷியானவர் வைச்ரம்பகம், சுவரசனம், நந்தகம், புஷ்ப பத்ரகம், மானசம், சைத்ராத்யம் ஆகிய தேவர்களுடைய உத்தியான வனங்களில் பத்தினியுடன் இரமித்தார். மேலும், அவர் இஷ்டப்படி செல்லக்கூடியதும், மிகவும் பிரகாசிக்கிறதும், மேலானதுமாகிய விமானத்தின்மீதேறி வாயு பகவான்போல் எல்லா உலகங்களிலும் சஞ்சரித்து, தேவர்களுக்கும் (விமானத்திலேறிச் சஞ்சரிப்பவர்கள்) மேலானவராக விருந்தார். சம்சாரத்தை நிவிர்த்திக்கக்கூடிய பகவானுடைய பாதங்களை ஆசிரயித்தவர்களும், தைரியமுள்ளவர்களுமான யோகிகளுக்கு எதுதான் கிடைக்காது? யோகியாகிய அந்தக் கர்த்தமர் பலவகையான அமைப்புள்ள விசித்திரமாகிய பூகோளத்தைத் தம்முடைய பத்தினியாகிய தேவஹூதிக்குக் காண்பித்துத் தம்முடைய

ஆசிரமஞ் சென்றார். பின்பு அவர் இரதியில் ஆசையுள்ளவளும், மனுவின் புத்திரியுமான தேவஹூதியினிடத்தில் ஒன்பது பிரஜைகளை உண்டுபண்ணுவதாகிய எண்ணத்துடன் அநேக வருஷங்கள் இரமித்தார். தேவஹூதியும், அந்த விமானத்தில் சந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய மேலான படுக்கையில் அழகுபொருந்தியவரான பர்த்தாவுடன் சேர்ந்து, "இவ்வளவு காலஞ்சென்றது" என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் ஆனந்தத்தில் மூழ்கியிருந்தாள். இப்படி அந்தத் தம்பதிகள் யோக மகிமையால் இரமித்துவரும்போது நூறு வருஷங்கள் க்ஷண காலம்போல் சென்றன. அப்பொழுது தேவஹூதியின் எண்ணத்தை (அநேக பிரஜைக ளுண்டாகவேண்டுமென்றது) அறிந்தவரும், அப்படிச் செய்ய சாமர்த்தியமுள்ளவருமாகிய அந்த மகரிஷி, பத்தினியைத் தம்முடைய பாதிச் சரீரமாகப் பாவித்தும் ஆத்மக்ஞராகையால் அவளிடத்தில் ஆசைவைக்காமலும் தம்முடைய வீரியத்தை ஒன்பது வகையாக அவளிடத்திம் உபயோகித்தார். உடனே அவள் ஒன்பது பெண்களைப் பெற்றாள். அந்தப் பெண்கள் எல்லோரும் அழகான சரீரமுள்ளவர்கள்; செந்தாமரைப் புஷ்பம்போன்ற வாசனையுள்ளவர்கள்; உடனே சன்யாசஞ்செய்துகொள்ள யத்தனிக்கும் மகரிஷியைப் பார்த்துப் பதிவிரதையான தேவஹூதி, சிரித்துக்கொண்டு, மனவருத்தத்துடன் தலைகுனிந்து, கால் நகத்தால் பூமியைக் கீறினவளாகக் கண்ணீரை அடக்கிக்கொண்டு, "ஓ பகவன்! எனக்கு நீர் செய்வதாகச் சொன்னவைகள் எல்லாம் உம்மால் செய்யப்பட்டன. ஆனாலும் சரணமடைந்தவளாகிய எனக்கு அப்யப் பிரதானஞ் செய்யவேண்டும். ஓ பிராமண! நீர் காட்டிற்குச் சென்றால் உம்முடைய பெண்களுக்குச் சமானர்களான புருஷர்களைத் தேடி விவாகஞ் செய்யவேண்டுமே, அதனை யார் வகிப்பார்? மேலும், பெண்களால் பிதிருக்களின் ருணம் (கடன்) தீராததாகையால் சம்சார துக்கத்தைப் போக்கக் கூடிய பிரம்மவித்தாகிய புத்திரன் ஒருவன் வேண்டும். மேலும், பரமாத்மாவின் சுரூபத்தை விசாரியாமல் இந்திரிய விஷயங்களிலேயே ஆசைகொண்டு இவ்வளவு காலத்தைக் கழித்துவிட்டது போதும். உம்முடைய உண்மையான மகிமையை நானிது

வரையில் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. விஷய சுகத்தில் ஆசைப் பட்டு அதனையே தங்களிடம் அடைந்தேன். ஆனாலும் எனக்கு அதுவே அபயத்தைக் கொடுக்கட்டும். புத்திக்குறைவினால் அசாதுக்களிடம் சேருவதால் சம்சார பந்தம் உண்டாகிறது. சாது சங்கஞ்செய்தால் மோக்ஷத்திற்குச் சாதனமாக ஆகிறது. இவ்வுல கத்தில் எவனுடைய செய்கைகள் தர்ம மார்க்கத்திலில்லையோ, வைராக்கியத்திற்கும் சாதனமாக ஆகவில்லையோ, பகவா னுடைய பாதசேவைக்கும் உபயோகப்படுகிறதில்லையோ, அவன் உயிரோடிருந்தும் மரணமடைந்தவனேயாம். நான் பக வானுடைய மாயையால் வஞ்சிக்க (ஏமாற்ற)ப்பட்டு மோக்ஷத் தைக் கொடுக்கும் பிரபுவாகிய உம்மை அடைந்தும் அதில் விருப்பமில்லாதவளாக இருந்தேன்; ஆகையால் என்னைக் காப் பாற்றவேண்டும்" என்று அழகான வார்த்தைகளைச் சொன் னாள்.

அத்தியாயம் 24

கபிலாவதாரம்

1—4. பின்பு தயாளுவாகிய கர்த்தமப் பிரஜாபதி விஷ யத்தில் நிர்வேதத்தை அடைந்து இம்மாதிரி சொல்லி அதைரி யத்துடனிருக்கும் மனுவின் புத்திரியாகிய தேவஹூதியை நோக்கி, "ஓ ராஜகுமாரியே! குற்றமற்றவளே! நீ உன்னுடைய ஆத்மாவைப்பற்றித் துக்கிக்கவேண்டாம். ஸ்ரீ பகவானாகிய நாராயணன் சீக்கிரத்தில் உனக்குப் புத்திரனாக அவதரிப்பார். நீ விரதமுள்ளவளாக இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு, உன் னுடைய தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதாலும், தவத்தினாலும், பாத் திரத்தில் தானஞ்செய்வதாலும், மிக்க சிரத்தையுடன் ஈச்வரனைப் பூஜி. உனக்கு மோக்ஷம் உண்டாகும். உன்னால் பகவான் பூஜிக்கப்பட்டு உன்னுடைய வயிற்றில் பிரம்மவித்தாக அவ தரித்து என்னுடைய கீர்த்தியை உலகத்தில் பரவச்செய்து கொண்டு, உன்னுடைய மனத்திலிருக்கும் அகங்காரத்தைப்

போக்கடிப்பார்" என்று ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய வார்த்தையை நினைத்துக்கொண்டு சொன்னார்.

5—20. அதனைக் கேட்ட தேவஹூதி அவருடைய வார்த்தையில் மிகுந்த சிரத்தை வைத்து, கூடஸ்தரும், எல்லாருக்கும் குருவுமாகிய பரமபுருஷனை ஆராதித்தாள். இப்படிச் சில காலஞ் சென்றபின் அந்தத் தேவஹூதியினிடத்தில் கர்த்தமருடைய வீரியத்திற்கு அரணியிலிருந்து அக்கினிபோல் பகவான் புத்திரனாக அவதரித்தார். அந்தச் சமயத்தில் ஆகாசத்தில் தேவதுந்துபி முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கின; மேகங்கள் மழையைப் பெய்தன. கந்தர்வர்கள் பாடினார்கள்; அப்ஸரஸ்கள் நர்த்தனஞ்செய்தார்கள்; தேவர்கள் புஷ்பமாரி பெய்தார்கள். சகல திக்குகளும், ஜனங்களும், ஜனங்களுடைய மனதுகளும் தெளிந்தன. சரஸ்வதீ நதிக்கரையிலிருக்கும் அந்தக் கர்த்தமருடைய ஆசிரமத்திற்குப் பிரம்மதேவர், மரீசி முதலிய மகரிஷிகளுடன் வந்தார். ஓ காமம் முதலிய சத்துருக்களை ஜயித்தவராகிய விதுரரே! அப்பொழுது பிரம்மதேவர், சாங்கிய யோகத்தை நன்றாகத் தெரிவிப்பதற்காக, சத்வாம்சமாக அவதரித்த பரமாத்மாவாகிய பகவானைப் பார்த்து, சுத்தமான மனத்தால் அவருடைய எண்ணத்தைப் புகழ்ந்து, சந்தோஷமடைந்த இந்திரியங்களுடன் கர்த்தமரை நோக்கி, "ஓ குழந்தாய், மானத்தைக் கொடுத்த கர்த்தம! என் சொற்படி கபடமற்று நீ நடந்தபடியால் என்னைப் பூஜித்தவனாகிறாய். பிதாவினுடைய உத்தரவை மீறாமல் அதன்படி நடப்பதே பிதிருக்களுக்குப் புத்திரர்கள் செய்யும் சிசுரூஷையாகும். உன்னுடைய இந்தப் பெண்களெல்லோரும் இந்த ஜகத்தைத் தங்களுடைய மகிமைகளால் பலவகையாக விஸ்தரிக்கப்போகிறார்கள். (புத்திர பௌத்திர பரம்பரையால் என்று கருத்து.) ஆனதால் இந்தச் சிறந்த மகரிஷிகளுக்கு உனது இஷ்டப்படி அவர்வர்களுடைய சுபாவத்திற்குத் தகுதியாகக் கல்யாணம் செய்துகொடு; கீர்த்தியைப் பூமியில் பரவச்செய்; உன்னுடைய கிருகத்தில் புத்திரனாக அவதரித்திருக்கும் கபில மகரிஷியானவர் புராணபுருஷர்; தம்முடைய மாயையால் சரீரத்தை யெடுத்துக்கொண்டவர்; பிராணிகளுக்குச் சகல அபீஷ்டங்களையும் கொடுக்கக்கூடியவர்;

இது எனக்குத் தெரியும். ஓ மனுவின் புத்திரியாகிய தேவ ஹூதியே! சுவர்ணமயமாகிய கேசங்களுள்ளவரும் (மயிர்கள்), தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ளவரும், பத்மரேகையுள்ள பாதங்களுள்ளவரும், கைடபனென்ற அசுரனைக் கொன்றவரு மாகிய பகவான், ஞானம் (சாஸ்திரத்தினாலுண்டாகின்றது), விஞ் ஞானம் (அபரோக்ஷ ஞானம்) ஆகிய இவைகளாகிய உபாயங் களால் கர்ம வாசனைகளை யொழித்து, அவித்யையால் (ஆத்ம சுரூபத்தை அறியாததால்) உண்டான சம்சயமாகிய இருதய கிரந்தியைப் போக்குவார்; மேலும், இவர் சித்தகணங்களுக்கு அதிபதியாகவும், ஞான சாஸ்திரத்தின் ஆசாரியர்களால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டவராயும், கபிலரென்று பிரசித்தி அடையப் போகிறார். மேலும், உனக்கு விசேஷ கீர்த்தியை விருத்தி செய்வார்'' என்று அவ்விருவர்களுக்கும் சொல்லி ஸனகர் முதலிய குமாரர்களுடனும், நாரதருடனும், ஹம்ஸமாகிய வாக னத்தின் மீதேறிச் சத்யலோகஞ் சென்றார்.

21—25. இப்படிப் பிரம்மதேவர் தம்முடைய உலகஞ் சென்ற பிறகு, கர்த்தமர் பிதாவினுடைய உத்தரவின்படி உலகத்தைப் படைப்பவர்களான பிரஜாபதிகளுக்குத் தம்முடைய புத்திரிகளைக் கொடுத்தார். எப்படியெனில் மரீசி என்பவருக் குக் கலை யென்பவளையும், அத்திரி மகரிஷிக்கு அனசூயை என்பவளையும், அங்கிரசுக்குச் சிரத்தை என்பவளையும், புலஸ் தியருக்கு ஹவிர்பூ வென்பவளையும், புலஹருக்குத் தகுந்த வளான கதி யென்பவளையும், கிரதுவிற்குப் பதிவிரதையான கிரியை யென்பவளையும், பிருகுவிற்குக் கியாதி யென்பவளையும், வசிஷ்டருக்கு அருந்ததி யென்பவளையும், அதர்வா வென்பவ ருக்கு சாந்தியையும் (சாந்திக்கு அதிதேவதையென்று கருத்து) விவாகஞ் செய்துவைத்தார். அந்தச் சாந்தியால் தான் யாக மானது உலகத்தில் பரவச்செய்யப்படுகிறது. பின்பு அந்தக் கர்த்த மர் மணப்பிள்ளைகளாகவிருக்கும் அந்தப் பிராமணோத்தமர்களை யும், அந்தப் பெண்களையும் சந்தோஷப்படுத்தினார். பின்பு அந்த மகரிஷிகளெல்லோரும் கர்த்தமரிடம் விடைபெற்றுத் தங்கள் தங்கள் ஆசிரமஞ் சென்றார்கள்.

26—34. பிறகு அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவே தமக்குப் புத்திரனாக அவதரித்திருக்கிறாரென்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, இரகசியத்தில் அவருடைய சமீபஞ் சென்று, "சம்சாரத்தில் அவரவர்களுடைய பாப கர்மங்களால் மிகவும் எரிக்கப்படும் (கஷ்டப்படும்) ஜனங்களிடத்தில் வெகு காலத்திற்குப் பின் சகல தேவர்களும் தயவுசெய்வார்கள். ஏனென்றால் சன்யாசிகள் அநேக ஜன்மங்களில் அப்யசித்துப் பக்குவமான (சித்தித்த) பக்தியோகத்தால் ஏகாந்தமான விடத்திலிருந்து எவருடைய பாதத்தைத் தரிசிக்க முயற்சிக்கிறார்களோ, அந்தப் பகவானாகிய நீர் கிராம்யர்களான தம்முடைய பந்துக்களைக் காப்பாற்றுவதற்குத் தம்முடைய லாகவத்தைக்கூட லட்சியம் செய்யாமல் நம்முடைய கிருகத்தில் அவதரித்திருக்கிறீர்; மேலும், முன்பு எனக்கு உம்மால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தை (உமக்குப் புத்திரனாக அவதரிக்கிறேனென்பது) சத்தியமாக ஆகிவிட்டது; நீர் பக்தர்களுக்கு மானத்தை விருத்தி செய்பவர்; ஞானசாதனமாகிய சாங்கிய சாஸ்திரத்தை உலகத்தில் பரவச்செய்ய விரும்பியவர்; ஓ பகவன்! உம்முடைய பக்தர்களுக்கு எந்த எந்த சுரூபத்தில் ஆசையிருக்கிறதோ, அந்த அந்த சுரூபத்தைப் பிரகிருதி சம்பந்தம் அற்றவராகிலும் நீர் எடுத்துக்கொள்ளுகிறீர். உம்முடைய உண்மையை அறியவேண்டிய வித்வான்கள் எப்போதும் உம்முடைய பாத பீடத்தில் நமஸ்காரஞ் செய்கிறார்கள். நீர் ஐசுவரியம், வைராக்யம், கீர்த்தி, ஞானம், வீரியம், அழகு ஆகிய இவைகளால் நிறைந்தவர்; அப்பேர்ப்பட்ட உம்மைச் சரணமடைகிறேன். நீர் பரமேசுவரன்; பிரதான புருஷன் (பிரகிருதிக்கு அதிஷ்டாதா); மகத் தத்துவ சுரூபியாயிருப்பவர்; காலரூபி (அவைகளை வேறு ரூபத்தை அடையச்செய்பவர்); ஞானமுள்ளவர்; அகங்கார ரூபி; இந்திரியங்களைப் பரிபாலிப்பவர்; சித்சக்தியைக்கொண்டு தம்மிடத்திலேயே பிரபஞ்சத்தை லயப்படுத்திக்கொண்டவர்; சக்திகளைச் சுவாதீனப்படுத்திக்கொண்டவர்; அப்பேர்ப்பட்ட கபில மகரிஷியைச் சரணமடைகிறேன். நீர் எனக்குப் புத்திரனாக அவதரித்ததால் சகல ருணங்களும் தீர்ந்துவிட்டன. மேலும் நான் சகல காமங்களையும் அனுபவித்தேன். ஆனதால் இனி

சன்யாச மார்க்கத்தை அடைந்து, இருதயத்தில் உம்மைத் தியானித்து, துக்கமற்றவனாக இருப்பேன்; அனுமதிக்கவேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

35—40. அதனைக் கேட்ட கபிலர், "ஓ மகரிஷியே! வைதிகமான காரியங்களிலும், லௌகிகமான காரியங்களிலும் உலகத்திற்கு என்னால் சொல்லப்பட்டது பிரமாணமேயாம். நான் 'உமக்குப் புத்திரனாக அவதரிக்கிறேன்' என்று சொன்னதைச் சத்தியமாகச் செய்வதற்காகவே ஜன்மத்தை அங்கீகரித்தேன். மேலும் தேகம் முதலியவைகளில் அபிமானத்தை விட்டுவிட வேண்டுமென்று விரும்பியவர்களை உத்தேசித்து ஆத்ம ஞானத்திற்கு உபயோகமான தத்துவங்களின் உண்மையைச் சொல்வதற்காகவும் அவதரித்தேன். பரமாத்மாவின் உண்மையைத் தெரிந்துகொள்வதாகிய மார்க்கம் மிகவும் சூட்கமமானது; அதனை நான் உபதேசித்திருந்தாலும், வெகுகாலஞ் சென்றபடியால் அது ஒளிந்துபோயிற்று. அவை உலகத்தில் பரவுவதற்காகவே இந்தச் சரீரத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். உம்முடைய இஷ்டப்படி போகலாம். நான் அனுமதிக்கிறேன். சகல கர்மங்களையும் என்னிடம் சமர்ப்பித்து ஜயிக்கமுடியாத சம்சாரத்தை ஜயித்து மோக்ஷத்தை அடைவதற்காக என்னை உபாசியும். சகல பிராணிகளுடைய இருதய குகையிலிருப்பவனும், தானாகப் பிரகாசிக்கும் ஜோதிசுரூபியும், பரமாத்மாவுமாகிய என்னை உம்முடைய ஆத்மாவினிடத்தில் ஆத்மாவாகப் பார்த்து (பாவித்து) சகல துக்கங்களற்றவராகி மோக்ஷத்தை அடைவீர். மேலும், என் மாதாவான தேவஹூதிக்கும் சகல கர்மங்களை நிவர்த்திக்கக்கூடிய அத்யாத்ம வித்யையை உபதேசிக்கிறேன். அதனால் இவள் சம்சாரத்தைக் கடந்து அபயத்தை அடைவாள்" என்று அனுக்கிரகித்தார்.

41—47. அதனைக் கேட்ட கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் புத்திரனைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து காட்டிற்குச் சென்றார். மேலும் அவர் பிறருக்கு இம்சை செய்யாமலிருப்பதாகிய முனிவிரதத்தை அடைந்தும், ஆத்மாவையே முக்கியமான வீடாக வைத்துக்

கொண்டும், ஆசைகளை யொழித்தும், அக்கினியில்லாதவராக நியதமான இருப்பிடமற்றவராகிச் சஞ்சரித்தார். சத்துக்கும், அசத்துக்கும் மேலானதும், குணங்களைப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறதும், குண சம்பந்தமற்றதும், ஏகாந்த பக்தியால் பிரத்யக்ஷமாகப் பார்க்கப்பட்டதுமான பரப்பிரம்மத்தினிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினவராயும், அகங்காரமற்றவராயும், மமதையில்லாதவராயும், குளிர், உஷ்ணம் இவைகளைச் சகித்து, எல்லாவற்றிற்கும் சமமான புத்தியுள்ளவரும், ஆத்மாவையே பார்ப்பவரும், பிரத்யகாத்மாவிடத்திலேயே இரமித்து அதனால் சாந்தமாயிருக்கும் புத்தியுள்ளவரும், தைரியமுள்ளவரும், அலைகளடங்கிய சமுத்திரம் போன்றவருமான அவர் பிரத்யகாத்மாவும், பகவானையுமுள்ள ஸ்ரீ வாசுதேவரிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுடன் மனத்தைச் செலுத்தியதால் சம்சார பந்தத்திலிருந்து தம்மை நிவர்த்தித்துக்கொண்டார். மேலும் அவர் சகல பிராணிகளிடத்திலும் ஆத்மா இருப்பதையும், பகவானிடத்தில் சகல பிராணிகள் இருப்பதையும் கண்டார். இப்படி அவர் ஆசை, துவேஷம் ஆகிய இவைகளற்ற சமமாயுமுள்ள மனத்தாலும், பரமாத்மாவினிடம் ஏகாந்தமாகப் பக்தி செய்ததாலும் பக்தர்களுடைய கதியை (மோக்ஷத்தை) அடைந்தார்.

அத்தியாயம் 25

கபிலருக்கும் தேவஹூதிக்கும் ஸம்வாதம்

1—3. சௌனகர் சூதரை நோக்கி, "பகவான் உண்மையில் பிறப்பில்லாதவரானாலும் மனிதர்களுக்குஆத்மஞானத்தையுண்டுபண்ணுவதற்காகத் தத்துவங்களைச் சொல்ல, கபிலரென்ற பெயருடன் அவதரித்தார். புருஷோத்தமரும், சகல யோகிகளுக்கும் மேலானவரும், சிரவணத்தால் அறியக்கூடியவருமான பகவானுடைய கீர்த்தியைக் கேட்கும் என்னுடைய இந்திரியங்கள் திருப்தியடையவில்லை. சுதந்திரராகிய பகவான் தம்முடைய மாயாபலத்தால் எந்த எந்தக் காரியங்களைச் செய்

தாரோ, உச்சரிக்கக்கூடிய அவைகளைச் சொல்லவேண்டும்'' என்று வேண்டிக்கொண்டார்.

4—11. அதனைக் கேட்டு சூதர் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினர். வியாச மகரிஷிக்கு மித்திரரான மைத்திரேய மகரிஷியானவர் ஆத்மவித்யையை உபதேசிக்கும்படி விதுரரால் தூண்டப்பட்டு, பிரியத்துடன் அவரை நோக்கி, "ஓ விதுரரே! இப்படிக் கர்த்தமப் பிரஜாபதி காட்டிற்குச் சென்ற பிறகு, கபில மகரிஷி மாதாவைத் திருப்தி செய்வதற்காக அந்தப் பிந்து சரசின் கரையிலேயே வசித்தார். இப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள் தேவஹூதியானவள் கர்ம சம்பந்தமற்றவரும், தத்துவ மார்க்கத்தின் மர்மத்தைக் காண்பிப்பவருமான தம்முடைய புத்திரராகிய கபிலரிடஞ் சென்று, பிரம்மதேவருடைய வார்த்தையை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு, "அளவற்ற ஐசுவரிய முள்ளவரே! அசத்துக்களான இந்திரியங்களைத் திருப்திசெய்து வைத்ததனுல் (விஷயத்தில் ஆசைப்பட்டதனுல்) மிகவும் களைத்துப்போனேன். அதனை விருத்திசெய்ததாலேயே விவேகத்தைக் கெடுக்கும் அஞ்ஞானத்தை அடைந்தேன். நீர் தாண்ட முடியாத அந்த அஞ்ஞானமாகிய சமுத்திரத்தின் கரையைக் கண்டவர்; உம்முடைய அனுக்கிரகத்தால் திவ்யமாகிய சக்ஷுஸ் (கண்) எனக்குக் கிடைத்தது. எவர் புருஷர்களுக்குள் முந்தியவராகிய ஈசுவரனே, அவரே நீர். அஞ்ஞானத்தால் விவேகமில்லாதவர்களுக்கு உதித்த சூரியன்போல் நீர் கண்ணுக இருக்கிறீர். ஓ தேவ! "நான், என்னுடையது'' என்ற மோகமானது உம்முடைய சங்கற்பத்தால் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்த மோகத்தை நிவர்த்தி செய்வதற்கு நீரே தகுந்தவர். காப்பாற்றக்கூடியவரும், தம்முடைய பக்தர்களுடைய சம்சாரமாகிய விருட்சத்திற்குக் கோடரியாக இருப்பவரும், ஆத்ம தர்மத்தை அறிந்தவர்களுக்குள் சிறந்தவருமாகிய உம்மைப் பிரகிருதி, புருஷன் ஆகிய இவர்களைத் தெரிந்துகொள்வதற்காகச் சரணமடைந்து நமஸ்கரிக்கிறேன்'' என்று பிரார்த்தித்தாள்.

12—27. இம்மாதிரியான மாதாவினுடைய குற்றமற்ற அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டு, அது ஜனங்களுக்கு மோக்ஷத்தில்

ஆசையை உண்டுபண்ணக்கூடியதென்று அதனைச் சிலாகித்து, மந்தஹாசத்தால் அழகான முகமுள்ளவராகி, சாதுக்களைக் காப்பாற்றும் பகவான், தேவஹூதியை நோக்கி, "ஓ பாபமற்றவளே! எதனால் துக்கமும் சுகமும் மிச்சமின்றி நிவர்த்தியாகுமோ, அந்த அத்யாத்ம யோகத்தை ஜனங்களுடைய க்ஷேமத்திற்காகச் சொல்லுகிறேன். சகல அவயவங்களுடைய ஐகாக்ரயமுள்ள அந்த யோகத்தை முன் காலத்தில் கேட்க விரும்பிய மகரிஷிகளுக்கு உபதேசித்தேன். ஆத்மா சம்சாரத்தில் கட்டுப்படுவதற்கும், முக்தி யடைவதற்கும் மனதே காரணமென்று பெரியோர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எப்படியெனில், மனதானது விஷயங்களில் பற்றுதலடையுமாகில் பந்தத்திற்கு ஏதுவாக ஆகிறது. அவைகளில் அது வைராக்கியத்தை (ஆசையில்லாத்தன்மையை) அடையுமாகில் மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகின்றது. "நான், என்னுடையது" என்ற காமம், உலோபம் முதலிய மலங்களுடைய சம்பந்தம் மனத்திற்கு அற்றுப்போனால், அப்பொழுது சுக துக்கமற்று, சமமாகவும், சுத்தமாகவும் ஆகிவிடுகிறது. இப்படிச் சுத்தமாகிய மனமுள்ள புருஷன், ஞானம், வைராக்யம், பக்தி இவைகளுள்ள மனத்தால் ஆத்மாவை சத்வம் முதலிய குண சம்பந்தமற்றவரென்றும், பிரகிருதியைவிட மேலானவரென்றும், ஞான சுரூபியாயிருப்பதால் வைஷம்யமில்லாதவரென்றும், மிகவும் அணுவாக விருப்பவரென்றும், வெட்டுவது முதலியவைகளுக்கு அகப்படாதவரென்றும், தாமாகப் பிரகாசிப்பவரென்றும், உதாசீனரென்றும் தெரிந்துகொள்வதுடன், ஆத்மாவை சம்சாரியாக்கச் செய்யும் சக்தி பிரகிருதிக்கு இல்லையென்றும் தெரிந்துகொள்வான். யோகிகளுக்குப் பிரம்மசாக்ஷாத்காரம் சித்திப்பதற்கு சகல சுரூபியாகிய பகவானிடத்தில் பக்திசெய்வதே உபாயமாகும். அதற்குச் சமமான வேறு உபாயமில்லை. கவிகள் சங்கத்தையே பந்தகமென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த சங்கமே சாதுக்களிடம் ஏற்படுமானால் மோக்ஷத்திற்கு ஏதுவாகின்றது. பொறுமையுள்ளவர்களும், கருணை யுள்ளவர்களும், சகல பிராணிகளிடத்தில் பிரீதியுள்ளவர்களும், ஒருவரிடத்திலும் விரோத புத்தியில்லாதவர்களும், சமம் தமம், முதலியவைகளுள்ளவர்களும், நல்நடையை

ஆபரணமா யுடையவர்களுமா யிருப்பவர்களே சாதுக்களாவார்கள். மேலும், மேற்சொல்லிய சாதுக்களாகிய எவர்கள், மற்றவர்களிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாமல் என்னிடம் உறுதியாகப் பக்தி செய்கிறார்களோ, மேலும் என்னுடைய பக்திக்கு இடையூறான கர்மங்களையும், பந்துக்களையும் பரித்தியாகஞ் செய்கிறார்களோ, என் விஷயமான கதையைச் சொல்வதாலும், கேட்பதாலும் சந்தோஷப்படுகிறார்களோ, என்னிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்திய அவர்களுக்குப் பலவகையான தாபங்களால் உபத்திரவம் நேரிடுகிறதில்லை. சகல ஆசைகளையும் ஒழித்தவர்களான அவர்களே சாதுக்கள். ஓ பதிவிரதையே! அவர்கள் சகல தோஷத்தையும் போக்கடிப்பவர்கள். ஆனதால் அவர்களுடைய சகவாசம், சல்லாபம் முதலிய சங்கம் எப்பொழுதும் இருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கவேண்டும். சாதுக்களுடன் சங்கஞ் செய்வதால் என்னுடைய வீரியங்களை நன்றாகக் காண்பிக்கக்கூடியவைகளும், காதுக்கு இனிமையானவைகளுமான என்னுடைய கதைகள் நன்றாய் அறியப்படும். அந்தக் கதைகளைக் கேட்பதனால் சீக்கிரமாக மோக்ஷ மார்க்கத்தில் சிரத்தையும், அதனால் அதில் விசேஷ ஆசையும, பக்தியும் கிரமமாக உண்டாகும். என்னால் செய்யப்பட்ட சிருஷ்டி முதலியவைகளை ஆலோசிப்பதால் உண்டாகிய பக்தியால் இந்திரிய விஷயங்களிலிருந்து இவ்வுலகத்திய சுகம், பரலோகத்திய சுகம் ஆகிய இவைகளில் வைராக்யம் உண்டாகும். பின்னும், சிரமமற்ற யோக மார்க்கங்களால் சித்தத்தை அடக்குவதற்கு முயற்சிப்பான். ஜீவன் பிரகிருதியின் குணங்களைச் சேவியாமலிருப்பதாலும், வைராக்யத்தால் விருத்தியடைந்த ஞானத்தாலும், யோகத்தாலும், என்னிடம் வைத்த பக்தியாலும் பிரத்யகாத்மாவாகிய என்னை இந்தச் சரீரத்திலேயே அடைகிறான்" என்றார்.

28—30. அதனைக் கேட்ட தேவஹூதியானவள் கபிலரை நோக்கி, "உம்மிடத்தில் செய்யவேண்டிய உசிதமாகிய பக்தி எது? ஸ்திரீயாகிய என்னால் செய்யக்கூடியது எது? எதனைச் செய்தால் உம்முடைய பதத்தைச் சீக்கிரமாக அடையலாம்? ஒப்பற்ற ஆனந்த சுரூபியான ஓ பகவன்! உண்மையைத் தெரிவிக்கும் அந்த யோகமானது எப்பேர்ப்பட்டது? அதற்கு

அங்கங்கள் எவ்வளவு? சிரமப்பட்டுத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய தானாலும், அதனைச் சுகமாக மந்தபுத்தியுள்ள நான் எப்படித் தெரிந்துகொள்வேனோ, அப்படி அனுக்கிரகித்துச் சொல்ல வேண்டும்'' என்று கேட்டுக்கொண்டாள்.

31—44. இம்மாதிரியான தாயாருடைய வார்த்தையைக் கேட்ட கபில மகரிஷி அவளுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, எந்தச் சரீரத்திலிருந்து தாம் உண்டானாரோ அதனிடத்தில் சிநேகமுள்ளவராகி, ஆத்ம சுரூபத்தைப் பிரகாசிக்கச்செய்யும் தத்துவ சாஸ்திரத்தைச் சொன்னார். அதனைப் பக்தி உண்டு பண்ணும் யோகமென்று சொல்லுகிறார்கள். எப்படியெனில், விகாரத்தை அடையாத மனதும், சப்தம் முதலியவைகளைக் கிரகிக்கும் ஞானேந்திரியங்களும், சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய கர்மங்களைச் செய்யும் கர்மேந்திரியங்களும், சத்வ மூர்த்தியாகிய பகவானிடத்திலிருக்குமானால் அந்த விருத்தியே பக்தியெனப்படுகிறது. அது பலனை உத்தேசியாமல் செய்யப்பட்டதானால் முக்தியைக்காட்டிலும் மேலானதாகும். புசித்த ஆகாரத்தை வயிற்றிலிருக்கும் அக்கினி ஜீரணம்செய்கிறதுபோல், மேற்காட்டிய பக்தியானது யத்தனமில்லாமலேயே லிங்க சரீரத்தைப் போக்கடிக்கிறது. எவர்கள் என்னுடைய சரிதங்களை ஒருவருக்கொருவர்சொல்லிக்கொண்டு சந்தோஷப்படுகிறார்களோ, மேலும் என்னுடைய பாதசேவையிலேயே ஆசக்தர்களாகி என்னிடமே சகல விருப்பத்தையும் வைத்திருக்கிறார்களோ, அப்படிப்பட்ட சில புருஷர்கள் மோக்ஷத்தையும் விரும்புகிறதில்லை. பின்னும், சாதுக்களாகிய அவர்கள் என்னுடைய பிரசன்னமாகிய முகமுள்ளவைகளும், சிவந்த கண்களுள்ளவைகளும், பக்தர்களுக்கு வரத்தைக் கொடுப்பவைகளும், அழகாயிருப்பவைகளுமான ரூபங்களைத் தரிசித்து ஆசைப்படக்கூடிய வார்த்தைகளைப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப் பார்க்கக்கூடிய அவயவங்களைப் பார்ப்பதாலும், கம்பீரமான விளையாட்டுச் சிரிப்புள்ள அழகான வார்த்தைகள் இவைகளால் அவர்களுடைய மனதும், இந்திரியங்களும் அபகரிக்கப்படுகின்றன. மோக்ஷத்தையும் விரும்பாத அந்தப் பக்தர்களை அவர்கள் செய்த பக்தி

யானது சூட்சும்மாகிய (ஒருவராலும் நடக்கப்படாததால்) அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அழைத்துப்போகிறது. மேலும் அவித்யை விலகின பிறகு சத்யலோகம் முதலியவைகளிலிருக்கும் போகத்தையும், அஷ்டாங்க யோகத்தையும், பாகவத ஸ்ரீயையும் எவர்கள் விரும்புகிறதில்லையோ, அவர்கள் அவைகளை என்னுடைய உலகத்தில் அடைவார்கள். ஓ சாந்த சுரூபமுள்ளவளே! என்னிடத்தில் பக்தி செய்தவர்கள் ஒருபொழுதும் கெட்டுப் போகிறதில்லை. எவர்கள் என்னைப் பிரியனாகவும், ஆத்மாவாகவும், புத்திரனாகவும், குருவாகவும், அனுகூலத்தைச் செய்யும் சுகிருத்தாகவும், இஷ்ட தெய்வமாகவும் நினைக்கிறார்களோ, அவர்களை என்னுடைய காலச்சக்கரம் உபத்திரவிக்கிறதில்லை. ஆனதால் இந்த லோகம், பரலோகம் இரண்டு உலகத்திற்கும் செல்லும் தேகத்திலுள்ள அபிமானம், அதைச் சார்ந்த பந்துக்கள், பணம், பசுக்கள், வீடு, மற்றுமுள்ளவை ஆகிய இவைகளெல்லாவற்றையும் விட்டு (அபிமானத்தை விட்டு), சர்வஞ்ஞனாகிய என்னை வேறிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாமல் எவர்கள் உபாசிக்கிறார்களோ, அவர்களை சம்சாரத்திலிருந்து காப்பாற்றுகிறேன். பிரதானம் (மாயை), புருஷன் இவர்களுக்கு அதிபதியும், பகவானுமாகிய என்னைவிட வேறொருவனாலும் கடுமையான பயத்திலிருந்து காப்பாற்றமுடியாது. இந்த வாயுவானவன் என்னிடம் பயந்து வீசுகிறான். சூரியனும் என்னிடமிருக்கும் பயத்தால் பிரகாசிக்கிறான். இந்திரனும் என்னிடம் பயந்து வர்ஷிக்கிறான். அக்கினியும் என்னிடம் பயந்தே எரிக்கிறது. மிருத்யுவும் என்னிடத்தில் பயந்தே சஞ்சரிக்கிறான். (எல்லோரும் பரமாத்மாவினிடம் பயந்து, தங்கள் தங்களுடைய வேலையை சரியாக நடத்திவருகிறார்களென்பது கருத்து.) மேலும் யோகிகள் ஞானம், வைராக்யம் ஆகிய இவைகளுள்ள பக்தியோகத்தைக்கொண்டு க்ஷேமத்தை அடைவதற்காகப் பயமற்ற இடமாகிய என்னுடைய பாதத்தை அடைகிறார்கள். தீவிரமாகிய பக்தியால் மனத்தை என்னிடத்தில் ஸ்திரமாகச் செலுத்துவதே புருஷர்களுக்கு இவ்வுலகத்திய க்ஷேமத்தை அடையும் உபாயமாகும்.

அத்தியாயம் 26

தேவஹூதிக்குக் கபிலர் ஆத்மதத்துவத்தை உபதேசித்தது

1—9. பிரகிருதி, புருஷன், காலம் ஆகிய இந்தத் தத்துவங்களுடைய சுரூபத்தைத் தனியாகச் சொல்லுகிறேன்; அதனைத் தெரிந்துகொண்டதனால் மோக்ஷத்தை அடையவேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ள புருஷன், பிரகிருதி சம்பந்தமுள்ள குணங்களிலிருந்து விடுபடுவான். (சம்சாரத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய புண்ய பாபங்களா லென்பது கருத்து.) புருஷன் மோக்ஷத்தை அடைவதற்குச் சாதனமும், அகங்காரத்தைப் போக்கக்கூடியதும், ஆத்மாவைக் காண்பிப்பதுமான ஞானமென்று எதனைச் சொல்லுகிறார்களோ, அதனை உமக்கு உபதேசிக்கிறேன். (தத்துவ ஞானம் மோக்ஷத்திற்குக் காரணமென்று ஸ்மிருதியில் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், ஆத்மாவைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு அனுத்ம ஞானமும் சாதனமென்று கருத்து.) ஆத்மாவானவர் உற்பத்தியற்றவர்; பிரகிருதியைவிட மேலானவர்; குணங்களற்றவர்; பிரத்யக்ஸ்பூர்த்திசுரூபி (க்ஷணிக விஞ்ஞானம் ஆத்மாவல்ல வென்று காட்டப்பட்டது); தாமாகப் பிரகாசிப்பவர்; அவருடைய சம்பந்தத்தாலேயே ஜகத்து பிரகாசிக்கிறது. தேகம் முதலிய உபாதிகளுடைய சம்பந்தத்தால் அவைகளுடைய தர்மங்களாகிய ஜனன மரணங்கள் ஆத்மாவிற்கு உண்டாகின்றனவேயொழிய உண்மையில் ஆத்மாவிற்குப் பிறப்பு, மரணம் ஆகிய இவைகளில்லை. சொப்பனத்தில் காணப்படும் வஸ்துக்கள் நசித்தாலும் திருஷ்டாவிற்கு நாசமில்லையல்லவா? அப்படி சுத்தரும், வியாபகருமாகிய புருஷன் சூக்ஷமமானதும்(அவ்யக்தம்) ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவினுடையதும் முக்குணசுரூபமும், லீலையாக வந்ததுமான பிரகிருதியை யதிருச்சையாக அடைந்தார். அப்பொழுது அந்தப் புருஷன் குணங்களைக்கொண்டு பலவகையான பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்கும் பிரகிருதியைப்பார்த்துத் தம்முடைய ஞானத்தை மறைத்துக்கொண்டிருந்ததால் மோகமடைந்தார். இப்படிப் புருஷன் பிரகிருதியையே தாமென்று நினைத்துப் பிரகிருதியின் குணங்களால் செய்யப்படும் காரியங்களைத் தாம் செய்வதாக நினைக்கிறான்.

ஆனதால் ஒன்றையுஞ் செய்யாதவரும், எல்லாவற்றிற்கும் ஈசுவரனும், சாக்ஷியும் சுக்ரூபியுமான புருஷனுக்கு ஜனனமரணமாகிய சம்சார பந்தமும், பரதந்திரனாக இருப்பதும், பிரகிருதியினாலேற்பட்டதேயொழிய உண்மையிலில்லை. சரீரம், இந்திரியம் ஆகிய இவைகளில் புருஷன் அகங்காரத்தை (நானென்பதை) அடைவது, அதனால் கர்த்தாவாக ஆகிறது ஆகிய இவைகளுக்குப் பிரகிருதியே காரணமென்று சொல்லுகிறார்கள். மேலும் பிரகிருதியைவிட விலக்ஷணமாகிய (சிதம்சம்) புருஷனே சுகத்தையும், துக்கத்தையும் அநுபவிப்பதற்குக் காரணமென்று சொல்லுகிறார்கள்" என்று சொன்னார்.

10. அதனைக் கேட்ட தேவஹூதி (சம்சாரியான புருஷனையும். அதற்குக் காரணமாகிய பிரகிருதியையும் தெரிந்துகொண்டு) கபிலரைப்பார்த்து, "ஓ புருஷோத்தம! ஸ்தூலமாகிய ஜகத்திற்குக் காரணமாகிய பிரகிருதியினுடையவும், சூக்ஷ்மரூபமாகிய ஜகத்திற்குக் காரணமாகிய ஈசுவரனுடையவும் இலக்ஷணத்தைச் சொல்ல வேண்டும். ஏனெனில் ஸ்தூலசூக்ஷ்மமாகிய ஜகத்து அவருடைய சுரூபமன்றோ" என்று கேட்டுக்கொண்டாள்.

11—18. அதனைக் கேட்ட பகவான் தேவஹூதியை நோக்கி, "சுபாவத்தில் விசேஷமற்றதும், விசேஷங்களுக்கு ஆசிரயமுமான பிரதானமே பிரகிருதியாகும். அது முக்குணங்களுள்ளது; அது மகத் தத்துவம் முதலியவைகளுடைய காரியமாகிறதில்லை; அது உற்பத்தி, நாசம் இவைகளற்றது (நித்யமானது). மேலும் அது காரிய காரண ரூபமாயுள்ளது; ஓ அம்ம! பூமி, ஜலம், அக்கினி, வாயு, ஆகாசமென்ற ஐந்து பூதங்களும் கந்தம் முதலிய அதன் குணங்களும், காது, துவக், கண், நாக்கு, மூக்கு, வாக்கு, கைகள், பாதங்கள், மேட்ரம், (ஆண்குறி), பாயு ஆகிய பத்து இந்திரியங்களும், மனஸ், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என்ற நான்குவகையான அந்தக்கரணமும், இருபத்துநான்கு தத்துவங்களும் பிரகிருதியின் காரியங்களாகும். (மேற்காட்டிய அந்தக்கரணம் ஒன்றாலும் சங்கற்பம், அத்யவசாயம், அபிமானம், சிந்தை என்ற விருத்திபேதத்தால் நான்குவகை என்று கருத்து,) சகுண பிரம்மத்தின் சுரூபம் இப்பேர்ப்பட்டதென்றே பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்;

ஆனால் சிலர் காலத்தை இருபத்தைந்தாவது தத்துவமென்றே சொல்லுகிறார்கள்; "பிரகிருதி சம்பந்தத்தை அடைந்து, அகங்காரத்தால் புத்தி மயக்கமடைந்த புருஷனுடைய பிரபாவமே காலம்; அதனிடமிருந்தே பயமுண்டாகிறது" என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். ஓ மனுவின் புத்திரியே! சத்வம் முதலிய குணங்களின் சமமான நிலைமையாகிய சுரூபமுள்ளதும், விசேஷமற்றதுமாகிய பிரகிருதியின் சேஷ்டைக்கு எது காரணமோ அதுவே காலமென்றும், பகவான் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

19—23. எந்தப் பகவான் சகல ஜனங்களுக்கும் உள்ளே நியந்தாவாகவும், வெளியில் காலரூபியாகவும், தம்முடைய மாயையால் தத்துவங்களை அனுசரிக்கிறாரோ (அவைகளின் தர்மத்தில் சம்பந்திக்கிறதில்லை யென்று கருத்து), அந்தப் பரம புருஷன், ஜீவனுடைய அதிருஷ்டத்தால் பிரகிருதியின் குணங்கள் கலங்கியபோது (சத்துவம் முதலிய குணங்கள் தாரதம்யத்தை அடைந்தபோது) ஜகத்தின் உற்பத்திக்கு க்ஷேத்ரமாயிருக்கும் தம்முடைய பிரகிருதியினிடத்தில் வீரியத்தை (சிருஷ்டி சாமர்த்தியத்தை) வைத்தார். அந்தப் பிரகிருதியானது மிகவும் பிரகாசிக்கும் மகத்தத்துவத்தை உண்டு பண்ணிற்று. அப்பொழுது ஜகத்தை முளைக்கச்செய்பவரும், (ஜகத்காரணர்) கூடஸ்தருமாகிய (விகாரமற்றவர்) பகவான், தம்முடைய சரீரமாகிய பிரகிருதியில் லயித்திருக்கும் பிரபஞ்சத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காகத் தம்முடைய சங்கற்ப ரூபமாகிய ஞானத்தைக்கொண்டு ஜீவர்களுடைய ஞானத்தைக் குறைத்துக்கொண்டிருந்த கடுமையான தமோகுணத்தை அடக்கினார். எது பிரகாசமுள்ளதும், இராக துவேஷங்களற்றதும், சத்வகுணமுள்ளதுமாக இருக்கிறதோ, அந்தச் சித்தமே பகவத்தரிசன ஸ்தானமாகும். ஆனதால் எதனை வாசுதேவரென்று சொல்லுகிறார்களோ, அதே மகத்தத்துவம் அதே சித்தம் (ஒருவரே அதிபூத ரூபத்தால் மகான் என்றும், அத்யாத்ம ரூபத்தால் சித்தமென்றும், உபாஸ்ய ரூபத்தால் வாசுதேவரென்றும் பெயரடைகிறார். அதிஷ்டாதாவாக இருப்பவர் க்ஷேத்ரஞ்ஞர். அகங்காரத்திற்கு அதிஷ்டாதா ருத்ரன்,

சங்கர்க்ஷணர் உபாஸ்யர், மனத்திற்குச் சந்திரன் அதிஷ்டாதா; அநிருத்தர் உபாஸ்யர், புத்திக்குப் பிரம்மா அதிஷ்டாதா; பிரத்யும்னர் உபாஸ்யர்). நுரை, அலைகள் முதலியவைகள் இல்லாமலிருக்கும் ஜலம்போல் சுவச்சமாயும் (பகவானுடைய பிம்பத்தைக் கிரகிக்கக்கூடியது) விகாரமற்றதுமான (இலயம், விக்ஷேபம் முதலியவைகளில்லாமலிருப்பது) சாந்தமாயுமிருக்கும் (இராகத்வேஷங்களற்றிருப்பது) சித்தத்தின் விருத்தியே மனத்திற்கு லக்ஷணமென்று சொல்லப்பட்டது.

24—29. பகவானுடைய வீரியத்தாலுண்டான மகத்தத்துவம் மாறுதலடைந்தபோது அதனிடமிருந்து கிரியாசக்தியுள்ள அகங்காரமானது உண்டாயிற்று. அது வைகாரிகம், தைஜஸம், தாமஸம் என்று மூவகையுள்ளது. அதனிடமிருந்தே மனதும், இந்திரியங்களும், ஐந்து மகா பூதங்களும், சப்தம் முதலியவைகளும் உண்டாயின. ஆயிரம் தலைகளுள்ளவரும், அநந்தனென்று சொல்லக்கூடியவரும் பூதங்கள், இந்திரியம், மனம் இவைகளின் சுரூபமாயுள்ள சங்கர்ஷணரென்ற புருஷனே அதற்கு அதிஷ்டாதாவாக இருக்கிறார். அந்த அகங்காரம் கர்த்தாவாகவும், (தேவதாரூபம்), காரணமாகவும், (இந்திரிய ரூபத்தால்) காரியமாகவும், (பூதரூபத்தால்) சாந்தமாகவும், கோரமாகவும், மூடமாகவும் (முக்குணங்களால்) இருக்கிறது. வைகாரிகாகங்காரம் மாறுதலையடைந்தபோது அதனிடமிருந்து மனம் என்ற தத்துவம் உண்டாயிற்று. அதனுடைய சங்கல்பத்தாலும் விகற்பத்தாலும் காமன் உண்டாகிறான். அவரே அநிருத்தரென்பவர்; இந்திரியங்களுக்கு அதிபதி; சரத்காலத்திய நீலோத்பலம்போன்ற கறுத்த திருமேனியுள்ளவர்; யோகிகளால் தியானஞ் செய்யக்கூடியவர்.

30—32. ஓ பதிவிரதையே! மாறுதலடைந்த தைஜஸாகங்காரத்திலிருந்து புத்திதத்துவம் உண்டாயிற்று; பிருதிவிமுதலிய திரவியங்களுடைய ஸ்பூர்த்தி ஞானமும், இந்திரியங்களுக்குப் பிரகாசத்தை யுண்டுபண்ணும் சக்தியும் அதனிடமிருந்தே உண்டாகின்றன; சம்சயம், விபர்யாசம் (மித்யாஞானம்), நிச்சயம், சுமிருதி, தூக்கம் என்ற விருத்திகளால் புத்திக்கு லக்ஷணம்

ஏற்படுகிறது. ஞானேந்திரியங்களுக்கும், கர்மேந்திரியங்களுக்களும் தைஜஸாஹங்காரத்திலிருந்து உண்டானவையே. பிராணன் கிரியா சக்தியுள்ளது; புத்தியானது விஞ்ஞான சக்தியுள்ளது. (பிராணன் தைஜஸனுகையால் கர்மேந்திரியங்களும் தைஜஸங்களாயின. புத்தியும் தைஜசமானதால் ஞானேந்திரியங்களும் தைஜஸங்கள்.)

33—35. பகவானுடைய வீரியமான காலத்தால் தூண்டப்பட்ட தாமஸாஹங்காரமானது மாறுதலடைந்தது. அதனிடமிருந்து சப்தம் உண்டாயிற்று. அதனிடம் ஆகாசம் உண்டாயிற்று. சுரோத்ரம் சப்தத்துடன் சேர்ந்தது. அர்த்தத்தைச் சொல்வதாயிருப்பது (வாசகம்), சுவர் முதலியவைகளால் மறைக்கப்பட்டவனைக் காண்பிப்பது, ஆகாசத்தின் தன்மாத்திரையாக விருப்பது ஆகிய இவைகள் சப்தத்திற்கு லக்ஷணமென்று கவிகள் சொல்லுகிறார்கள். பிராணிகளுக்கு அவகாசத்தைக் கொடுப்பது, வெளி, உள் என்ற விவகாரத்திற்குக் காரணமாயிருப்பது, பிராணன், இந்திரியங்கள், மனம் ஆகிய இவைகளுக்கு ஸ்தானமாக விருப்பது ஆகிய இவைகளே ஆகாசத்திற்கு லக்ஷணம்.

36—38. சப்த தன்மாத்திரையுள்ள ஆகாசமானது காலகதியால் விகாரமடைந்தது; அதனிடமிருந்து ஸ்பர்ச தன்மாத்திரை உண்டாயிற்று. அதிலிருந்து வாயு உண்டாயிற்று. ஸ்பர்சத்தைக் கிரகிப்பதே துவக்கிந்திரியமாம். மெதுவாக விருப்பது, கடினமாக விருப்பது, குளிர்ச்சியாயிருப்பது, உஷ்ணமாக விருப்பது, வாயுவிற்குத் தன்மாத்திரையாக விருப்பது ஆகிய இவைகள் ஸ்பர்சத்திற்கு லக்ஷணங்களாகும். அசைப்பது, பலவிடங்களிலிருக்கும் வஸ்துக்களை ஒரே விடத்தில் சேர்ப்பது, திரவியத்தின் வாசனையை மூக்கின் சமீபம் சேர்ப்பது, அல்லது தடையின்றி எங்குஞ் செல்வது, திரவியத்திற்கும், சப்தத்திற்கும் அதிபதியாக விருப்பது, சகல இந்திரியங்களுக்கும் பலத்தை உண்டுபண்ணுவது ஆகிய காரியங்கள் வாயுவின் லக்ஷணமாகும்.

39—41. ஸ்பர்ச தன்மாத்திரையுள்ளதும், தெய்வத்தால் தூண்டப்பட்டதுமான வாயுவினிடமிருந்து ரூப தன்மாத்திரை உண்டாயிற்று. அதனிடமிருந்து தேஜஸ் உண்டாயிற்று. உருவத்தைக் கிரகிப்பது சக்ஷுஸ்ஸாகும். ஓ பதிவிரதையே! திரவியங்களின் ஆகிருதியாக விருப்பதும், திரவியங்களைக் காட்டிலும் பிரதானமில்லாததாகத் தோன்றுகிறதும், திரவியத்தின் நிலைமைபோன்ற நிலைமையுள்ளதாக விருப்பதும், தேஜசுக்கு அசாதாரணமாக விருப்பதும் ரூப தன்மாத்திரையின் விருத்திகளாம். வஸ்துக்களைப் பிரகாசிக்கச்செய்வதும், அரிசி முதலியவைகளைப் பாகஞ் செய்வதும், பசி, தாகம் இவைகளை உண்டு பண்ணுவதும், அதன் வழியாகப் புசிப்பதும், பானஞ் செய்வதும், பனியைப் போக்கடிப்பதும், சோஷிக்கச் செய்வதும் தேஜஸின் விருத்திகளாம் (காரியமான இலக்ஷணங்கள்).

42—44. ரூப தன்மாத்திரையுடன் கூடிய தேஜசானது தெய்வத்தால் தூண்டப்பட்டு விகாரத்தை அடைந்தது. அதனிடமிருந்து ரஸ தன்மாத்திரை உண்டாயிற்று. அதிலிருந்து ஜலமுண்டாயிற்று. ரஸத்தைக் கிரகிக்கும் இந்திரியம் ரஸனமாகும். அந்த ரஸமானது ஒன்றுஞ்லும் திரவியங்களுடைய பேதத்தால் துவர்ப்பு, தித்திப்பு, கசப்பு, உறைப்பு, புளிப்பு, உப்பு என்று பலவகையாகக் காணப்படுகிறது. ஈரமாகச் செய்வது, உருண்டையாகச் செய்வது, திருப்தியை உண்டுபண்ணுவது, பிராணனைக் காப்பாற்றுவது, மிருதுவாகச் செய்வது, தாபத்தைப் போக்குவது, கிணறு முதலியவைகளிலிருந்து அடிக்கடி எடுத்தாலும் குறையாமலிருப்பது ஆகிய இவைகள் ஜலத்தின் வியாபாரங்களாகும் (காரியமாகிய இலக்ஷணங்கள்).

45—47. ரஸ தன்மாத்திரையுள்ள ஜலமானது தெய்வத்தால் தூண்டப்பட்டு விகாரத்தை அடைந்தது. அதனிடமிருந்து கந்த தன்மாத்திரை உண்டாயிற்று. அதிலிருந்து பிருதிவி உண்டாயிற்று. கந்தத்தைக் கிரகிக்கும் இந்திரியம் கிராணமாகும். அந்தக் கந்தமானது, கதம்பம், (பலவகை சேர்ந்த வாசனை),கெட்ட வாசனை, நல்ல வாசனை, சாந்தமாகியது (தாமரை மலருடையது), கடுமையான வாசனை (பூண்டு வெங்காயம்

முதலியவைகளுடையது), புளித்த நாற்றம் என்று திரவியங்களுடைய சேர்க்கையின் பேதத்தால் பலவகையாயுள்ளது, பகவானுடைய பிரதிமைகளாக விருப்பது, ஜலம் முதலியவைகளை விட வேறாகவிருப்பது, ஜலம் முதலியவைகளுக்கு ஆதாரமாக விருப்பது, ஆகாசம் முதலியவைகளுக்கு விசேஷணமாக (உபாதியாக) விருப்பது, சகல பிராணிகளையும், அவைகளுடைய குணங்களையும் வெளிப்படுத்துவது ஆகிய விருத்திகள் பிருதிவியின் காரிய லக்ஷணங்களாகின்றன.

48—50½. ஆகாசத்தின் விசேஷ குணமாகிய சப்தத்தைக் கிரகிப்பதே சுரோத்ரம் என்று சொல்லப்படுகிறது. வாயுவின் விசேஷ குணமாகிய ஸ்பர்சமானது எதற்கு விஷயமோ, அதுவே ஸ்பர்சனம் (துவக்). தேஜஸின் விசேஷ குணமாகிய உருவமானது எதனால் கிரகிக்கப்படுகிறதோ, அது சக்ஷுஸாகும். ஜலத்தின் விசேஷ குணமாகிய ரசமானது எதனால் கிரகிக்கப்படுகிறதோ அது ரஸனமென்று சொல்லப்படுகிறது. பூமியின் விசேஷ குணமாகிய கந்தமானது எதனால் கிரக்கப்படுகிறதோ அது கிராணமாகும். ஒவ்வொன்றின் விசேஷ குணம் மற்றொன்றில் காணப்படுவதால் எல்லா விசேஷ குணங்களும் பூமியில் காணப்படுகின்றன. (ஆகாசத்திற்குக் குணம் ஒன்றுதானென்பது தாத்பரியம்.)

51—63. மகத்தத்துவம் முதலிய எழு தத்துவங்களும் (மகான், அகங்காரம், பஞ்ச பூதங்கள்) ஒன்றோடொன்று சேராமல் தனியாக விருந்தன. அதனால் அவைகள் போகத்திற்கு ஸ்தானமாகிய அண்டத்தை உண்டுபண்ணச் சக்தியற்றவைகளாக விருந்தன. அப்பொழுது ஜகத்திற்குக் காரணராகிய பகவான் காலம், கர்மம், குணம் இவைகளுடன் அவைகளில் அனுப்பிரவேசித்தார் (சிருஷ்டி சக்தியை அனுக்கிரகித்தார்). அதனால் அவைகள் யாவும் க்ஷோபத்தை யடைந்து ஒன்றாகச் சேர்ந்து அசேதனமாகிய அண்டத்தை யுண்டுபண்ணின. அதிலிருந்து விராட்புருஷன் (சமஷ்டியபிமானி) உண்டானார். இந்த அண்டமானது விசேஷமென்று பெயருள்ளது; ஜலம் முதலிய ஆவரணங்களால் சூழப்பட்டது; அந்த ஆவரணங்கள் ஒன்றைவிட ஒன்று பத்து மடங்கு பெரியவை. எல்லாவற்றிற்கும் வெளியில்

பிரதானத்தால் சூழப்பட்டுள்ளது. அந்த அண்டத்தில் பகவானுடைய சுரூபமாகிய உலகங்களின் விஸ்தாரம் காணப் படுகிறது. மிகுந்த பிரகாசமுள்ளதும், ஜலத்திலிருப்பதுமாகிய அந்த அண்டகோசத்திலிருந்து தேவர்களுக்கும் தேவராகிய மகாதேவன் எழுந்திருந்து இந்திரிய ஸ்தானங்களைப் படைத்தார். முதலில் இவருக்கு முகம் உண்டாயிற்று. அதில் வாக்கும், அதன் தேவதையான அக்கினியும் பிரவேசித்தன. பின்பு, மூக்குகள் உண்டாயின. கிராணமானது பிராணனுடன் அவைகளை அடைந்தது. பிறகு கண்கள் உண்டாயின. அவைகளை சக்ஷுரிந்திரியமும், அதற்கு அதிஷ்டான தேவதையாகிய சூரிய னும் அடைந்தார்கள். பின்பு காதுகள் உண்டாயின; சுரோத்தி ரேந்திரியமும் திக்குகளும் அவைகளில் பிரவேசித்தன. பிறகு அந்த விராட்புருஷனுக்குத் துவக் (தோல்) துவகிந்திரியத்திற்கு அதிஷ்டானம் உண்டாயிற்று. அதை மயிர்களும், மீசை முதலியவையும், ஓஷதிகளும் அடைந்தன. அதன் பிறகு சிசினம் உண்டாயிற்று. அதனை உபஸ்தேந்திரியமாகிய இரேத ஸானது அடைந்தது; அதற்கு அதிதேவதையான ஜலம் அதை அடைந்தது. பின்பு குதமுண்டாயிற்று. அதனைப் பாயு வென்னும் இந்திரியமாகிய அபானன் அடைந்தான். அதற்கு அதிதேவதை உலகத்திற்குப் பயங்கரராகிய மிருத்யு வாம். பின்பு கைகள் உண்டாயின. அதனைப் பலமென்ற பாணீந்திரியம் அடைந்தது; அதற்கு அதிதேவதை மகேந்திரன். அதன் பிறகு பாதங்களுண்டாயின. அவைகளைக் கதியென்ற பாதேந்திரியம் அடைந்தது; அதற்கு அதிதேவதை உபேந்திரன். பின்பு நாடிகளுண்டாயின. அவைகளில் இரத்தம் நிறைந் திருந்தது. அதற்குத் தேவதைகள் நதிகள். அதன் பிறகு வயிறு உண்டாயிற்று. பசி, தாகம் இவைகள் அதை அடைந்தன. இவைகளுக்கு சமுத்திரம் அதிதேவதை. பின்பு இருதயம் உண்டாயிற்று. அதை மனது அடைந்தது. அதற்கு அதி தேவதை சந்திரன். அந்த இருதயத்தில் புத்தி பிரவேசித்தது. அதன் தேவதை பிரம்மா. பின்பு அகங்காரம் உண்டாயிற்று; அதற்குத் தேவதை ருத்திரன். பின்பு சித்தம் உண்டா யிற்று; அதற்கு ஜீவன் அதிஷ்டாதா.

64—71. மேற்சொல்லியபடி அகங்காரத்திலிருந்து உண்டான தேவர்கள் பிரவேசித்தும் விராட் புருஷனை எழுப்ப முடியவில்லை. எப்படியெனில்,—அக்கினியானவர் வாக்குடன் முகத்தை அடைந்தும், பின்பு வாயுவானவர், கிராணத்துடன் மூக்குகளில் பிரவேசித்தும் அவர் எழுந்திருக்கவில்லை. சூரியன் சக்ஷுஸுடன் கண்களில் பிரவேசித்தும், திக்குகள் சுரோத்ரேந்திரியத்துடன் காதுகளில் புகுந்தும், ஓஷதிகள் மயிர்களுடன் துவக்கில் பிரவேசித்தும், ஜலமானது இரேதஸுடன் சிசினத்தில் பிரவேசித்தும், மிருத்யுவானவர் அபானத்துடன் குதத்தில் பிரவேசித்தும், விஷ்ணுவானவர் கதியுடன் பாதங்களில் பிரவேசித்தும், இந்திரன் பலத்துடன் கைகளில் பிரவேசித்தும், நதிகள் இரத்தத்துடன் நாடிகளில் புகுந்தும், சமுத்திரமானது பசி, தாகத்துடன் வயிற்றில் பிரவேசித்தும், சந்திரன், மனத்துடன் இருதயத்தில் பிரவேசித்தும், பிரம்மா புத்தியுடன் இருதயத்தில் புகுந்தும், ருத்ரன் அகங்காரத்துடன் இருதயத்தில் பிரவேசித்தும் விராட்புருஷன் எழுந்திருக்கவில்லை.

72—74. ஜீவன், சித்தத்துடன் இருதயத்தில் பிரவேசித்த பொழுது அந்த விராட் புருஷன் ஜலத்திலிருந்து எழுந்திருந்தார். நித்திரை செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது பிராணன், இந்திரியங்கள், மனம், புத்தி ஆகிய இவைகள் எல்லாம் சேர்ந்தும் எவனில்லாமல் சரீரத்தை எழுப்பச்செய்யச் சக்தியற்றவைகளாக விருக்கின்றனவோ, அந்த ஜீவனுடைய பிரவேசத்தால்தான் விராட் புருஷன் எழுந்திருந்தார். அந்தப் பிரத்யகாத்மாவைப் பக்தியாலும், விரக்தியாலும், யோகாப்பியாசத்தாலுண்டான நிச்சய புத்தியாலும் காரியகாரணங்களிலிருந்து பிரித்துத் தியானிக்கவேண்டும்.

அத்தியாயம் 27

பிரகிருதி புருஷ விவேகம்

1—16. "புருஷன் பிரகிருதியால் ஏற்பட்ட சரீரத்திலிருந்தாலும், பிரகிருதியின் குணங்களில் (சுகதுக்கங்களில்) சம்பந்திக்கிறதில்லை. ஏனென்றால், புருஷன் குணங்களற்றவர்; அகர்த்தா (கர்மங்களைச் செய்யாதவர்); விகாரமற்றவர். இதற்கு ஜலத்தில் பிரதிபிம்பித்த சூரியன் உபமானமாகும். (ஜலத்திற்கு ஏற்படும் அசைதல் முதலியவை சூரியனிடத்தில் சம்பந்திக்கிறதில்லை.) அப்படிச் சுத்தராக இருக்கும் ஆத்மா பிரகிருதியின் குணங்களாகிய சத்வம் முதலியவைகளில் எப்பொழுது சம்பந்தப்படுகிறாரோ, அப்பொழுது (அதன் காரியமாகிய) அகங்காரத்தால் தம்முடைய உண்மையான உருவத்தை மறந்து தாமே கர்மங்களைச் செய்வதாக நினைக்கிறார். (ஆத்மாவினிடத்தில் அவித்தியாசம் அனாதியாயுள்ளது; நானென்பது பிந்தி ஏற்பட்டது; கர்மங்களைச் செய்கிறவனென்ற அவித்யாசமானது உபாதியால் ஏற்பட்டது என்று கருத்து.) அந்த அபிமானத்தால் புண்ணிய பாபங்களுக்கு வசப்பட்டு, அவைகளால் கிடைத்த சுகாதிகளாலும் சந்தோஷமடையாமல் தேவனாகவும், மனிதனாகவும், பசு, பட்சிகளாகவும் பிறப்பதாகிய சம்சாரத்தை அடைகிறார். அந்த சம்சாரமானது சொப்பனத்தில் காணப்படும் வஸ்துப்போல் மித்யையேயாம் (உண்மையிலில்லை). ஆனாலும் விஷயங்களையே தியானஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் ஆத்மாவிற்கு சொர்ப்பனத்தில் தன் தலைவெட்டுப்படுவது முதலியவை காணப்படுவதுபோல் சம்சாரமானது உண்மையாகத் தோன்றுகிறதே யொழியத் தோன்றாம லிருக்கிறதில்லை. ஆனதால், கெட்ட மார்க்கத்திலேயே பிரவர்த்தித்திருக்கும் மனத்தைத் தீவிரமான பக்தியோகத்தாலும், வைராக்கியத்தாலும் மெதுவாகச் சுவாதீனப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். மேலும், யமம் முதலிய யோகமார்க்கங்களால் மிக்க சிரத்தையுடன் அடிக்கடி சித்தத்தை ஒருவகைப்படுத்திக்கொண்டு என்னிடத்தில் சித்தத்தைச் செலுத்துவதாலும், சத்தியத்தாலும், என்னுடைய கதையைக் கேட்பதாலும், சகல பூதங்களிடத்திலும் சமமாக

விருப்பதாலும் விரோதமற்றவராக விருப்பதாலும், அசத்துக்க ளுடைய சங்கத்தை விடுவதாலும், ஸ்திரீ சங்கமில்லாதிருப் பதாலும், மௌனத்தாலும், ஈசுவரனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட தனது வர்ணாசிரமத்திற்குரிய தர்மத்தை யனுஷ்டிப்பதாலும் பக்தி யோகத்தை விருத்திசெய்யவேண்டும். பின்னும், தெய்வச் செயலாகக் , கிடைத்ததைக்கொண்டு சந்தோஷத்தை அடைந் தும், மிதமாகப் புசித்தும், மௌனியாகவும், ஏகாந்தமான விடத்தில் வசித்துக்கொண்டும், சாந்தனாகவும், எல்லாப் பிராணி களிடத்திலும் சிநேகமுள்ளவனாகவும், தயவுள்ளவனாகவும், கம்பீர மனமுள்ளவனாகவும் இருக்கவேண்டும். மேலும் புத்தி ரர்கள், மித்திரர்கள், களத்திரம் முதலியவைகளிலும், தேகத் திலும் "என்னைச் சார்ந்தவர்கள், நான்" என்ற அபிமானத்தை யொழித்துப் பிரகிருதி, புருஷன் ஆகிய இவர்களைத் தெரிந்து கொண்டு ஜாக்கிரம் முதலிய அவஸ்தைகளற்றவனாக விருக்க வேண்டும். அன்னிய விஷய ஞானத்தை விட்டுவிடவேண்டும். அப்படிப்பட்டவன் சக்ஷுஸிருக்கும் சூரியனைக்கொண்டு ஆகாயத்தி லிருக்கும் சூரியனைப் பார்ப்பதுபோல் அகங்காரமுள்ள ஆத்மா வினால் சுத்தராகிய ஆத்மாவைத் தரிசிப்பான். மேலும் அப் பொழுது ஜீவன், பிரதானத்திற்கு, (மாயைக்கு) பந்துவும் காரியத்தைப் பிரகாசிக்கச்செய்வதும், சகல காரணங்களிலும், காரியங்களிலும் சேர்ந்ததும், எங்கும் நிறைந்ததும், உபாதி யற்றதும், அகங்காரத்தில் சத்தாகத் தோன்றுகிறதுமாகிய பிரம் மத்தை அடைகிறான். ஜலத்தில் காணப்படும் சூரிய பிரதி பிம்பமானது எப்படி ஸ்தலத்திலிருக்கும் பிம்பத்தால் பார்க்கப் படுகிறதோ, ஜலத்திலிருக்கும் சூரிய பிம்பத்தால் ஆகாசத்தி லிருக்கும் சூரியன் எப்படிப் பார்க்கப்படுகிறாரோ, அப்படி ஆத்மா வின் பிரதிபிம்பங்களாகிய பூதங்கள், இந்திரியங்கள், மனது ஆகிய இவைகளிலுள்ள ஆத்ம பிரதிபிம்பங்களால் மூவகை யான அகங்காரமானது சத்தின் பிரதிபிம்பமுள்ள உருவமாகப் பார்க்கப்படுகிறது. இந்த சதாபாசமுள்ள அகங்காரத்தால் பரமாத்மா சொரூபம் அடையப்படுகிறது. மேலும் பூதசூட்சுமங் களும், இந்திரியங்களும், மனதும், புத்தி முதலியவைகளும், நித்திரையால் இல்லாதவைபோலிருக்கும்போது எவர் நித்

திரையற்றவராகி அகங்காரமற்றவராக விருக்கிறாரோ, அவரே மேற்காட்டிய பரமாத்மா வெனப்படுகிறார்; அந்த சுஷுப்தி காலத்தில் அகங்காரம் முதலியவைகள் நாசமடைந்திருக்கும் போது உண்மையில் தான் நாசமடையாதவனாக விருந்தும் பணம் கெட்டுப்போன காலத்தில் அதற்கு யஜமான் அதன் நாசத்தைத் தன்னுடையதாகப் பாவித்துத் துக்கிப்பதுபோல் அகங்காரத்தின் நாசத்தை ஆத்மா தன்னுடையதாகப் பாவித்துத் துக்கிக்கிறான்; அகங்காரத்துடன் கூடிய திருச்யத்திற்கு (காணக்கூடியது) எது அதிஷ்டானமோ, எது அவைகளைப் பிரகாசிக்கச்செய்கிறதோ, அந்த ஆத்ம சொரூபத்தை மேற் காட்டியபடி ஆலோசிப்பவன் அடைவான்" என்றார்.

17—20. அதனைக் கேட்ட தேவஹூதியானவள் ஸ்ரீ பகவானை நோக்கி, "ஓ பரப்பிரம்மமே! பிரகிருதி, புருஷன் ஆகிய இருவர்களும் நித்தியர்களாகையாலும், ஒருவரையொருவர் ஆசிரயித்தவர்களாகையாலும், புருஷனை விட்டுப் பிரகிருதி ஒரு பொழுதும் தனித்திருக்கிறதில்லை. (பக்தி, வைராக்கியம் ஆகிய இவைகளால் விவேகம் உண்டானாலும், பிரகிருதி புருஷன் ஆகிய இவர்கள் ஒருவரையொருவர் விடமுடியாதாகையால் எப்படி முக்தியடையக்கூடுமென்பது கருத்து.) ஓ பிரபுவே! பூமியைவிட்டு அதன் குணமாகிய கந்தமானது எப்படித் தனித் திருக்கமுடியாதோ, எப்படி ஜலத்தைவிட்டு அதன் குணமாகிய ரசமானது பிரிந்திருக்கமுடியாதோ அப்படியே பிரகிருதியும் புருஷனும் தனித்திருக்கமுடியாததே. கர்மங்களைச் செய்யாதவனாகிய புருஷனுக்கு (அகர்த்தாவிற்கு) எதனுடைய சம்பந்தத்தால் கர்மபந்தம் நேரிடுகிறதோ, அந்தப் பிரகிருதியின் குணங்களிருக்கும்போது எப்படிப் புருஷன் முக்தனாக ஆகமுடியும்? சில சமயம் தத்துவங்களின் உண்மையை அறிந்ததால் சம்சார பந்தமானது பெரும்பாலும் நிவர்த்தியடைந்திருந்தாலும் சம்சாரத்திற்குக் காரணமாகிய பிரகிருதி சம்பந்த மிருப்பதால் திரும்பவும் அந்தப் பந்தம் உண்டாகிறது (மிச்சமின்றிக் குறைகிறதில்லையென்று கருத்து).

21—24. அதனைக் கேட்ட பகவான் மாதாவாகிய தேவ ஹூதியை நோக்கி, "புருஷன், பலனை யுத்தேசியாமல் செய்யும் தர்மத்தாலும் (நிஷ்காம கர்மம்) நிர்மலமான மனத்தாலும், வெகுகாலமாக என்னுடைய கதையைக் கேட்டு அதனால் விருத்தி செய்யப்பட்ட தீவிரமான பக்தியாலும், பிரகிருதி, புருஷன் ஆகிய இவர்களுடைய உண்மையைத் தெரிந்துகொள்வதாலும், அதிக வைராக்கியத்தாலும், தபசுடன் கூடிய யோகத்தாலும், சித்தத்தை யொருவகைப்படுத்தியதாலும், இரவும் பகலும் பிரகிருதியானது எரிக்கப்பட்டு (சக்தி குறைந்து) மெள்ள மெள்ள மறைந்துவிடும். அரணியானது அக்கினியை உண்டுபண்ணுவதானாலும் அந்த அக்கினியால் எரிக்கப்படவில்லையா? (தத்துவ ஞானத்தால் பிரகிருதி தகிக்கப்படுகிறதென்று கருத்து.) இப்படிப்பட்ட புருஷனுக்குப் பிரகிருதியானது புக்தபோகையாயிருப்பதாலும், (அனுபவித்த போகங்களுள்ள) அதனிடமுள்ள தோஷத்தை புருஷன் நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டபடியாலும் புருஷனால் அது விடப்படுகிறது (மறுபடி யுண்டாகிறதில்லையென்று கருத்து). அப்படிப்பட்ட பிரகிருதியானது, தம்முடைய மகிமையில் இருக்கும் (தம்முடைய ஆனந்தத்தை அடைந்த) ஈசுவரனுக்கு அசுபத்தை (சம்சார பந்தத்தை) உண்டுபண்ணுவதற்குச் சக்தியற்றதாக ஆகிறது. (பிரகிருதியின் சம்பந்தம் மாத்திரம் பந்தத்திற்குக் காரணமில்லை; அதைக் குணமென்று நினைத்து அதனிடம் ஆசைப்படுவது பந்தக மென்று கருத்து.)

25—30. மேலும் தூங்குகிறவனுக்கு சொப்பனம் (மித்யையானது) அனர்த்தத்தை உண்டுபண்ணுவதுபோல், (தன்னுடைய தலை வெட்டுப்பட்டது முதலியவை) தூங்கி விழித்தவனுக்கு வாசனாவசத்தால் அந்த சொப்பனம் (சொப்பனத்தில் கண்டது) தோன்றினாலும் அவனுக்குக் கெடுதியை உண்டுபண்ணுகிறதில்லை. அதுபோலவே ஆத்மதத்துவத்தை அறிந்தவனும், என்னிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தியவனும், ஆத்மாராமனுமாகிய புருஷனுக்குப் பிரகிருதி அபகாரஞ் செய்கிறதில்லை. மேலும், அநேக ஜன்மங்களில் அத்யாத்ம வித்யையில் ஆசையுள்ளவன், பிரம்மலோகம் வரையிலுள்ள விஷயங்

களில் வைராக்கியத்தை அடைந்து, என்னிடத்தில் பக்திசெய்து, என்னுடைய மிகுந்த தயவினால் ஞானத்தை அடைந்து சம்சயமற்றவனாகி, கைவல்யமென்கிற பெயருள்ளதும், தேகம் முதலியவைகளைவிட வேறானதும், என்னை ஆசிரயித்ததுமான ஒப்பற்ற ஆனந்தத்தை அடைகிறான். யோகியானவன் லிங்க சரீரம் போனபின் எதனை அடைந்து அதிலிருந்து திரும்ப மாட்டானோ, அது மேற்காட்டிய ஆனந்தமேயாம். ஓ அம்ம! யோகத்தால் விருத்திசெய்யப்பட்டவைகளும், யோகத்தைத் தவிர மற்றவையால் கிடைக்காதவைகளுமான அணிமா முதலிய சித்திகளில் எவனுடைய மனம் ஆசைப்படுகிறதில்லையோ, அவன் என்னுடைய கதியை அடைவான். அவனைப் பார்த்து மிருத்யு பரிகசிக்கமாட்டான் (யோகியானவனும் யோகத்தால் கிடைக்கும் அணிமா முதலிய ஐசுவரியங்களில் ஆசையடைந்தானேயாகில் அவனைப் பார்த்து மிருத்யு, "நம்முடைய வலையில் இவன் சிக்கிக் கொண்டான்" என்று சிரிக்கிறான். ஆனதால் அணிமா முதலிய ஐச்வரியங்கள் மோக்ஷத்திற்கு விக்கினங்களாக விருக்கின்றன. அவைகளில் ஆசைப்படக்கூடாதென்று கருத்து.)

நோட்டு

கர்மங்களை :—"இம்மாதிரியான ஆத்மா தேவ மநுஷ்யாதி சரீரத்தை அடைவது, சுகதுக்கங்களை யனுபவிப்பது முதலியவைகள் தேகத்தில் வைத்திருக்கும் ஆத்மாபிமானத்தாலும், சுதந்தராபிமானத்தாலும், ஏற்பட்டவைகளே யொழிய உண்மையி லிருப்பவைகளல்ல :—வீர. பந்துவும்—'பிதாரக்ஷகன், சேஷீ, பர்த்தா' என்றபடி சகலவித பந்து, அசத்தாகிய தேகம் முதலியவைகளுக்குப் பிரகாசகம். அந்தப் பரமாத்மாவினுடைய காந்தியால் இதெல்லாம் விளங்குகிறது." சுருதி—வீர.

அத்தியாயம் 28

யோகத்தின் சுரூபம்

(தொடர்ச்சி)

1—7. "ஓ ராஜபுத்திரியே! எதனால் மனதானது தெளிந்து (ஆசை, துவேஷம் முதலியவைகளால் கலங்காமல்) நன்மார்க்கத்தை (பகவத்ரூபத்தை) அடையுமோ, அந்த சாலம்பன யோகத்தின் லக்ஷணத்தையும் அதன் சாதனங்களையும் சொல்வேன். அதாவது புருஷன் தன்னுடைய சக்திக்குத் தக்கபடி வருணாசிரம தருமத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டும்; விருத்த தர்மத்தை அநுஷ்டிக்கக்கூடாது; தெய்வச்செயலாகக் கிடைத்ததைக்கொண்டு சந்தோஷத்தை அடையவேண்டும்; பகவத் பக்தர்களைப் பூசிக்கவேண்டும்; மேலும் கிராம்ய தர்மத்தில் ஆசைப்படாமல் மோக்ஷத்திற்கு சாதனமாகிய தர்மங்களிலேயே ஆசைகொள்ளவேண்டும்; சுத்தமாகிய அன்னத்தை சொற்பமாகப் புசிக்கவேண்டும் (இரண்டு பாகத்தை அன்னத்தாலும், ஒரு பாகத்தை ஜலத்தாலும் நிரப்பி, நான்காவது பாகத்தைக் காற்றின் சஞ்சாரத்திற்கு விடவேண்டும் என்ற ஸ்மிருதியின்படி); ஜனங்களற்றதும், உபத்திரவங்களற்றதுமான ஸ்தலத்தில் வசிக்கவேண்டும். பின்னும், ஒருவருக்கும் இம்சைசெய்யாமலிருப்பது, உண்மை பேசுவது, பிறர் பொருளை அபகரிக்காமலிருப்பது, எவ்வளவு வேண்டுமோ அதற்குமேல் பணத்தைச் சம்பாதியாமலிருப்பது, இந்திரியங்களை ஜயிப்பது, சாந்திராயணம் முதலியவைகளை அனுஷ்டிப்பது, வேதங்களை அத்தியயனஞ் செய்வது, பகவானைப் பூசிப்பது, மௌனமாக விருப்பது, ஆசனத்தை அடைவது, ஸ்திரமாக விருப்பது, பிராணவாயுவை வசப்படுத்திக் கொள்வது, இந்திரியங்களை அவை அவைகளுடைய விஷயங்களிற் செல்லவொட்டாமல் செய்து இருதயத்தில் வைத்துக் கொள்வது, மூலாதாரம் முதலிய ஸ்தானங்களுக்குள் ஒரு விடத்தில் மனத்துடன் பிராணனை நிறுத்துவது, பகவானுடைய லீலைகளைத் தியானஞ்செய்வது, மனத்தை ஆத்மாகாரமாகச் செய்வது முதலிய மார்க்கங்களாலும், தானம் முதலிய

மற்றவையாலும் இயற்கையில் கெட்ட மார்க்கத்தில் செல்லும் துஷ்டமாகிய மனத்தைப் புத்தியைக்கொண்டு பரமாத்மாவினிடத்தில் செலுத்தவேண்டும்; அதில் சோம்பலடையக்கூடாது.

8—10. சுத்தமாகியவிடத்தில் ஆசனத்தைப் போட்டு ஆசன ஜயமுள்ளவனாக (எவ்வளவு காலம் உட்கார்ந்திருந்தாலும் சிரமமற்றவனாக) சுவஸ்திகம் என்ற ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து ரிஜுவான சரீரமுள்ளவனாகப் பிரணவத்தை அப்பியசிக்கவேண்டும். மேலும் பூரகம், கும்பகம், இரேசகம் ஆகிய இவைகளால் பிராணன் சஞ்சரிக்கும் மார்க்கத்தைச் சுத்தமாகச் செய்யவேண்டும்; அல்லது அவைகளை மாறுதலாகவாவது செய்யவேண்டும்; எப்படியாவது சித்தம் விஷயங்களில் செல்லாமல் ஸ்திரமாகவிருக்கும்படி செய்யவேண்டும். சுவர்ணம் முதலிய உலோகமானது வாயு, அக்கினி இவைகளைக்கொண்டு உருக்கப்பட்டால் எப்படிச் சுத்தமாகிவிடுகிறதோ, அப்படிச் சுவாசத்தை ஜயித்த யோகியின் சித்தமானது இரஜோ குணமற்றதாகச் சுத்தமாகிவிடும். மேலும் பிராணாயாமத்தால் வாத பித்தம் முதலிய தோஷங்களையும், தாரணத்தால் (வாயுவுடன் மனத்தை ஸ்திரப்படுத்துவது) பாபங்களையும், பிரத்யாகாரத்தால் விஷய சுகத்தையும், தியானத்தால் ஆசை முதலியவைகளையும் நாசஞ் செய்யவேண்டும்.

11—19. மனமானது நிர்மலமாகிய யோகத்தால் ஸ்திரமானபின் தன்னுடைய மூக்கின் நுனியைப் பார்த்துக்கொண்டு பகவானுடைய கலையைத் தியானஞ் செய்யவேண்டும். அந்தப் பகவத் சரீரமானது தாமரை மலர்போல் பிரசன்னமாகிய முகமுள்ளது; தாமரை மலரின் மத்யம்போல் சிவந்த கண்களுள்ளது; நீலோத்பல மலர்போலக் கறுத்த திருமேனியுள்ளது; சங்கம், சக்ரம், கதை இவைகளைத் தரித்திருப்பது; தாமரைப் புஷ்பத்தின் தாதுகள்போலப் பொன்னிறமான பீதாம்பரத்தைத் தரித்தது; ஸ்ரீ வத்ஸத்துடன் கூடிய மார்புள்ளது; கௌஸ்துப ஹாரத்தால் பிரகாசிக்கும் கண்டமுள்ளது; மதித்த வண்டுகளின் இனிமையான சப்தமுள்ள வனமாலையுள்ளது; சிறந்த ஹாரம், கங்கணம், கிரீடம், தோள்வளை, பாதசரம் இவைகளால்

அலங்கரிக்கப்பட்டது; கடிசூத்ரத்தால் பிரகாசிக்கும் மத்யபாகமுள்ளது; பக்தர்களுடைய இருதயமாகிய தாமரை மலரை ஆசனமாயுடையது; (அதில் வசிப்பவர்) மிகவும் பார்க்கத்தக்கது (அழகுள்ளது); சாந்தமாயுள்ளது ; மனத்திற்கும் கண்களுக்கும் சந்தோஷத்தை விருத்திசெய்யக்கூடியது; அழகான தரிசனமுள்ளது; சகல லோகங்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டது; யௌவன வயதுள்ளது; பக்தர்களை அனுக்கிரகிப்பதில் நோக்கமுள்ளது; அப்பேர்ப்பட்ட திவ்ய மங்கள விக்ரகமுள்ளவராகப் பகவானை மனது வேறு விஷயத்தில் செல்லாமலிருக்கும்படி தியானஞ் செய்ய வேண்டும்; அவர் கானஞ்செய்யக்கூடிய பரிசுத்தமான கீர்த்தியுள்ளவர்; புண்யசுலோகர்களான பலி முதலியவர்களுக்குக் கீர்த்தியை உண்டுபண்ணினவர்; மேலும் அந்தப் பகவானை உட்கார்ந்திருப்பவராகவாவது, நடக்கிறவராகவாவது, நிற்கிறவராகவாவது, படுத்துக்கொண்டவராகவாவது, இருதய குகையிலிருப்பவராகவாவது, பார்க்கக்கூடிய லீலைகளுள்ளவராகவாவது சுத்தமான மனத்தால் தியானஞ் செய்யவேண்டும்.

20—33. இப்படி அந்தப் பகவத் சுவரூபத்தின் எல்லா அவயவங்களிலும் சித்தமானது பதிந்த பின்பு, ஏதாவதொரு அவயவத்தைத் தியானஞ்செய்யவேண்டும். முதலில் பகவானுடைய பாதார விந்தத்தைத் தியானிக்கவேண்டும்; அது வஜ்ர ரேகை, துவஜ ரேகை, அங்குச ரேகை, தாமரைமலர் ரேகை ஆகிய இவைகளுள்ளது; மேலானவைகளும், சிவந்தவைகளுமான நகங்களுடைய காந்தியால் இருதயத்திலிருக்கும் இருளைப் போக்கக்கூடியது. அந்தப் பாதத்திலிருந்து உண்டான கங்கையின் ஜலத்தைத் தம்முடைய சிரசில் வகித்ததால் பரமசிவனும் சிவனாக ஆனார் (மிகுந்த க்ஷேமத்தை அடைந்தார்). மேலும் அந்தப் பாதமானது தியானஞ்செய்பவர்களுடைய மனத்திலிருக்கும் பாபமாகிய மலைக்கு வஜ்ரமாக விருக்கிறது (பாபத்தை நாசஞ் செய்கிறது); பின்பு அந்தப் பகவானுடைய இரண்டு முழங்கால்களை 'இவைகள் சம்சார சம்பந்தமில்லாதவருடையவை' என்று தியானிக்கவேண்டும். அவைகள் சகல உலகங்களைப் படைத்தவரான பிரம்மதேவருக்கு மாதாவும், தாமரைமலர்

போன்ற கண்களுள்ளவளும், தேவர்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவளுமாகிய லக்ஷ்மீதேவியால் தன்னுடைய துடைகளில் வைத்துத் துளிர்போன்ற இரு கைகளால் சேவிக்கப்பட்டவை (பிடிக்கப்பட்டவை). மேலும், கருடனுடைய தோளில் பிரகாசிப்பவைகளும், பலத்திற்கு இருப்பிடமானவைகளும் (பலமுள்ளவை), காயாம்பூப்போல விளங்குகிறவைகளுமான துடைகளையும் தியானிக்கவேண்டும். மேலும், கணைக்கால் வரையில் தொங்குகின்ற பீதாம்பரங்களின் மீது விளங்கும் கடிசூத்திரமுள்ள நிதம்பத்தையும் இருதயத்தில் தியானிக்கவேண்டும். பின்பு அந்தப் பகவானுடைய கொப்பூழைச் சிந்திக்கவேண்டும். சகல உலகங்களுக்கும் இருப்பிடமாகிய வயிற்றிலிருக்கும் கொப்பூழைச் சிந்திக்கவேண்டும். அதில் பிரம்மதேவருக்கு உற்பத்தி ஸ்தானமும், சகலலோக சுரூபமுமான தாமரைப்புஷ்பமிருக்கிறது. அதன்பின் சுத்தமாகிய முக்தா ஹாரத்தின் காந்தியால் வெண்மைநிறமுள்ளவையும், இயற்கையில் சிறந்த மாகத ரத்னம்போ லிருப்பவைகளுமான பகவானுடைய ஸ்தனங்களை மனத்தால் சேவிக்கவேண்டும். பிறகு மகாலக்ஷ்மிக்கு வாசஸ்தலமும், மனத்திற்கும் நேத்திரங்களுக்கும் சுகத்தை உண்டுபண்ணுகிறதுமான புருஷோத்தமனுடைய மார்பையும், கௌஸ்துப ரத்னத்திற்கு அழகை யுண்டுபண்ணும் சகல உலகங்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்ட பகவானுடைய கழுத்தையும், மந்தர மலையின் அசைதலால் கடைசல்பிடிக்கப்பட்ட கங்கணங்களுள்ளவைகளும், உலக பாலர்களால் ஆசிரயிக்கப்பட்டவைகளுமான கைகளையும், சகிக்க முடியாத தேஜசுள்ளதும், ஆயிரம் முனைகளுள்ளதுமாகிய சக்ராயுதத்தையும், தாமரைமலர்போன்ற கைகளில் ராஜஹம்சம்போல் பிரகாசிக்கும் சங்கத்தையும், பகவானுக்கு மிக்க பிரியமானதும், சத்துருக்களுடைய இரத்தத்தால் சிவந்ததுமான கௌமோதகி யென்ற பகவானுடைய கதாயுதத்தையும், ஜீவனுடைய தத்துவ சுரூபமாகிய கௌஸ்துப ரத்ன ஹாரத்தையும், சப்திக்கும் வண்டுகளால் நிறைந்த வன மாலையையும் தியானிக்கவேண்டும். மேலும், பக்தர்களிடத்தில் கருணையால் அவதரித்திருக்கும் அந்தப் பகவானுடைய தாமரைமலர்போன்ற முகத்தைச் சிந்திக்கவேண்டும். அது

பிரகாசிக்கும் மகரகுண்டலங்கள் அசைவதால் விளங்கும் சுத்த மான கன்னங்களுள்ளது; உயர்ந்த மூக்குள்ளது; மேலும் அது இரண்டு மீன்களுள்ள தாமரை மலரைப் பரிகசிக்கிறது; சுருண்ட தலைமயிர்களுள்ளது; விசேஷ காந்தியுள்ளது; லக்ஷ்மீ தேவிக்கு இருப்பிடமாயுள்ளது; மனோமயமானது; பிரகாசிக்கும் புருவங்களுள்ளது; பின்னும். அதிகக் கருணை பொருந்தியதும், மனோகரமுமான சிரிப்புடன் கூடியதும், விசேஷப் பிரசாத முள்ளதுமான அவருடைய கடாக்ஷத்தை மூவகையான தாபத் தைப் போக்குவதற்காக இடைவிடாத பாவனையால் இருதயத்தில் பாவிக்கவேண்டும். மேலும் பகவானுடைய சிரிப்பானது நமஸ் கரித்த அநேக ஜனங்களுடைய கடுமையான துக்க சமுத்தி ரத்தைச் சோஷிக்கச் செய்யக்கூடியது; மிகவும் மேலானது; சகல மகரிஷிகளையும் மோகிக்கச் செய்யும் மன்மதனையும், மக ரிஷிகளையும் மோகிக்கச் செய்யக்கூடியது; இம்மாதிரியான மந்த காசத்தைத் தியானிக்கவேண்டும். தியானத்திற்கு விஷய மானவைகளும், மேலான மேலுதடு, கீழுதடு இவைகளுடைய காந்தியால் சிவந்த பற்களாகிய குந்த புஷ்ப வரிசையுள்ளவை களுமான பகவானுடைய விசேஷ சிரிப்பைத் தியானிக்கவேண் டும். இப்படித் தன்னுடைய இருதயாகாசத்திலிருக்கும் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவிடத்தில், மிகுந்த பிரேமை ரசமுள்ள பக்தி யினால் சித்தத்தைச் செலுத்தவேண்டும். அதனைவிட வேறொன் றையும் பார்க்க விரும்பக்கூடாது.

34—44. இம்மாதிரி ஸ்ரீ பகவானிடத்தில் விசேஷமாகப் பாவத்தைச் செலுத்தியும், பக்தியால் இருதயம் உருகியும், சந்தோஷத்தால் மயிர்க்கூச்சலடைந்தும், அதிக பிரேமையால் பெருகிய ஆனந்தபாஷ்பத்தில் மூழ்கியும், பகவானாகிய மத்ஸியத்தைப் பிடிக்கும் உபாயமாகிய சித்தத்தை மெள்ள மெள்ளப் பகவத் சுரூபத்திலிருந்து பிரிக்கவேண்டும். (சபீஜ யோகத்தை நிர்பீஜயோகமாகச் செய்யவேண்டும்.) மனதானது எப்பொழுது வைராக்கியமுள்ளதாகவும், ஆசிரயமற்றதாகவும், ஒன்றையும் விஷயீகரிக்காததாகவுமிருக்குமோ அப்பொழுது தேகம் முதலிய உபாதிகள் நீங்கியபடியால் தன்னை ஒருவனாக

வும், பரப்பிரம்மமாகவும் பார்க்கிருன் (தியானஞ்செய்கிறவன், தியானம் பண்ணப்படுகிற வஸ்து என்று பேதமற்று பிரம்மமாக இருக்கிருனென்று கருத்து). தீபமானது தனக்கு ஆசிரயமாகிய திரி முதலியவைக ளற்றுப்போனவுடன் மஹா தேஜஸாக ஆகிவிடுகிறதல்லவா? இதுவே அதற்குத் திருஷ்டாந்தமாகும். (ஆனல் இப்பேர்ப்பட்ட நிலைமையை அடைந்தவன் திரும்பவும் சம்சாரத்தை அடைகிறதில்லை என்பது கருத்து.) அப்பேர்ப்பட்ட புருஷன் அவித்யையின் சம்பந்தமற்ற மனத்தின் வைராக்கியத்தால் பிரம்மநிஷ்டனுகி அபரோக்ஷ ஸாக்ஷாத்காரத்தை அடைகிருன். சம்சாரியாகவிருந்த காலத்தில் எது சுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமாயிருந்ததோ, அது இந்த நிலைமையிலில்லை. மேலும் மத்யத்தைக் குடித்ததால் மயக்கமடைந்தவனுக்கு, தன்னுடைய சரீரத்தில் வஸ்திரமிருக்கிறதென்ருவது, இல்லையென்ருவது எப்படித் தெரியாதோ அப்படியே சுரூபத்தை அடைந்த சித்தன் அநித்தியமாகிய தன்னுடைய சரீரம் ஆசனத்திலிருப்பதையாவது, எழுந்து நடக்கிறதையாவது பார்க்கமாட்டான் (சுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பானுவென்பது கருத்து). ஆனல் தேகமானது முந்திய சம்ஸ்காரத்தால் (பழக்கம்) சேஷ்டிக்கும். எந்தக் கர்மத்தால் சரீரம் உண்டாக்கப்பட்டதோ, அந்தக் கர்மம் நசிக்கிற வரையில் இந்திரியங்களுடன் தேகம் ஜீவித்திருக்கும். ஆனலும் ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்த ஆருடன் சொப்பனத்தில் பார்க்கப்படும் வஸ்துப்போலிருக்கும் தேகத்திலும், புத்திரன் முதலிய பந்துக்களிடத்திலும் அபிமானம் வைக்கமாட்டான். ஏனெனில் புத்திரன், மித்திரன், களத்திரம் முதலியவர்களைவிடப் புருஷன் வேருகக் காணப்படுவதுபோல ஆத்மாவென்று நினைக்கப்பட்டிருக்கும் தேகம், இந்திரியம் முதலியவைகளைவிடத் தான் வேருகவே இருக்கிருன். அக்னியானது தன்னல் உண்டுபண்ணப்பட்ட புகை, குறைக்கொள்ளி, நெருப்புப்பொறி ஆகிய இவைகளைவிட வேருகக் காணப்படுவதுபோல ஜீவனென்று சொல்லப்படுகிற பூதங்கள், இந்திரியங்கள், அந்தக்கரணம், பிரதானம் ஆகிய இவைகளைவிடப் பிரம்மமென்று சொல்லப்படுகிற திருஷ்டாவாகிய பரமாத்மாவானவர் வேறென்று அறியவேண்டும். நான்கு வகை

யான பிராணிகளைத் தானுகவும், தன்னைச் சகல பிராணிகளாக வும்,பூதங்களை மஹாபூதஸ்வரூபங்களாகவும் பார்ப்பான் (நினைப் பான்). மேலும் அக்கினியானது ஒரேவகையானுலும், கட்டை முதலியவைகளில் அதன் உருவத்திற்குத்தக்கபடி நீண்டதும், குட்டையுமாகப் பலவகையாகத் தோன்றுவதுபோல் ஆத்மா ஒருவரானுலும் பிரகிருதியின் குணபேதத்தால் பலவகையாகக் காணப்படுகிருர். ஆனதுபற்றி இந்த ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் மாயாசக்தியானது ஜீவனுக்குப் பந்தத்தை உண்டுபண்ணு கிறது; காரிய காரண ரூபமாயுள்ளது; அறியமுடியாத சொரூப முள்ளது; அப்பேர்ப்பட்ட பிரகிருதியை ஜயித்து, பிரம்ம சுரூபமாக ஆகவேண்டும்" என்று பகவான் தேவஹூதிக்கு உபதேசித்தார்.

அத்தியாயம் 29

பக்தி யோகம்

1—5. அதனைக் கேட்ட தேவஹூதியானவள் கபிலரை நோக்கி, "ஓ பகவன்! மகத் தத்துவம் முதலியவைகள், பிரகிருதி, புருஷன் ஆகிய இவைகளுக்கு சாங்கிய சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி அபாதிதமான லட்சணம் உம்மால் சொல்லப் பட்டது. அதுவே பக்தியோகத்திற்குச் சாதனம். அந்தப் பக்தி யோகத்தின் மார்க்கத்தை விஸ்தாரமாகச் சொல்லும்; பலவகை யான சம்சாரத்தையும் எனக்குச் சொல்லும்; அதன் சுரூ பத்தைத் தெரிந்துகொண்டதனுல் அதில் வைராக்கியம் உண் டாகும். மேலானவர்களுக்கும் மேலானவரும், மிகுந்த மகி மையுள்ளவரும், கால சுரூபியாயுமிருக்கும் உம்மிடத்தில் பயந்தே ஜனங்கள் புண்ணியத்தைச் செய்கிருர்கள். தேகம் முதலியவைகளில் அபிமானமுள்ளவனும், அஞ்ஞனும், கரை யற்ற சம்சாரத்தில் வெகுநாளாகத் தூங்கியவனும், கர்மங் களில் ஆசைப்பட்டதால் களைத்தவனுமாகிய புருஷனை விழிக்கச் செய்வதற்காக நீர் யோகத்தைப் பிரகாசிக்கச்செய்யும் சூரிய னுக உதயமாகியிருக்கிறீர்" என்ருள்.

6—10. இம்மாதிரியான மாதாவினுடைய அழகான வார்த்தையைக் கேட்ட பகவான், மிகுந்த பிரியத்துடன் கருணையுள்ளவராகி அவளை நோக்கி, "பக்தி யோகமானது மார்க்க பேதத்தால் பலவகையுள்ளது. புருஷர்களுடைய அபிப்பிராயமானது அவரவர்களுடைய சுபாவமாகிய குணங்களுடைய விருத்திகளால் பலவகையாக மாறுகிறது; எவன் இம்சை, டம்பம், மாத்சர்யம் இவைகளுள்ளவனாகவும், கோபமுள்ளவனாகவும், பேதபுத்தியுள்ளவனாகவும் என்னிடம் பக்திசெய்கிறானோ, அவன் தாமஸ பக்த னெனப்படுகிறான். எவன் பேதபுத்தியுடன் கீர்த்தி, ஐசுவரியம் முதலிய விஷயங்களுக்காக என்னைப் பூசிக்கிறானோ, அவன் ராஜஸ பக்தன் எனப்படுகிறான். எவன் பேதபுத்தியுடன் பாப நிவிருத்தியை உத்தேசித்துக் கர்மத்தைச் செய்து, அவைகளைப் பரமாத்மாவினிடம் சமர்ப்பித்து, யாகம் முதலியவை செய்யவேண்டும் என்று செய்கிறானோ, அவன் சாத்விக பக்தனாகிறான்.

11—14. சகல குணங்களுக்கும் இருப்பிடமும், புருஷோத்தமனுமாகிய என்னிடத்தில் என்னுடைய குணங்களைக் கேட்டமாத்திரத்தாலேயே பலத்தில் ஆசையற்று, பேதபுத்தியற்று, சமுத்திரத்தில் கங்காஜலம்போல் எவனுடைய மனமானது இடைவிடாமல் என்னிடம் செல்லுகிறதோ, அதுவே நிர்க்குண பக்தியாகும். மேலும், பக்தர்களுக்கு என்னைச் சேவிப்பதிலேயே விருப்பமிருக்கும். ஆதலால் ஸாலோக்கியம் (என்னுடன் ஒரே உலகத்தில் வசிப்பது), ஸார்ஷ்டி (எனக்குள்ள ஐசுவரியத்தை அடைந்திருப்பது), ஸாமீப்பியம் (என்னுடைய சமீபத்தில் வசிப்பது), ஸாரூப்பியம் (எனக்குச் சமமான சுரூபத்தை அடைவது), ஏகத்துவம் (என்னிடம் ஒன்றாகக் கலந்து போவது) ஆகிய இவைகள் கிடைத்தாலும் அவர்கள் அவைகளை விரும்புகிறதில்லை. (அப்படியிருக்க மற்றவையை விரும்புவார்களா என்று கருத்து.) அதுவே மேலான பக்தி யோகமெனப்படுகிறது. அதனால் முக்குணங்களைக் கடந்து பிரம்மபதத்தை அடைகிறான். (பக்தர்களுக்கு பகவத் சேவையே முக்கியமான பலன், முக்தி இடையில் கிடைக்கும் பலனும்.)

15—20. மேலும், பலத்தை உத்தேசியாமல் செய்யப் படும் நித்யநைமித்திக கர்மங்களாலும், சிரத்தையுடன் நிஷ் காமனாகப் பகவானைப் பூஜிப்பதாலும், பரஹிம்சையில்லாமலிருப்ப தாலும், என்னுடைய பிரதிமைகளைத் தரிசிப்பது, ஸ்பரிசிப்பது, பூஜிப்பது, துதிப்பது, நமஸ்கரிப்பது ஆகிய இவைகளாலும், சகல பிராணிகளிடத்திலும் என்னைப் பாவிப்பதாலும், தைரியத்தா லும், வைராக்கியத்தாலும், பெரியோர்களைப் பூசிப்பதாலும், தீனர்களிடத்தில் தயைசெய்வதாலும், தனக்குச் சமமானவர்க ளிடத்தில் பிரீதிசெய்வதாலும், சமத்தாலும், நியமத்தாலும், ஆத்மாவின் உண்மையை குருமுகமாகச் சிரவணஞ் செய்வதா லும், பகவானுடைய நாமங்களை உச்சரிப்பதாலும், கபடமற்றிருப்ப தாலும், சாதுக்களுடைய சங்கத்தாலும், அகங்காரத்தை ஒழிப்ப தாலும், புருஷனுடைய சித்தமானது சுத்தமாகிறது. வாசனை யானது புஷ்பத்திலிருந்து வாயுவாகிய இரதத்தின் மீதேறிக் கிராணேந்திரியத்தை அடைவதுபோல யோகமுள்ளதும், சுத்தமு மான சித்தமானது ஆத்மாவை அடைகிறது. (மேற்காட்டிய குணங்கள் பக்தி யோகத்திற்குச் சாதனங்களென்று கருத்து.)

21—26. நான் சகல பிராணிகளிடத்திலும் வசிக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட என்னை லட்சியஞ் செய்யாமல் பூசைசெய்வது போல் மனிதன் அபிநயஞ் செய்கிறான். சகல பிராணி களிடத்திலும் வசிக்கும் ஈசுவரனாகிய என்னை விட்டு எவன் அறியாத்தன்மையால் பிரதிமை முதலியவைகளில் பூசிக்கி றானோ, அவன் சாம்பலில் ஹோமஞ்செய்கிறவனேயாம். பிற ரைத் துவேஷிக்கிறவன் என்னைத் துவேஷிக்கிறவனாகிறான் (எங் கும் நானிருப்பதால்.) ஆனதால் விரோத புத்தியுள்ளவனும், அகங்காரமுள்ளவனுமாகிய புருஷனுடைய மனதானது சாந் தியை அடைகிறதில்லை. ஓ பாபமற்றவளே! பிராணிகளை நிந்திப்பவன் பலவகையான திரவியங்களால் விதிப்படி என்னைப் பூசித்தாலும், அதனால் நான் சந்தோஷப்படுகிறதில்லை. பக வான் சகல பிராணிகளிடத்திலும் வசிக்கிறார் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளுகிற வரையில் என்னுடைய பிரதிமைகளைத் தங்களுடைய நித்திய கர்மத்திற்கு விரோதமில்லாமல் பூசிக்க

வேண்டும். மேலும், தனக்கும் பிறருக்கும் பேதமிருப்பதாக எவன் கொஞ்சமாவது பார்க்கிறானோ, அவனுக்கு மிகுந்த பயத்தை யுண்டுபண்ணுகிறேன்.

27—35½. ஆனதால் சகல பிராணிகளிடத்திலும், அந்தர்யாமியாக வசிக்கும் என்னைப், பேதபுத்தியற்றவனாகப் பிரீதியுடன் தானத்தாலும், கௌரவ புத்தியாலும் பூசிக்கவேண்டும். அதிலும் அசேதனமாகிய பிராணிகளைக்காட்டிலும் உயிருள்ளவை மேலானவை. அவைகளைக்காட்டிலும் பிராண விருத்தியுள்ளவை மேலானவை. அவைகளைக்காட்டிலும் சித்தமுள்ளவை சிறந்தவையாம். அவைகளைவிட இந்திரியங்களுள்ளவை உயர்ந்தவை. அவைகளிலும் ஸ்பரிசத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறவைகளைக் காட்டிலும் ரசத்தை அறியக்கூடியவைகள் சிறந்தவைகளாகும். அவைகளைக்காட்டிலும் கந்தத்தை அறியக்கூடியவை மேலானவையாம். அவைகளைவிடச் சப்தத்தை அறியக்கூடியவை உயர்ந்தவை. அவைகளைவிட உருவத்தின் பேதத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறவைகளும் (காக்கை முதலியவை) அவைகளைக் காட்டிலும் இரண்டு பக்கத்திலும் பற்களுள்ளவையும் (குதிரை முதலியன) சிறந்தவைகளாகின்றன. மேலும், காலில்லாதவைகளைக்காட்டிலும் அநேக கால்களுள்ளதும், அவைகளைவிட நான்கு கால்களுள்ளவைகளும், அவைகளைக்காட்டிலும் இரண்டு கால்களுள்ளவைகளும் சிறந்தவைகளாகும். பின்னும், அந்த மனிதர்களுக்குள் நான்கு ஜாதிகளே சிறந்தவைகள். அவைகளிலும் பிராமணனே உத்தமன்; பிராமணர்களுக்குள் வேதாத்தியயனஞ் செய்தவன் மேலானவன். அவனைவிட வேதத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்தவன் மேலானவன். அவனைக் காட்டிலும் சம்சயத்தைப் போக்குகிறவன் (மீமாம்சை படித்தவன்) உயர்ந்தவன். அவனைக்காட்டிலும் சுதருமத்தை அநுஷ்டிப்பவன் சிறந்தவன். அவனைக்காட்டிலும் சகல ஆசையையுமொழித்தவன் மேலானவன். அவன் தருமம் முதலியவைகளை விரும்பமாட்டான். அவனால் அநுஷ்டிக்கப்படும் சகல கர்மங்களும், அவைகளுடைய பலனும், தேகமும் என்னிடத்தில் சமர்ப்பிக்கப்

படுகின்றன. ஆனதால் எனக்கும் அவனுக்கும் அதிக பேத மில்லை. இப்படி சகல கர்மங்களையும் ஆத்மாவையும் என்னிடம் சமர்ப்பித்தவனும், எல்லாவற்றையும் சமமாகப் பார்ப்பதால் கர்த்தாவென்ற அபிமானமற்றவனுமாகிய புருஷனைக் காட்டிலும் மேலான பிராணி ஒன்றுமில்லை. ஆனதால் 'பகவானாகிய ஈசுவரன் ஜீவனாக சகல பிராணிகளிடத்திலும் பிரவேசித்திருக்கிறார்' என்று மனத்தில் நினைத்து, சகல பிராணிகளிடத்தில் கௌரவ புத்தியை அடையவேண்டும்; நமஸ்கரிக்கவும் வேண்டும். ஓ மனுவின் புத்திரியே! பக்தி யோகம், யோகம் ஆகிய இரண்டையும் சொன்னேன். இவைகளில் ஏதாவதொரு மார்க்கத்தால் பரமாத்மாவை அடையவேண்டும்.

36—45. எல்லாவற்றிற்கும் நியந்தாவாகவிருப்பதே பரப்பிரம்மத்தின் சுரூபம். மேலும், கர்மங்களுடைய சேஷ்டையுள்ளதும், பிரதான புருஷ சுரூபமாயிருப்பதுமே தெய்வமெனப்படுகிறது. (அதிருஷ்டம்) ரூபபேதத்திற்கு (வஸ்துக்கள் வேறாக மாறுவது) காரணமாயிருப்பதே காலமென்று சொல்லப்படுகிறது. (இவைகள் யாவும் பரமாத்மாவின் சுரூபமேயாம்.) மகத்தத்துவம் முதலியவைகளுக்கு அபிமானிகளும், பேதபுத்தியுள்ளவர்களுமான ஜீவர்களுக்குப் பயத்தை யுண்டு பண்ணுகிறவர் அந்தப் பகவானேயாம். சகல பிராணிகளுக்கும் ஆசிரயமாயிருக்கும் ஈசுவரன், சகல பிராணிகளுடைய இருதயத்தில் பிரவேசித்துப் பூதங்களைக்கொண்டே, அவைகளை சங்கரிக்கிறார்; விஷ்ணுவென்ற திவ்ய நாமமுள்ள பகவானே யாகத்திற்குப் பலத்தைக் கொடுப்பவர்; எல்லாவற்றையும் சுவாதீனப்படுத்திக்கொள்பவர்; காலசுரூபி; அவருக்கு மித்திரனாவது, துவேஷியாவது, பந்துவாவது ஒருவருமில்லை. எவரிடமிருந்து பயந்து காற்று வீசுகிறதோ, சூரியன் பிரகாசிக்கிறாரோ, எவரிடம் பயந்து மகேந்திரன் வர்ஷிக்கிறாரோ, எவரிடமிருந்து பயந்து நட்சத்திரங்கள் பிரகாசிக்கின்றனவோ, எவரிடமிருந்து பயந்து கொடிகளும், செடிகளும் (ஓஷதி) தங்களுக்குரிய ருதுக்களில் புஷ்பங்களையும், பழங்களையும் உண்டுபண்ணுகின்றனவோ, எவரிடமிருந்து பயந்து நதிகள் ஓடுகின்றனவோ, எவரிடமிருந்து

பயந்து சமுத்திரமானது கரைபுரளவில்லையோ, எவரிடமிருந்து பயந்து அக்கினி பிரகாசிக்கிறதோ, எவரிடமிருந்து பயந்தே மலைகளால் நிறைந்த இந்தப் பூமியானது ஜலத்தில் மூழ்காமலிருக்கிறதோ, எவருடைய உத்தரவினால் பிராணிகளுக்கு ஆகாசமானது அவகாசத்தைக் கொடுக்கிறதோ, எவருடைய ஆஞ்ஞையால் மகத்தத்துவமானது ஏழு ஆவரணங்களுள்ள தன்னுடைய தேகத்தை உலகமாக விஸ்தாரப்படுத்துகிறதோ, சரம், அசரம் ஆகிய இவைகளடங்கிய ஜகத்தானது எவருடைய வசமாகவிருக்கிறதோ, குணங்களுக்கு அபிமானிகளாகிய அந்தப் பிரம்மா முதலிய தேவர்கள் அடிக்கடி இந்த ஜகத்தைப் படைப்பது முதலியவைகளை எவருடைய பயத்தால் செய்கிறார்களோ, அவரே பகவான்; அவர் நாசமற்றவர்; நாசத்தையுண்டுபண்ணுகிற கால ரூபியாயிருப்பவர்; ஆதியற்றவர்; எல்லாவற்றிற்கும் ஆதியைச் செய்பவர்; மாறுதலற்றவர்; புத்திரன் முதலிய ஜனத்தைப் பிதா முதலிய ஜனத்தைக்கொண்டு உண்டுபண்ணுகிறவர்; மிருத்யுவைக்கொண்டு அந்தகனையும் கொல்பவர்.

அத்தியாயம் 30

பாபிகளின் கதி

(முன் தொடர்ச்சி)

1—24. "வாயுவினால் அசைக்கப்படும் மேகமானது வாயுவின் பலத்தை எப்படி அறியவில்லையோ, அப்படி காலத்தால் தூண்டப்பட்ட ஜனங்கள் அதன் மகிமையைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறதில்லை. புருஷன் சுகத்தை அடைவதற்காக எந்தெந்த வஸ்துக்களைச் சம்பாதிக்கிறானோ, அவைகளைக் காலமானது நாசஞ் செய்கிறது; அதனால் புருஷன் துக்கிக்கிறான்; மேலும், அநித்யமாகிய சரீரத்திற்காகவும், புத்திர மித்திர களத்திரங்களுக்காகவும், வீடு, பூமி, பணம் முதலியவைகளை நித்யங்களாகப் பாவித்துச் சம்பாதிப்பதால் புருஷன் துர்ப்புத்தியுள்ளவனாகிறான்; சம்சாரத்தில் புருஷன் எந்த ஜன்மத்தை அடைந்தாலும் அதில்

சுகத்தை அடைகிறதில்லை; அதிலிருந்து வைராக்கியமும் அவனுக்கு உண்டாகிறதில்லை; நரகத்தை அடைந்து கஷ்டப்படுகிறவனானும் நரகத்திய சுகம் (ஆகாரம்) கிடைக்கும்போது அந்தச் சரீரத்தை விட்டுவிட சம்மதிக்கிறதில்லை; அந்த மோகமானது தேவமாயையால் ஏற்படுகிறது. மேலும், மனைவி, பிள்ளை, வீடு, பசு, பணம், பந்து ஆகிய இவைகளில் நன்றாக அபிமானமடைந்த தன்னை, "நான் கிருதார்த்தன்" என்று சிலாகிக்கிறான்; மேலும் அவன் மேற்கண்டவைகளைப் போஷிப்பதற்காகக் கவலையடைந்து அதனால் எரிக்கப்பட்டவனாகி, கெட்ட அபிப்பிராயத்துடன் மூடனாகி, இடைவிடாமல் பாபங்களைச் செய்கிறான். பின்னும் இவன் விபசாரிகளான ஸ்திரீகளுடைய சம்போகம் முதலியவைகளை இரகசியத்தில் அனுபவித்தும், இனிமையாகப் பேசும் குழந்தைகளுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டும், மனதும், இந்திரியங்களும் மயங்கினவனாகி, கபட தர்மமுள்ளவைகளும், துக்கத்தையே முக்கியமாகவுடையவைகளுமான கிருகங்களிலிருந்து துக்கத்தை விலக்குவதற்கான காரியங்களைச் செய்துகொண்டு தன்னைச் சுகமுள்ளவனென்று பாவிக்கிறான். மேலும், அதிக இம்சையுள்ளவைகளைச் செய்து பலவிதமாகப் பணத்தைச் சம்பாதித்துக் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுகிறான்; அவர்களைப் பாபத்தைச் செய்து போஷிப்பதனால் புருஷன் நரகத்தை அடைகிறான். தவிரவும், கிருகத்திலும் புத்திரன் முதலியவர்கள் அனுபவித்து மிகுந்ததை அனுபவிக்கிறான் (போகமும் கிடைப்பது அரிதாக விருக்கிறது). மேலும், ஜீவனத்திற்காக எவன் எந்த விருத்தியைச் செய்கிறானோ, அது நிறைவேறாமல் நாசத்தை (லோபம்) அடையும் போது பணத்தாசையுள்ளவனாகச் சம்பாதிக்கச் சக்தியற்றவனாகி, பிறருடைய பொருளில் ஆசை வைக்கிறான். இப்படிக் குடும்பத்தைப் போஷிக்கச் சக்தியற்றவனாகி, அதிருஷ்டக்குறையுள்ளவனாகிறான். இவன் செய்யும் முயற்சியெல்லாம் வீணாகி விடுகிறது. வேலையற்றவனாகி, தீனனாக மூடனாகி அதிகச் சிந்தையுடன் பெருமூச்சுவிடுகிறான். அப்படிப்பட்ட புருஷனை அவனுடைய களத்திரம் முதலிய பந்துக்கள் முன்போல் (உபகாரமடைந்த காலத்தில்) ஆதரிக்கிறதில்லை. உலோபிகளான குடியானவர்கள் வயது சென்ற காளைமாட்டைப் போஷிப்பார்களா?

அந்த நிலைமையிலும் அவனுக்கு வைராக்கியம் உண்டாகிற தில்லை; ஜரையால் (கிழத்தனம்) சரீரம் விகாரத்தை அடைகிறது; மரிக்கக்கூடியவனாகக் கிருகத்திலிருக்கிறான்; வீட்டைக் காத்திருக்கும் நாய்க்குச் சோறுபோடுவதுபோல் வீட்டிலிருப்பவர்களால் ஆதரவின்றிக் கொடுக்கப்படும் அன்னத்தைப் புசிக்கிறான்; அதிக வியாதியுள்ளவனாகிறான்; வயிற்றிலிருக்கும் அக்கினி மந்தமாகிறது; அதனால் ஆகாரம் குறைவடைகிறது; சேஷ்டையும் குறைகிறது; பிராணவாயுவெளியில் போகுந்தருணத்தில் கண் விழிகள் வெளியில் வருகின்றன; கபத்தால் பிராணன் சஞ்சரிக்கும் மார்க்கம் தடுக்கப்படுகிறது; காசத்தாலும், சுவாசத்தாலும் மிகுந்த சிரமத்தை அடைகிறான்; கண்டத்தில் "குர், குர்" என்ற சப்தம் உண்டாகிறது; அவ்வளவு அவஸ்தையுடன் படுத்திருப்பவனைச் சுற்றிப் பந்துக்கள் உட்கார்ந்து மிகுந்த துக்கத்துடன் அழைக்கிறார்கள். ஆனாலும் அவன் பேசுகிறதில்லை; காலனுடைய பாசத்திற்குச் சுவாதீனனாகிறான். இப்படி மனிதன் குடும்பத்தைப் போஷிப்பதற்காக மரணம் வரையில் இந்திரியங்களைப் பல கர்மங்களிற் செலுத்தி, அந்திய காலத்தில் மிகுந்த வேதனையால் புத்தி மயங்கினவனாகி அழுதுகொண்டிருக்கும் பந்துக்களின் மத்தியில் மரணமடைகிறான். அப்பொழுது இரண்டு யம தூதர்களைப் பார்க்கிறான்; அவர்கள் கோபப்பார்வையால் பயங்கரமான சுரூபமுள்ளவர்கள்; அவர்களைக் கண்டு மனம் நடுங்கி விஷ்டை போடுகிறான்; மூத்திரத்தை விடுகிறான்; அவர்கள் இவனை யாதனா சரீரத்தில் அடைத்துக் கழுத்தில் காலபாசத்தைக் கட்டி, குற்றவாளியை அரசனுடைய சேவகர்கள் கொண்டுபோவதுபோல் இழுத்துக்கொண்டுபோகிறார்கள்; பின்னும் அதட்டுகிறார்கள்; அதனால் அந்தப் புருஷனுடைய இருதயம் வெடித்துச் சரீரம் நடுங்குகிறது. மேலும், போகும் வழியில் அவனுடைய சரீரத்தை நாய்கள் கடித்துப் புசிக்கின்றன. அப்பொழுது மிகுந்த துன்பத்தை யடைந்து தன்னால் செய்யப்பட்ட பாபத்தை நினைத்துக்கொள்ளுகிறான்; செல்லுகிற மார்க்கத்திலுள்ள மணல்கள் மிகவும் உஷ்ணங்களாக இருக்கின்றன; பசி, தாகம் மிகுதியாக உண்டாகின்றன. வெயில் மிகவும் கடுமையாயிருக்கிறது; சகிக்கமுடியாத காற்று வீசுகிறது; காட்டுத்

தியின் உபத்திரவம் மிகுதியாயிருக்கிறது; தங்குமிடமாவது, குளம் முதலிய ஜலாதாரமாவது இல்லை; அந்த மார்க்கத்தில் நடக்கமுடியாமல் பாபியான புருஷன் கஷ்டப்படுகிறான். அப்பொழுது கூடச்செல்லும் யமபடர்கள் கசையால் (குரடாவினால்) முதுகில் அடிக்கிறார்கள்; அடிபட்டுச் சிரமத்துடன் மெள்ள மெள்ள நடக்கிறான்; இப்படிப் பாபியானவன் அடிக்கடி யமபடர்களால் அடிக்கப்பட்டுக் கீழே விழுந்து மூர்ச்சை யடைந்து, பின்பு எழுந்திருந்து பாபிகள்செல்லும் மார்க்கமாக யமலோகஞ் செல்லுகிறான்; யமலோகமானது இப்பூமியிலிருந்து 99,000 யோசனை தூரமிருக்கிறது; அவ்வளவு தூரத்தையும் கடந்து மூன்று முகூர்த்தங்களுக்குள் யமபடர்கள் பாபியை யமலோகம் கொண்டு போகிறார்கள்; பாபம் அதிகமாகவிருக்குமானால் இரண்டு முகூர்த்தங்களில் இழுத்துக்கொண்டு செல்லுகிறார்கள்.

25—34. அவ்விடஞ் சென்றபிறகு ஒரு நரகத்தில் குறைக் கொள்ளி முதலியவைகளைக்கொண்டு பாபியின் சரீரமானது எரிக்கப்படுகிறது; மற்றொருவிடத்தில் அவன் தன் சரீரத்தைத் தானே வெட்டிப் புசிக்கிறான்; அல்லது பிறரால் வெட்டிக் கொடுக்கப்பட்டு, தன்னுடைய சரீரத்தின் மாமிசத்தையே புசிக்கிறான்; மேலும், அந்த உலகத்தில் நாய்களும், கழுகுகளும் பாபிகளை ஜீவித்திருக்கும்பொழுதே கொத்தி நரம்புகளை இழுக்கின்றன; சர்ப்பம், தேள், கொசு முதலியவை கடித்து உபத்திரவிக்கின்றன; மேலும், பாபஞ்செய்தவர்கள் புருஷர்களானாலும், ஸ்திரீகளானாலும், புணர்ச்சியாலுண்டாகும் பாபத்தின் பலங்களாகிய அவயவங்களைத் துண்டிப்பது, யானை முதலியவைகளைக் கொண்டு முறிக்கச்செய்வது, மலையின் சிகரத்திலிருந்து கீழே தள்ளுவது, ஜலத்தில் மூழ்கச்செய்வது, குழியில் புதைப்பது, முதலிய தாமிஸ்ரம், அந்ததாமிஸ்ரம், ரௌரவம் முதலிய நரக யாதனைகளை யனுபவிக்கிறார்கள். ஓ அம்ம! நரகமும் (கஷ்டம்), சுவர்க்கமும் (சுகமும்) இவ்விடத்திலேயே இருக்கின்றன. நரகத்திலுள்ள யாதனைகள் இவ்விடத்திலு மிருக்கின்றன. (யமலோகத்திலிருப்பது பொய்யென்று நினைக்கவேண்டாம் என்று கருத்து.) சம்சாரத்தில் தன்னுடைய குடும்பத்தையும், தன்

னுடைய சரீரத்தையும் போஷித்து மரணமடைந்தவன் அவைகளை விட்டுச் செய்த பாபத்தின் பலனாகிய மேற்காட்டிய ஆபத்திரவங்களை அடைகிறான்; இந்தச் சரீரத்தை விட்டபின்பு தானொருவனாக யமலோகஞ் செல்லுகிறான். (பந்துக்களொருவருங் கூட வருகிறதில்லையென்பது கருத்து.) பிராணிகளுக்கு அவனால் செய்யப்பட்ட துரோகத்தாலுண்டாகும் பாபமே அவனுக்கு யமலோக மார்க்கத்தில் பாதேயமாக (கட்டுச்சாதம்) இருக்கிறது. (அதன் பலனை அனுபவித்துக்கொண்டு போகிறான் என்பது கருத்து.) மேலும், அவன் பாபத்தைச் செய்து குடும்பத்தைப் போஷித்ததாலுண்டானதும், தெய்வத்தால் கொடுக்கப்பட்டதுமான பலனை நரகத்தில் அனுபவிக்கிறான்; பணம் நஷ்டமான பொழுது அதற்குடையவன் துக்கிப்பதுபோல மிகவும் வருத்தத்தை அடைகிறான்; அதர்மத்தையே செய்து குடும்பத்தைப் போஷிப்பவன் அந்ததாமிஸ்ரம் என்னும் கஷ்டமான நரகத்தை அடைகிறான்; (நியாயமாகச் சம்பாதித்துக் குடும்பத்தைப் போஷிக்கவேண்டுமென்பது கருத்து.) மனித சரீரத்திற்குத் தாழ்ந்த சரீரங்கள் எவ்வளவிருக்கின்றனவோ, அவைகளைக் கிரமமாக அடைந்து சுத்தனாகி, (பாப பலத்தை அநுபவித்து) திரும்பவும் மனுஷ்ய சரீரத்தை அடைகிறான்.

அத்தியாயம் 31

(தொடர்ச்சி)

1—11. "ஈசுவரனால் தூண்டப்பட்ட கர்மவசத்தால் ஜந்துவானவன் சரீரத்தை அடையவேண்டி, ரேதஸ்ஸாகப் புருஷனிடத்தில் பிரவேசிக்கிறான். அது பின்பு ஸ்திரீயினுடைய கர்ப்பத்தை அடைகிறது. அதன்பிறகு அந்த ரேதஸ்ஸானது ஒரு நாளில் சுக்லமும் (புருஷனுடைய ரேதஸ்), சோணிதமும் (ஸ்திரீயினுடையது) மிச்ரமாகிவிடுகிறது; ஐந்து நாட்களில் குமிழி போல வட்டமாகிவிடுகிறது; பத்து நாட்களில் இலந்தைப் பழம் போல் கொஞ்சம் கெட்டியாகிறது; அதன் பிறகு மாமிசமாக முட்டைபோலாகிறது. ஒரு மாதமானவுடன் தலை உண்டா

கிறது; இரண்டு மாதங்களில், கை, கால் முதலிய அவயவங்களுடன் சரீரமுண்டாகிறது; மூன்று மாதங்களில் நகங்களும், மயிர்களும், எலும்புகளும், தோல்களும், ஆண்குறி அல்லது பெண்குறி முதலியவையும், துவாரங்களும் உண்டாகின்றன. நான்கு மாதங்களில் எழுவகையான தாதுக்களும் (இரத்தம், மாமிசம், மஜ்ஜை முதலியவை), ஐந்து மாதங்களில் பசி, தாகங்களும் உண்டாகின்றன; ஆறுவது மாதத்தில் ஜராயுவென்ற நரம்பினால் சுற்றப்பட்டு அந்தக் கர்ப்பமானது மாதாவினுடைய வயிற்றில் வலது பக்கத்தில் அலைந்துகொண்டிருக்கிறது; ஏழாவது மாதத்தில் அந்த ஜீவன் தன்னுடைய பூர்வ ஜன்ம விருத்தாந்தத்தையும், தனக்கு மாயையால் பந்தமேற்பட்டுத் தான் சரீரத்தை அடைந்ததையும் நினைத்துக்கொள்ளுகிறான். மாதாவினால் புசிக்கப்பட்ட அன்னத்தாலும், பானத்தாலும் அந்தக் கர்ப்பத்தின் தாதுக்கள் விருத்தியடைகின்றன. (ஆப்யாயநீ என்ற ஒரு நாடியின் ஒரு முனை சிசுவின் நாபியில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அதனுடைய மற்றொரு முனை ஸ்திரீயினுடைய நரம்பில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அதன் வழியாக ஸ்திரீகளால் புசிக்கப்பட்டவைகள் சிசுவின் வயிற்றில் செல்லுகின்றன; அதனால் அந்தச் சிசுவானது விருத்தியடைகிறது—மார்க்கண்டேய புராணம்) மேலும், அந்தச் சிசுவானது அமேத்யம், மூத்திரம் இவைகளுள்ள குழியில் வசிக்க மனமில்லாததானாலும் வேறு கதியில்லாததானாலும், அநேக புழுக்கள் நிறைந்த அந்தப் பள்ளத்தில் வசிக்கிறது. அவ்விடத்திலிருக்கும் புழுக்கள் மிகுந்த பசியுள்ளவைகளாகி மிகவும் மெதுவாகிய இந்தச் சிசுவின் சரீரத்தைக் கடிக்கின்றன. அதனால் ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் இந்தக் குழந்தை மிகுந்த மூர்ச்சையை அடைகிறது; பின்னும், மாதாவினால் புசிக்கப்பட்ட உறைப்பு, காறல், உஷ்ணம், உப்பு, புளிப்பு ஆகிய அன்னபானம் முதலியவைகள் அந்தச் சிசுவின் சரீரத்தை ஸ்பர்சிக்கும்போது எல்லா அவயவங்களிலும் அதற்கு வேதனை யுண்டாகிறது. ஜராயுவினால் கட்டப்பட்டிருப்பதால் கழுத்து, முதுகு ஆகிய இவைகள் வணக்கப்பட்டிருக்கின்றன; வெளியில் நரம்புகள் சுற்றிக்கொண்டிருக்கின்றன; ஆதலால் கூட்டில் அடைக்கப்பட்ட பறவைபோல்

தனதிஷ்டப்படி செல்லமுடியாமல் அந்தச் சிசுவானது கஷ்டப் படுகிறது. மேலும் அந்த ஜீவன் அப்பொழுது முந்திய கர்ம வசத்தால் அநேக ஜன்மங்களில் தன்னால் செய்யப்பட்ட கர்மங்களை நினைத்துக்கொள்ளுகிறான்; இப்படி மூச்சுவிடுவதற்கும் முடியாமலிருந்து மாதிரு கர்ப்பத்தில் எவ்வித சௌக்யத்தை அடைகிறான்? (கஷ்டப்படுகிறான் என்று கருத்து.) ஏழாவது மாதம் முதல் முன்ஜன்மத்திய ஞாபகமுள்ளவனாகி பிரசவ வாயுவினால் அசைக்கப்பட்டுத் தனக்குச் சகோதரமாகிய (ஒரே வயிற்றிலுண்டானதால்) விஷ்டையில் உண்டாகும் புழுவைப் போல ஒரே விடத்தில் நிலையாக இருக்கிறதில்லை; தேகத்தையே ஆத்மாவென்று நினைத்தவனும், கர்ப்பவாசத்திலிருந்து பயந்தவனும், ஏழு தாதுக்களால் கட்டப்பட்டவனுமாகிய அந்த ஜீவன் தன்னை மாதாவின் கர்ப்பத்தில் ஜனிக்கும்படியாகச் செய்தவராகிய பகவானைப் பிரார்த்தித்துக் கைகூப்பி ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறான்.

12—21. "அசத்தான எனக்கு, தக்கபடி இப்பேர்ப்பட்ட கர்ப்பவாசத்தை எவர் உண்டுபண்ணினாரோ, ஜகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகச் சரீரத்தை யெடுத்துக்கொண்டிருக்கும் அந்தப் பகவானுடைய தாமரை மலர்போன்றவைகளும், பூமியில் பிரகாசிக்கின்றவைகளும், பயமற்றவைகளுமான பாதங்களைச் சரணமடைகிறேன்; பூதங்கள், இந்திரியங்கள், மனது ஆகிய இவைகளடங்கிய தேகமாகப் பரிணமித்திருக்கும் மாயையை ஆசிரயித்து இந்த மாதாவின் வயிற்றில் கர்மத்தால் கட்டப்பட்டவன்போல் வசிக்கும் நான், துக்கப்படும் என்னுடைய இருதயத்தில் தோன்றுகிறவரும், விகாரமற்றவரும், உபாதி சம்பந்தமற்றவரும், குறைவற்ற ஞானமுள்ளவருமாக இருக்கும் பகவானை நமஸ்கரிக்கிறேன். ("இந்தப் புருஷன் புண்ய பாபங்களற்றவன்" என்ற சுருதியின்படி சுத்தனாகிய ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவிற்கும் என் இவ்வளவு பேதமென்றால் அடுத்த சுலோகத்தில் சமாதானங் கூறப்படுகிறது.) ஐந்து பூதங்களைக்கொண்டு செய்யப்பட்டிருக்கும் சரீரத்தால் பொய்யாக மறைக்கப்பட்டவனும், அந்தச் சரீரத்தின் சம்பந்தமற்றவனும், இந்திரியங்கள், குணங்கள்,

சிதாபாசம் ஆகிய இவைகளின் சுரூபமாயுள்ளவனுமாகிய நான் எங்கும் தடைப்படாத மகிமையுள்ளவரும், எல்லாவற்றையும் அறிந்தவரும், பிரகிருதி, புருஷன் ஆகிய இவர்களைவிட மேலானவருமான இந்தப் புருஷனை நமஸ்கரிக்கிறேன். (ஜீவன் அவித்தையுள்ளவன்; பரமாத்மா அவித்யையற்றவர். இதுவே இருவர்களுக்குமுள்ள பேதம்.) எவருடைய மாயையால் ஜீவன் தன்னுடைய நிஜ ரூபத்தை மறந்து, குணங்களாலேற்படும் கர்ம பந்தமுள்ள சம்சார மார்க்கத்தில் அதிலுண்டான கஷ்டங்களை யனுபவித்துச் சஞ்சரிக்கிருனே, அந்தப் பகவானுடைய அனுக்கிரகத்தைக்காட்டிலும் வேறு எந்த உபாயத்தால் தன்னுடைய உண்மையான சுரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்வான்? (ஞானத்தால் கர்ம பந்தம் விலகுமானுலும் அந்த ஞானம் ஈசுவரனுடைய அனுக்கிரகத்தாலேயே உண்டாகவேண்டுமாகையால் ஈசுவரனை நமஸ்கரிக்கவேண்டுமென்று கருத்து.) மேலும், தாவரங்களிலும், ஜங்கமங்களிலும் அந்தர்யாமியாக இருப்பவராகிய அந்தத் தேவனைக்காட்டிலும் வேறு யாரால் எனக்கு முக்காலத்திய அறிவு கொடுக்கப்பட்டது? (அவராலேயே கொடுக்கப்பட்டது.) ஜீவரூபமாகிய கர்ம மார்க்கத்தை அனுசரிப்பவர்களான நாம் மூவகையான தாபத்தை நிவிருத்தித்துக்கொள்வதற்காக அவரையே சேவிப்போம். ஓ பகவன்! இந்த மாதாவின் வயிற்றில் அமேத்யம், மூத்திரம் இவைகளில் விழுந்து ஜாடராக்கினியால் மிகவும் கொதித்த தேகமுள்ளவனும், வெளியில் போக விரும்பி மாதங்களை எண்ணிக்கொண்டு மிருப்பவனுமாகிய இவனை எப்பொழுது இவ்விடத்திலிருந்து வெளிப்படுத்துவீர்? ஓ ஈச! மிகுந்த தயையுள்ளவரும், ஒப்பற்றவருமாகிய நீர் (தனக்குத் தானே உபமானம்) இவனுக்கு இம்மாதிரியான ஞானத்தைக் கொடுத்தீரல்லவா? அப்பேர்ப்பட்ட நீர் உம்மால் செய்யப்பட்ட உபகாரத்தாலேயே சந்தோஷத்தை அடையவேண்டும். நீர் செய்த உபகாரத்திற்குப் பதில் அஞ்சலியைவிட வேறொன்றும் செய்யமுடியாது. ஏழு நரம்புகளால் கர்ப்பவாசத்தை அடைந்த பசு முதலியவை தங்களுடைய தேகத்திலுள்ள சுக துக்கங்களைமட்டும் தெரிந்துகொள்ளுகின்றன; நான் உம்மால் கொடுக்கப்பட்ட ஞானத்தால்

சமம், தமம் முதலியவைகளுள்ளவனாகிப் போக்தாபோல் தோன்றும் புராண புருஷராகிய உம்மை வெளியிலும், இருதயத்திலும், நேரிலும் தரிசிக்கிறேன். (பசு முதலியவைகளுக்கு இவ்விதத் தரிசனமில்லை.) ஓ விபுவே! பூமியானது பாழுங் கிணற்றிற்கு ஒப்பானது. அதனை யடைந்தவுடன் தேவராகிய தங்களுடைய மாயையானது பிடித்துக்கொள்ளுகிறது; உடனே தேகத்தில் நானென்ற புத்தியும், புத்திரன், மித்திரன் முதலியவைகளில் என்னைச் சார்ந்தவையென்ற எண்ணமும் உண்டாகிறது; அதனால் ஜீவன் சம்சார சக்கரத்தை அடைகிறான்; ஆனதால் இந்தக் கர்ப்பவாசம் மிகவும் கஷ்டமானாலும் இதைவிட்டு வெளியில் செல்ல எனக்கு இஷ்டமில்லை; ஆகையால் தைரியமாக நான் இவ்விடத்திலேயே வசித்து ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் பாதங்களை சேவித்துப் பலவகையான ஜன்மங்கள் திரும்பவும் நேராமலிருக்கும்படி புத்தியைக்கொண்டு ஆத்மாவைச் சம்சாரத்திலிருந்து கரைசேர்க்கிறேன்'' என்று ஜீவன் சொல்லுகிறான்.

22—51. இப்படி நிச்சய புத்தியுடனிருக்கும் அவனைப் பத்து மாதங்கள் சென்றவுடன் பிரசவ வாயுவானது வெளிப்படுத்துவதற்காகத் தலைகீழாகத் திருப்பிவிடுகிறது. பின்பு அவன் தலைகீழாகவிருந்து மிகுந்த வருத்தத்துடன் கர்ப்பத்திலிருந்து வெளியில் வருகிறான். அப்பொழுது முந்திய எண்ணங்களெல்லாம் மாறி எல்லாம் மறந்துபோகின்றன; மூர்ச்சை அடைந்து பூமியில் விழுகிறான்; மேலும் ஸ்திரீயினுடைய இரத்தத்தால் பூசப்பட்டு அமேத்தியத்திலுண்டாகும் புழுப்போலத் துடிக்கிறான்; விவேகமற்றவனாகப் புத்தி மயக்கமடைந்து மிகவும் அழுகிறான். மேலும், அந்தச் சிசுவைப் போஷிப்பவர்கள் அதன் அபிப்பிராயத்தை அறியாமல் அதற்கு இஷ்டமில்லாத ஆகாரம் முதலியவைகளைக் கொடுக்கிறார்கள்; அப்பொழுது அந்த ஜீவன் அதனைவேண்டாமென்று சொல்லச் சக்தியற்றவனாகவிருக்கிறான். பின்னும் வியர்வை நாற்றமுள்ள அசுத்தப் படுக்கையில் படுக்கவைக்கிறார்கள்; அப்பொழுது அவன் உட்காருகிறதற்கும், எழுந்திருப்பதற்கும், அசைவதற்கும் முடியாமல் சொரிந்துகொள்வதற்கும் முடியாமல் அழுகிறான். இப்படி ஞானமற்றவனாக

விருக்கும் அவனுடைய மெதுவான தோலைக் காட்டுக் கொசுக்களும், மூட்டுப்பூச்சிகளும், கொசுக்களும் கடிக்கின்றன. இப்படி பால்ய வயதில் (ஐந்து வயது வரையில்) துக்கத்தை அனுபவித்து, பௌகண்டத்திலும் (16-வயது வரையில்) மிகுந்த கஷ்டத்தை யனுபவித்து, யௌவன வயதை அடைந்தும் தன்னுடைய இஷ்டம் நிறைவேறாமல் துக்கமடைந்து,அறியாத்தன்மையால் விஷேஷ கோபமுள்ளவனாகி, தேகத்துடன் விருத்தியடைகிற அபிமானத்தாலும், கோபத்தாலும் ஆத்மநாசத்திற்காகக் காமியாகப் பிறருடன் விரோதஞ்செய்துகொள்ளுகிறான். ஐந்து பூதங்களாலேற்பட்ட சரீரத்தில் அஞ்ஞானிய ஜீவன் அடிக்கடி "நான், என்னுடையது" என்ற அபிமானத்தை அடைகிறான். அதனால் அந்தச் சரீரத்தைப் போஷிக்கவேண்டி, கர்மங்களைச் செய்கிறான். பின்பு அந்தக் கர்மங்களால் கட்டப்பட்டு சம்சாரத்தை அடைகிறான். அந்தக் கர்மங்களே இவனுக்குத் துக்கத்தை யுண்டு பண்ணிக்கொண்டு இவனை யனுசரிக்கின்றன. ஜீவன் அவித்தையாலும், கர்மத்தாலும் கட்டப்படுகிறான். தவிரவும் நல்மார்க்கத்திலிருப்பவர்களானாலும், தங்கள் வயிற்றை நிறைப்பவர்களும், ஸ்திரீ சங்கமத்திலேயே விருப்பமுள்ளவர்களுமான பிராணிகளுடன் சேர்ந்து அவைகளில் ஆசைகொள்வார்களேயாகில் முன்னே காட்டியபடி நரகத்தை அனுபவிக்கிறார்கள்; அசத்துக்களுடன் சேருவதால் சத்யம், சௌசம் (சுத்தனாக விருப்பது), தயை, மௌனம், புத்தி (பரமாத்ம விஷய ஞானம்), வெட்கம், தனதான்ய முதலிய சம்பத்து, கீர்த்தி, பொறுமை, மனத்தை அடக்குவது, வெளியிலிருக்கும் இந்திரியங்களை அடக்குவது, மேலான தன்மை ஆகிய இவைகள் யாவும் குறைகின்றன; ஆனதால் மனத்தை அடக்காதவர்களும், மூடர்களும், தேகத்தையே ஆத்மாவென்று நினைத்தவர்களும், விளையாடுவதற்காக வளர்க்கப்படும் மிருகங்கள்போல் ஸ்திரீகளுக்குச் சுவாதீனப்பட்டவர்களும், துக்கிக்கத்தக்கவர்களுமான அசாதுக்களுடன் சேரக்கூடாது. ஸ்திரீயினுடைய சேர்க்கையாலும், ஸ்திரீகளிடத்தில் விசேஷ ஆசைகொண்டவனுடைய சேர்க்கையாலும், மோகமும், பந்தமும் எவ்வளவு உண்டாகுமோ அவ்வளவு மற்றவர்களுடைய சேர்க்கையால் உண்டாகிறதில்லை.

(ஸ்திரீகளிடம் ஆசைவைப்பது அதிகக் கெடுதியைக் கொடுக்கு மென்பது கருத்து.) முன்னொருகால் பிரம்மதேவர் தம்முடைய புத்திரியின் அழகைப் பார்த்து மோகித்து அவளிடம் ஆசை கொண்டார். அப்பொழுது அவள் மான் வேடங்கொண்டு ஓடி னாள். பிரம்மதேவரும் மானுருவத்தைத் தரித்து வெட்க மில்லாதவராகி அவள் பின் சென்றார். அப்படிக்கிருக்க அந்தப் பிரம்மதேவரால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட மரீசி முதலியவர்களால் உண்டுபண்ணப்பட்ட காசியபர் முதலியவர்களால் சிருஷ்டிக்கப் பட்ட தேவர்கள், மனிதர்கள் முதலியவர்களுக்குள் ஸ்ரீ நாரா யண மகரிஷியைத்தவிர வேறு யார்தான் ஸ்திரீயாகிய மாயை யால் இழுக்கப்படாதவர்கள்? ஸ்திரீமயமாகிய என்னுடைய மாயையின் பலத்தைப் பாருங்கள்; திக்குகளை ஜயிப்பவர்களானு லும் ஸ்திரீயினுடைய புருவ நெரித்தலால் ஜயிக்கப்படுகிறார்கள்; ஆனதால் யோகசித்தியை அடைய விரும்பி என்னைச் சேவித்து, அதனால் ஆத்மலாபத்தை அடைந்தவன் ஒருபொழுதும் ஸ்திரீ களிடத்தில் ஆசைவைக்கக்கூடாது. மோக்ஷத்தை விரும்பிய வனுக்கு ஸ்திரீகள் நரகத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவர்கள் என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். தேவனால் உண்டுபண்ணப் பட்ட மாயையாகிய ஸ்திரீயானவள் சிசுரூஷைபண்ணுவதுபோல் புருஷனுடைய சமீபம் வருகிறாளல்லவா? அவளைத் தனக்கு மிருத்யுவென்று நினைக்கவேண்டும். மேலும் அவள் புற் களால் மறைக்கப்பட்ட கிணற்றுக்கொப்பானவள்; ஸ்திரீயையே நினைத்துக்கொண்டு மரணமடைந்தவன் ஸ்திரீ ஜன்மத்தை அடை கிறான். வேடனுடைய கானமானது மிருகத்திற்கு எப்படிக் கெடுதியை உண்டுபண்ணுகிறதோ அப்படி தனம், புத்திரன், வீடு முதலியவை தனக்கு அனுகூலங்கள்போலத் தோன்றினாலும் அவைகளைத் தெய்வத்தாலேற்படுத்தப்பட்ட மிருத்யுக்களென்றே நினைக்கவேண்டும். மேலும், இந்த ஜீவன் தனக்கு உபாதி யாகிய தேகத்துடன் (இலிங்க சரீரத்துடன்) எப்பொழுதும் கர்மங் களைச் செய்துகொண்டு அவைகளின் பலனை அனுபவிக்கிறான். ஜீவனுக்கு உபாதியாயிருக்கும் இலிங்க தேகமானது ஜீவனை அனுசரிக்கிறது. பூதங்கள், இந்திரியங்கள், மனது ஆகிய இவைகள் அடங்கியதே தேகம். (ஜீவனுக்குப் போகத்தை

அனுபவிக்குமிடம்.) அந்தத் தேகமானது தன்னுடைய காரியத்தைச் செய்யச் சக்தியற்றதாக விருப்பது மரண மெனப்படுகிறது. அந்தத் தேகத்தின் உற்பத்தியே ஜனனமெனப்படுகிறது; சக்ஷுரிந்திரியத்திற்கு இருப்பிடமாகிய நேத்திர கோளத்திற்கு உருவம் முதலியவைகளைப் பார்க்க எப்படிச் சக்தியில்லையோ, அப்படியே சக்ஷுரிந்திரியத்திற்கும் சக்தியில்லை. இவ்விரண்டிற்கும் எப்படி யோக்கியதை யில்லையோ அப்படியே திருஷ்டாவாகிய ஜீவனுக்குப் பார்க்கும் தன்மையில்லை. (ஸ்தூல தேகத்தின் நாசத்தால் இலிங்க சரீரத்திற்குக் கெடுதியுண்டாகிறது. அதுவே ஜீவனுக்கு மரணமென்று சொல்லப்படுகிறதே யொழியச் சுபாவத்திலில்லை.) ஆனதால் ஜனனமரணங்களில் பயப்படவேண்டாம்; புத்திரன் பிறந்தது முதலியதால் சந்தோஷத்தையும் அடையவேண்டாம்; ஜீவனுடைய தன்மை இம்மாதிரியென்று அறிந்து, ஒன்றிலும் ஆசைவைக்காம லிருக்கவேண்டும். நன்றாக விசாரித்து உண்மையை அறிந்ததும், யோகம், வைராக்கியம் ஆகிய இவைகளுள்ளதுமான புத்தியைக்கொண்டு தேகம் முதலியவைகளில் அபிமானம் வைக்காமல் சஞ்சரிக்கவேண்டும்; இவ்வுலகம் மாயையால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த அத்தியாயத்தில் விஜயத்வஜீய வியாக்யானத்தின்படி 51 சுலோகங்களிருக்கின்றன. மற்ற வியாக்யானங்களில் 49, 50 இந்த இரண்டு சுலோகங்களும் காணப்படவில்லை. அவைகளின் அர்த்தமாவது:—புருஷனுடைய இந்திரியங்கள் தங்கள் தங்களுடைய சுகதுக்கங்களை யறியுமேயன்றி மற்றவையின் சுகதுக்கங்களை எப்படி அறிகிறதில்லையோ, (நேத்திரமானது காதின் சுகத்தை அறியாது) அப்படி ஈசுவரனுடைய அம்சங்களான ஜீவர்கள் பிறருடையவைகளைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறதில்லை; தேகம் முதலியவைகளில் பற்றுதலில்லாத ஜீவனுக்கு ஞானமே புருஷார்த்தமாகிறது. சுகதுக்க முதலியவை ஆத்மாவிற்கு சம்பந்தமில்லாதவை. அவை தேகத்திற்கும் சம்பந்தமில்லாதவை.

இந்த முப்பத்தோருவது அத்தியாயத்தை 32-ஆவதாகவும், இந்த ஸ்கந்தம் 34 அத்தியாயமுள்ளதாகவும் விஜயத்வஜீய வியாக்யாத்னத்துடன் தேவநாகரியில் அச்சிட்டிருக்கும் புத்தகத்தில் காணப்படுகிறது. அத்தியாயக் கணக்கு மாறினாலும், சுலோகத்திற்கு அர்த்தம் விடாமல் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

அத்தியாயம் 32

உத்தம கதி

எவன் கிருகஸ்தனாகவிருந்து அதற்குரியவைகளான தர்மங்களையும், காமம், அர்த்தம் இவைகளையும் விரும்பி அவைகளை அனுஷ்டிக்கிறானோ, எவன் பகவானை ஆராதிப்பதாகிய தர்மத்தைவிட்டுக் காமத்தால் மூடனாகி, பகவானைவிடக் கீழான தேவர்களையும், சிரத்தையுடன் பிதிருக்களையும் பூஜிக்கிறானோ, அவர்களை உத்தேசித்து விரதங்களைச் செய்கிறானோ, அந்தப் புருஷன் சந்திரலோகஞ் சென்று அவ்விடத்தில் புண்ய பலனை யனுபவித்துத் திரும்பி பூலோகம் வருகிறான். அனந்தாசன ராகிய ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு ஆதிசேஷனாகிய படுக்கையில் படுத்துத் தூங்கும்போது மேற்காட்டிய கிருகஸ்தர்கள் செல்லக்கூடிய உலகமும் நாசமடைகிறது. (காம்யமான கர்மத்தைச் செய்த வர்களின் கதி சொல்லப்பட்டது.)

5—7. எவர்கள் காமத்தை விரும்பியாவது, அர்த்தத்தை விரும்பியாவது தங்கள் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கிறதில்லையோ, எவர்கள் ஒன்றிலும் ஆசைப்படுகிறதில்லையோ, செய்த கர்மங் களைப் பகவானிடம் சமர்ப்பிக்கிறார்களோ, மிகவும் சாந்தர் களோ, சுத்தமான மனதுள்ளவர்களோ, மோட்சத்திற்கு உப யோகமான தர்மத்தையே அனுஷ்டிப்பவர்களோ, மமதையற்ற வர்களோ, அகங்கார மற்றவர்களோ அவர்கள் சுத்தமான சுதர்மத்தை அனுஷ்டித்து, அதனால் சித்த சுத்தியை அடைந்தவர்களாகி, சூரிய மண்டலத்தின் வழியாகப் பரிபூரண ராகிய புருஷனை அடைகிறார்கள். அந்தப் புருஷன் காரணத் திற்கும் காரியத்திற்கும் அதிபதி; எல்லாவற்றிற்கும் காரண மாயிருப்பவர்; இந்த ஜகத்தைப் படைத்தவர்; அதனைச் சங்கரிப்ப வர்.

8—10. ஹிரண்யகர்ப்பரை உபாசிப்பவர்கள் பிரம்மதேவ ருடைய ஆயுளான இரண்டு பரார்த்தம் வரையிலிருக்கக்கூடிய உலகத்தை அடைகிறார்கள். முக்குண சுரூபியும், மேலான வருமான பிரம்மதேவர் பூமி, ஜலம், தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம்.

மனஸ், இந்திரியங்கள், அதன் விஷயங்கள், அகங்காரம் ஆகிய இவைகளுடன் கூடிய பிரம்மாண்டத்தை உபசங்கரிக்க விரும்பி, இரண்டு பரார்த்தங்களுக்குப் பிறகு அவ்யாகிருத (சூட்சுமமான) சுரூபத்தை எப்பொழுது அடைகிறாரோ, அப்பொழுது ஹிரண்ய கர்ப்பரை உபாசிப்பவர்களும், மனத்தை அடக்கினவர்களும், பிராணனை ஜயித்தவர்களும், வைராக்கியமடைந்தவர்களும், அபிமானமற்றவர்களுமான யோகிகள் பரமானந்தசுரூபியும், மேலானதும், புராண புருஷ சுரூபமுமான பரப்பிரம்மத்தை அந்த ஹிரண்யகர்ப்பருடன் அடைகிறார்கள்.

11—16. ஆனதால் சகல பிராணிகளுடைய இருதய கமலத்தில் வசிக்கும் அந்தப் பகவானிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தி அவரை நீ உபாசிக்கவேண்டும். அவருடைய மகிமை உன்னால் என்னிடமிருந்து அறியப்பட்டதே. தாவரங்கள், ஜங்கமங்கள் ஆகிய இவைகளுக்கு முந்தியவரும், வேத கர்ப்பருமாகிய பிரம்மதேவர் யோகத்திற்கு அதிபதிகளும், யோகத்தை வெளிப்படுத்தியவர்களுமான மகரிஷிகளுடன், சனகர் முதலியவர்களுடனும், பேதஞானத்தாலும், அபிமானத்தாலும், பலனை உத்தேசியாமல் அனுஷ்டித்த கர்மங்களாலும், கர்த்தாவென்ற எண்ணத்தாலும் தங்களுடைய கர்மத்தின் பலனாகிய ஐசுவரியத்தை அனுபவித்துப் பிரளய காலத்தில் சகுணப் பிரம்மத்தை அடைந்து, ஈசுவரரூபியான காலத்தின் மகிமையால் குணங்கள் ஒன்றோடொன்று சேரும்பொது (சிருஷ்டி காலத்தில்) முன்போல் உண்டாகிறார். (பிரம்மதேவரும், சனகர் முதலியவர்களும் இம்மாதிரி பேத ஞானத்தால் தங்கள் தங்கள் அதிகாரமாகிய சம்சாரத்தை யடைகிறார்கள்; மற்றவர்கள் சம்சாரத்தை யடைகிறார்களென்பதில் சந்தேகமில்லை என்று கருத்து.)

16—21. எவர்கள் கர்மத்திலேயே ஆசையுள்ளவர்களாகி மிகுந்த சிரத்தையுடன் காம்ய கர்மங்களையும், நித்யகர்மங்களையும் அனுஷ்டிக்கிறார்களோ, மேலும் எவர்கள் இரோஜகுணமுள்ள மனதுள்ளவர்களாகியும், காமத்தால் நிறைந்த சித்தமுள்ளவர்களாகியும், இந்திரியங்களுக்கு வசப்பட்டவர்களாகியும், கிருகஸ்த

தர்மத்திலேயே மிகுந்த பிரீதியுடன் பிதிருக்களைப் பூஜிக்கிறார்களோ, தர்மம், அர்த்தம், காமம் ஆகிய இவைகளையே விரும்புகிறார்களோ, கானம்பண்ணக்கூடிய மிகுந்த மாகத்மியமுள்ள ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினுடைய கதையைக் கேட்பதில் ஆசையில்லாதவர்களோ, பின்னும் நாசமறறவராகிய பகவானுடைய கதாமிருதத்தைவிட்டுக் கெட்ட கதைகளைக் கேட்கிறார்களோ, அவர்கள் தெய்வத்தால் கெடுக்கப்பட்டவர்கள்; அமேத்யத்தைப் புசிக்கும் பன்றிகளுக்கு ஒப்பானவர்கள்; கர்ப்பாதானம் முதல் மரணத்திற்குப் பிறகு செய்யக்கூடிய சமஸ்காரம்வரையிலுள்ள கர்மங்களை அனுஷ்டித்த அந்த ஜனங்கள் தக்ஷிண மார்க்கமாகப் பிதிருலோகஞ் செல்லுகிறார்கள்; அவ்விடத்தில் தங்களுடைய புண்ய கர்மத்தின் பலனை யனுபவித்து, அந்தப் புண்யம் நசித்தவுடன் திரும்பவும் இவ்வுலகத்திற்கு வந்து, தங்கள் புத்திராதிகளிடத்தில் ஜனிக்கிறார்கள்.

22—43. ஆனதால் நீ மிகுந்த பிரீதியுடன் பகவானுடைய குணங்களைக் கேட்பது முதலிய பக்தியால் பரமேசுவரனைப் பஜனம் செய். அவர் சேவிக்கத் தகுந்த பாதாரவிந்தங்களுள்ளவர்; ஸ்ரீ வாசுதேவரிடத்தில் பக்திசெய்யப்படுமானால் அது சீக்கிரத்தில் வைராக்கியத்தையும், பரப்பிரம்ம தரிசனத்திற்கு உபயோகமான ஞானத்தையும் உண்டுபண்ணுகிறது; எந்தக் காலத்தில் இந்தப் பகவத் பக்தனுடைய சித்தமானது இந்திரிய வியாபாரங்களைக் கொண்டு ஒரேமாதிரியான விஷயங்களில் "இது பிரியமானது, இது பிரியமில்லாதது" என்ற பேதத்தை அடையாமலிருக்குமோ, அப்பொழுதே அவன் சமதிருஷ்டியுள்ளதும், ஆசையற்றதும், ஹேயம் (விடக்கூடியது), உபாதேயம் (கிரகிக்கக்கூடியது) இவைகளற்றதுமான ஆநுட பதத்தைப் (ஆனந்த சுரூபியாயிருப்பது) பார்க்கிறான்; ஞானமே பரப்பிரம்மம் முதலிய சப்தங்களால் சொல்லப்படுகிறது; ஈசுவரனும் பரமாத்மாவுமான புருஷனொருவரே பார்க்கிறவர், பார்க்கப்படுகிறது, அதற்குச் சாதனங்கள் ஆகிய பலவகையாகத் தோன்றுகிறார்; யோகிகள் யோகத்தை நன்றாக அனுஷ்டித்து, அதனால் பிரபஞ்சத்தில் ஆசையை யொழிக்கிறார்கள்; அதுவே அவர்கள் விரும்பிய

மோகத்தின் பலனுகும். அகங்காரமென்பது ஒன்றுனுலும் குணங்களால் எப்படி மூன்றுகவிருக்கிறதோ, அதே பூத சுரூபத்தால் எப்படி ஐந்துவகையுள்ளதோ, இந்திரிய சுரூபத்தால் பதினேரு வகை யுள்ளதாகவிருக்கிறதோ, அண்டத்தைச் சரீரமாயுடைய ஜீவ சுரூபியாயுமிருக்கிறதோ, மகத்தத்துவம் முதலியவைகளால் உண்டுபண்ணப்பட்ட அந்த அண்டத்திலிருந்து எப்படி ஜகத்துத் தோன்றுகிறதோ அப்படியே ஞானசுரூபியாகிய நிர்க்குண பிரம்மம் ஒன்றுனுலும் அதுவே பகிர்முகங்களான (விஷயத்தில் செல்லுகிற) இந்திரியங்களைக்கொண்டு சப்தம் முதலிய தர்மங்களுள்ள பிரபஞ்சமாகத் தோன்றுகிறது. (உண்மையில் பிரபஞ்சமில்லை, மித்யையேயாம் என்று கருத்து.) எப்பொழுதும் சிரத்தையுடனும், பக்தியுடனும் யோகத்தை அப்பியசித்து, அதனுல் மனத்தை யொருவகைப்படுத்தி, ஆசைகளை யொழித்து எவன் வைராக்கியத்தை அடைகிறுனே அவனுக்கு மேலே காட்டிய விஷயம் புலப்படும். (பிரம்மம், சத்யம், ஜகத் மித்யையென்பது.) ஓ பூஜிக்கத்தக்கவளே! எதனுல் பிரகிருதி, புருஷன் ஆகிய இவர்களுடைய உண்மை தெரியுமோ, அப்படிப்பட்ட ஆத்ம ஞானத்தை உனக்குச் சொன்னேன்; நிர்க்குணமான ஞானயோகத்திற்கும், என்னையே ஆராதிப்பதாகிய பக்தியோகத்திற்கும் பகவான் என்ற சப்தத்தின் அர்த்தமே பலனுகிறது. அநேக குணங்களுக்கு ஆசிரயமாகிய திரவ்யமானது இந்திரியங்களால் பலவகையாகக் கிரகிக்கப்படுவதுபோல (பால் முதலிய வஸ்துக்கள் உருவத்திற்கும், ரசத்திற்கும், ஸ்பரிசத்திற்கும் ஆசிரயமாக இருக்கிறது. அது கண்ணுல் வெளுப்பென்றும், நாக்கினுல் மதுரமென்றும், துவக்கினுல் குளிர்ந்ததென்றும் கிரகிக்கப்படுகிறதென்று கருத்து.) பகவான் ஒருவரானுலும் சாஸ்திர மார்க்கங்களால் பலவகையாகக் கிரகிக்கப்படுகிறுர்; யாகங்களாலும், பூர்த்தங்களாலும் (குளம், கிணறு வெட்டுவிப்பது முதலியவை), தானத்தாலும், தபசினுலும், வேதாத்தியானத்தாலும், மீமாம்ஸையாலும், தியானம் மனத்தை யடக்குவதாலும், இந்திரியங்களைக் கெட்ட காரியத்தில் செல்லவொட்டாமல் தடுப்பதாலும், கர்ம சன்யாசத்தாலும், பலவகையான அங்கங்களுள்ள யோகத்தாலும், பக்தி

யோகத்தாலும், காம்ய கர்மங்கள், நிஷ்காம கர்மங்கள் ஆகிய பிரவிருத்தி, நிவிருத்தி தர்மங்களாலும், ஆத்மாவின் உண்மையைத் தெரிந்துகொள்வதாலும், திருடமான வைராக்கியத்தாலும், சகுணராயும், நிர்க்குணராயும், தாமாகப் பிரகாசிப்பவருமான பகவான் அடையப்படுகிறார். நான்கு வகையுள்ள பக்தியோகத்தை உனக்கு உபதேசித்தேன்; எது பிராணிகளுக்குள் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறதோ (ஜனன மரணத்தை யுண்டுபண்ணுகிறதோ) அந்த அறியமுடியாத கதியுள்ள காலத்தின் சுரூபத்தையும் உனக்குச் சொன்னேன்; ஓ அம்ம! எதனை அடைந்து ஜீவன் தன்னுடைய சுரூபத்தை மறந்துவிடுகிறானோ, அவித்தையாலும், கர்மங்களாலும் உண்டுபண்ணப்பட்ட பலவகையான அந்த சம்சாரத்தையும் நிரூபித்தேன்; இதனைத் துஷ்டனுக்கு உபதேசிக்கக்கூடாது. வணக்கமில்லாவனுக்குச் சொல்லலாகாது; கர்வமுள்ளவனுக்கும், துராசாரமுள்ளவனுக்கும், டம்பத்திற்காகத் தர்மத்தை யனுஷ்டிப்பவனுக்கும், அதிக ஆசையுள்ளவனுக்கும், வீடு முதலியவைகளிற் சென்ற புத்தியுள்ளவனுக்கும், என்னிடத்தில் பக்தியில்லாதவனுக்கும், என்னுடைய பக்தர்களைத் துவேஷிப்பவனுக்கும் ஒருபொழுதும் உபதேசிக்கக்கூடாது; சிரத்தையுள்ளவனும், பக்தனும், வணக்கமுள்ளவனும், அசூயையற்றவனும், பிராணிகளிடத்தில் மைத்திரமுள்ளவனும், பெரியோர்களுக்குச் சிசுரூஷைசெய்பவனும், பாஹ்ய விஷயங்களில் வைராக்கியமடைந்தவனும், சாந்தமாகிய மனமுள்ளவனும், ஞானமுள்ளவனும், மாத்சரியமுள்ளவனும், சுத்தனுமாக இருப்பவனே இதனைத் தெரிந்துகொள்ளும் அதிகாரியாவான். எவனுக்கு நான் மிகவும் மித்திரனோ அவனும் அதிகாரியாவான்; ஓ அம்ம! எவன் என்னிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தி, ஒருதரமாவது இதனைக் கேட்கிறானோ, தன் வாக்கினால் உச்சரிக்கிறானோ, அவனும் என்னுடைய பதத்தை அடைவான்; இது நிச்சயம்.

அத்தியாயம் 33

தேவஹூதி ஜீவன் முக்தியடைந்தது

கர்த்தமருடைய பத்தினியாகிய தேவஹூதியானவள் கபிலருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, மோகமாகிய ஆவரணம் நீங்கியவளாகி, தத்துவ விஷயங்களால் அடையாளமிடப்பட்ட ஞானத்தைக் கொடுப்பவரான அந்தப் பகவானுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்தாள். உம்முடைய கொப்பூழில் தோன்றிய தாமரை மலரில் உண்டான பிரம்மதேவர் சிருஷ்டிகாலத்தில் ஜலத்தில் சயனஞ்செய்துகொண்டும், பூதங்கள், இந்திரியங்கள், அதன் விஷயங்கள் ஆகிய இவைகளடங்கியதும், குணங்களுடைய பிரவாகமுள்ளதும், காரிய காரணங்களுக்குக் காரணமுமான உம்முடைய திவ்ய சரீரத்தைத் தியானஞ் செய்தார். (உம்முடைய பிரசாதத்தால் சிருஷ்டி சக்தியை அடைந்தாரென்பது கருத்து.) அந்தப் பகவானே குணங்களுடைய பிரவாகத்தால் பிரிக்கப்பட்ட சக்தியுள்ளவராகி, உலகத்தைப் படைப்பது முதலியவைகளைச் செய்கிறார். அவர் கர்மங்களற்றவர்; அவர் சத்ய சங்கற்பமுள்ளவர்; ஜீவர்களுக்கு அதிபதி; ஊகிக்கமுடியாத அளவற்ற சக்தியுள்ளவர்; பிரளய காலத்தில் இந்த ஜகத்து யாவும் எவருடைய வயிற்றிலிருந்ததோ, அந்த நீர் இந்த என்னுடைய வயிற்றில் வசித்திருக்கிறீர். மேலும், அப்பேர்ப்பட்ட நீர் ஆலிலையில் பிரளய காலத்தில் எப்படி ஒருவராகச் சயனஞ்செய்துகொண்டிருந்தீர்? பின்னும் அந்த நீர் கால் விரலை வாயில் வைத்துக்கொள்ளும் சிசுவாக விருக்கிறீர்; இதெல்லாம் மாயையேயாம். ஓ விபுவே! நீர் வராகம் முதலியவையாக அவதரித்ததுபோலத் துஷ்டர்களைச் சிட்சிப்பதற்காகவும், பக்தர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும், ஞான மார்க்கத்தைக் காண்பிப்பதற்காகவும் இப்பொழுது சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறீர். ஓ பகவன்! உம்முடைய திவ்ய நாமதேயங்களைப் பிறர் சொல்லக் கேட்பதாலும், தன் வாக்கினால்உச்சரிப்பதாலும், உம்மை நமஸ்கரிப்பதாலும், உம்மை ஸ்மரிப்பதாலும், நாராயணாமிசத்தைப் புசிப்பவனானாலும், ஜோதிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்கள் செய்யத்தகுந்தவனாக (சுத்தனாக) ஆகிறான்; அப்

படிக்கிருக்க, உம்மை நேரில் தரிசித்தவன் சுத்தனுகிருனென் பதில் என்ன சந்தேகம்? (உம்மைத் தரிசித்ததால் நான் கிருதார்த்தையாக ஆனேன் என்று கருத்து.) எவனுடைய நாக்கின் நுனியில் உம்முடைய திவ்ய நாமங்களிருக்கின்றனவோ (நாமங்களை உச்சரிக்கிருனே), அவன் நாய் மாமிசத்தைப் புசிக்கும் தாழ்ந்தவனுனுலும், உம்முடையநாம பஜனத்தால் மேலானவனுகிருன். எவர்கள் உம்முடைய நாமங்களை யுச்சரிக்கிருர்களோ, அவர்களே தவஞ் செய்தவர்கள்; ஹோமஞ் செய்தவர்கள்; புண்ய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள்; வேதங்களை அத்யயனஞ் செய்தவர்கள்; நீர் பரம புருஷன்; பரப்பிரம்மம் விஷயங்களில் செல்லாமல் ஸ்திரமாகவிருக்கும் மனத்தில் தியானிக்கக்கூடியவர்; தம்முடைய தேஜஸ்ஸால் குணங்களை யடக்கினவர்; வேதகர்ப்பர்; ஸ்ரீ மகா விஷ்ணு; அப்படிப்பட்ட கபிலராகிய உமக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன்.

9—11. இப்படி தேவஹூதியால் துதிக்கப்பட்ட கபிலரென்ற பரம புருஷன் தம் தாயாரிடத்தில் பிரீதியுள்ளவராகி அவளை நோக்கி, "ஓ அம்ம! இலகுவாய் அனுஷ்டிக்கக்கூடியதும், என்னுல் உபதேசிக்கப்பட்டதுமான மார்க்கத்தை அனுஷ்டித்துச் சீக்கிரத்தில் ஜீவன் முக்தியை யடையப்போகிருய்; என்னுல் உபதேசிக்கப்பட்டதில் மிகுந்த சிரத்தை வைக்கவேண்டும். இது பிரம்மிஷ்டர்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டது; இதை அனுசரிப்பதால் அபயமாகிய என்னை அடைவாய்; இந்த என்னுடைய மதத்தை யறியாதவர்கள், சம்சாரத்தை (மிருத்யுவை) அடைகிருர்கள்" என்று எல்லாராலும் விரும்பக்கூடிய தம்முடைய கதியை யுபதேசித்து அவளிடம் விடைபெற்றுச் சென்ருர்.

12—32. பின்பு அந்தத் தேவஹூதியும் புத்திரனுல் உபதேசிக்கப்பட்டபடி அந்த சரஸ்வதி நதியின் கரையிலிருக்கும் ஆசிரமத்தில் வெகு ஜாக்கிரதையுள்ளவளாகி யோகத்தை அனுஷ்டித்துவந்தாள். அடிக்கடி ஸ்நானஞ் செய்வதால் அவளுடைய தலைமயிர்கள் ஜடைகளாயும், பொன்னிறமுள்ளவைகளாயு மிருந்தன; மேலும் அவள் மரவுரியை உடுத்திக்கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய சரீரமானது கடுந் தபசினுல் மிகவும் இளைத்திருந்தது.

அவள் கர்த்தம பிரஜாபதியினுடைய மகிமையால் கிடைத்ததும், தேவர்களாலும் விரும்பக்கூடியதும், நிகரற்றதுமான தன்னுடைய கிருகஸ்த சுகத்தை விட்டுவிட்டாள். பின்னுமவள் பால்போலும், நுரைபோலும் வெண்மை நிறமுள்ள மேல் விரிப்புள்ளவைகளும், தந்தத்தால் செய்யப்பட்டதும், சுவர்ணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமான கட்டில் முதலியவைகள், தங்கத்தால் செய்யப்பட்டவைகளும் மெதுவான மெத்தை தைத்த ஆசனங்கள், ஸ்படிகக் கற்களாலும், மரகத ரத்தினங்களாலும் செய்யப்பட்ட சுவர்களுள்ள கிருகங்கள், இரத்தின தீபங்கள், மேற்கண்ட சுவர்களில் பிரதிபலிக்கும் இரத்தினபரணங்களுள்ள வேலைக்காரிகள் ஆகிய இவைகளிலும் அபிமானத்தை யொழித்தாள். இன்னும் அவளுக்குப் புஷ்பங்களால் நிறைந்த அநேக தேவவிருக்ஷங்களால் அழகானதும், இனிமையாகச் சப்திக்கின்ற பறவைகளுள்ளதும், தேனைக் குடித்து மதித்துப் பாடுகின்ற வண்டுகளுள்ளதுமான ஒரு தோட்டமுண்டு. அதில் ஒரு ஓடை யுண்டு. அதில் நீலோத்பலங்கள் மலர்ந்து வாசனையுள்ள காற்று வீசுகிறது; அதில் கர்த்தமருடன் தேவஹூதி செல்லும் பொழுது கந்தர்வர்கள் பாடுவார்கள். அந்தத் தோட்டத்தில் வசிப்பதற்கு தேவஸ்திரீகளும் விரும்புவார்கள். அதனிடத்திலும் தேவஹூதி அபிமானத்தை யொழித்தாள். பர்த்தாவாகிய கர்த்தமர் வனஞ்சென்றதாலும், புத்திரனையும் விட்டுப் பிரிந்தபடியாலும் மிகுந்த வருத்தமடைந்து வாடின முகமுள்ளவளானாள்; ஆத்ம தத்துவத்தை யறிந்தவளானாலும் கன்றைவிட்டுப் பிரிந்த பசுவைப்போலத் துக்கமடைந்தாள். குழந்தாய்! ஓ விதுரரே! பின்பு, அந்தத் தேவராகிய கபிலரையே மனத்தில் தியானஞ்செய்ததால் வெகுநாள் சென்ற பிறகு, அவளுக்கு எல்லா ஆசைகளும் ஒழிந்தன. தன்னுடைய புத்திரனாகிய பகவான் சொன்னபடி பகவானுடைய சுரூபத்தை சமஸ்தமாயும், வியஸ்தமாகவும், பிரசன்ன முகமுள்ளதாகவும் வெகுநாள் கபிலரையே தியானஞ்செய்து, திவ்யமான வீடு முதலியவைகளிலிருக்கும் ஆசைகளெல்லாவற்றையும் ஒழித்தாள். அப்பொழுது அவளுடைய மனம் சுத்தமாக ஆயிற்று. ஸ்வாநுபவத்தால் (ஸ்வப்பிரகாசத்தால்) மாயையின் குணங்கள் மறைந்தன;

பக்தியோகத்தாலும், மிகுந்த வைராக்கியத்தாலும், உசிதமான வைகளை யநுஷ்டிப்பதாலும் ("தகுதியான ஆகாரம், விளையாட்டு, யுக்தமான தூக்கம், விழிப்பு ஆகிய இவைகளுள்ளவனால் செய்யப்படும் யோகமானது துக்கத்தைப் போக்கும்" —பகவத் கீதை), அதனாலுண்டான பிரம்மஞானத்தாலும், அவள் ஜீவர்களுக்கு ஆசிரயமாகிய பகவானிடத்தில் புத்தியைச் செலுத்தினாள். அவளுக்கு ஜீவபாவம் நீங்கியபடியால் சகல துக்கங்களும் நாசமடைந்தன; சுகத்தை யடைந்தாள்; எப்பொழுதும் சமாதியை யடைந்திருந்தபடியால் குணங்களால் ஏற்படும் பிரமங்கள் நீங்கின; சுவப்பனத்தில் கண்ட வஸ்துக்களைத் தூங்கி விழித்தவன்போல் அஞ்ஞானமாகிய தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக்கொண்ட அவள் தன்னுடைய சரீரத்தை மறந்திருந்தாள். அவளுடைய சரீரத்தை வித்தியாதர ஸ்திரீகள் போஷித்தார்கள். ஆனாலும், மனோவியாதி யில்லாமையால் அது பருத்திருந்தது; அழுக்குள்ளதானாலும் புகையுள்ள அக்கினி போலப் பிரகாசித்தது. அப்பொழுது ஸ்ரீ வாசுதேவரிடத்திலேயே புத்தியைச் செலுத்தியவளாக இருந்தபடியால் அவள் தன் தேகத்தை மறந்திருந்தாள். தவமாகிய யோகத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தாள்; அவளுடைய தலை மயிர்கள் கட்டவிழ்ந்திருந்தன; தேகம் வஸ்திரமில்லாததாகவிருந்தது; ஆனாலும் பிராரப்த கர்மத்தால் சரீரமிருந்தது; இப்படி அவள் கபிலரால் உபதேசிக்கப்பட்ட மார்க்கத்தை யனுஷ்டித்துச் சீக்கிரமாக நித்ய முக்தமாகிய பரப்பிரம்மத்தை யடைந்தாள். ஓ வீராகிய விதுரரே! தேவஹூதியானவள் சித்தியடைந்த க்ஷேத்திரமாகையால் அது மிகுந்த புண்யக்ஷேத்திரமாகவும், சித்திபதம் என்ற பெயருள்ளதுமாக உலகத்தில் பிரசித்தி யடைந்தது; மேலும், யோகத்தால் மலங்களற்ற அந்தத் தேகமானது ஒரு நதியாக ஆயிற்று; ஓ சௌம்ய சுபாவமுள்ளவரே! அது நதிகளுக்குள் சிறந்த நதி; சித்தர்களால் சேவிக்கப்பட்டது; சித்தியைக் கொடுக்கக்கூடியது.

33—35. மகாயோகியும், பகவானுமாகிய கபிலரும், மாதாவினிடம் விடைபெற்று ஈசான திக்கை (வடகிழக்கு) நோக்கிச் சென்றார். சித்தர்களும், சாரணர்களும், கந்தர்வர்களும்,

மகரிஷிகளும், அப்ஸரக்கூட்டங்களும்,சமுத்திரமும் ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள்; சமுத்திர ராஜன் மிகவும் உபசரித்து வாசத்திற்கு இடங்கொடுத்தார். அவ்விடத்தில் கபிலர் யோகத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தார்; ஞான சாஸ்திரத்தில் சிறந்தவர்கள் இவரை ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள்; அந்தப் பகவான் மூவுலகத்திற்கும் க்ஷேமத்தைச் செய்வதில் நோக்கமுள்ளவராக இருந்தார்.

36—37. ஓ குற்றமற்றவரே! எதனைப்பற்றி நீர் கேட்டீரோ அந்தத் தேவஹூதிக்கும் கபிலருக்கும் நேர்ந்த சம்வாதத்தைச் சொன்னேன். இது பரிசுத்தமானது; எவன் இந்தக் கபிலரால் சொல்லப்பட்ட ரகசியமான, ஆத்ம யோகத்தைக் கேட்கிறானோ, வாக்கினால் உச்சரிக்கிறானோ, அவன் கருடத்துவஜனாகிய பகவானிடத்தில் சித்தத்தைச் செலுத்தி, அவருடைய தாமரை மலர்போன்ற பாதத்தை அடைகிறான்.

சுபம்!

மூன்றாவது ஸ்கந்தம் முற்றிற்று.

The Royal Printing Works, Monut Road, Madras-2.
2,000 Copies—Dec.—1949